

CVRIA

SÚDNY DVOR
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV

Výročná správa
2007

QD-AG-08-001-SK-C

VÝROČNÁ SPRÁVA 2007

SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV

SK

Spôsob objednávaní publikácií EÚ

Publikácie určené na predaj, ktoré vydal Úrad pre publikácie, si môžete objednať na stránke elektronického kníhkupectva EU Bookshop <http://bookshop.europa.eu>.

O adresár predajných miest na celom svete môžete požiadať faxom na čísle: (352) 2929 42758.

SÚDNY DVOR
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV

VÝROČNÁ SPRÁVA 2007

Prehľad činností Súdneho dvora Európskych spoločenstiev,
Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev
a Súdu pre verejnú službu Európskej únie

Luxemburg 2008

www.curia.europa.eu

Súdny dvor Európskych spoločností
L-2925 Luxemburg
Tel.: (352) 43 03-1

Súd prvého stupňa Európskych spoločností
L-2925 Luxemburg
Tel.: (352) 43 03-1

Súd pre verejnú službu Európskej únie
L-2925 Luxemburg
Tel.: (352) 43 03-1

Internetová adresa Súdneho dvora: <http://www.curia.europa.eu>

Výročná správa je k dispozícii aj na CD-ROM-e
kontakt: Tlač a informácie Súdneho dvora
Tel.: (352) 4303-2035

Redakčná uzávierka: 31. decembra 2007

Reprodukcia je povolená s uvedením zdroja. Fotografie môžu byť reprodukované len v kontexte tejto publikácie. Na akékoľvek iné použitie je potrebné vyžiadať si súhlas od Úradu pre úradné publikácie Európskych spoločností.

Viac doplňujúcich informácií o Európskej únii je k dispozícii na internete.
Dostupné sú cez server Európa (<http://europa.eu>).

Katalogizačné údaje nájdete na konci tejto publikácie.

Luxemburg: Úrad pre vydávanie úradných publikácií Európskych spoločností 2008

ISBN 978-92-829-0884-6

© Európske spoločnosti 2008
Rozmnožovanie je povolené len so súhlasom autora.

Printed in Italy

VYTLAČENÉ NA BIELOM BEZCHLÓROVOM PAPIERI

Obsah

	Strana
Úvod, predkladateľ: predseda Súdneho dvora, Vassilios Skouris	5

Kapitola I

Súdny dvor Európskych spoločenstiev

A – Vývoj a činnosť Súdneho dvora v roku 2007	9
B – Zloženie Súdneho dvora	53
1. Členovia Súdneho dvora	55
2. Zmeny v zložení Súdneho dvora v roku 2007	71
3. Protokolárne poriadky	73
4. Bývalí členovia Súdneho dvora	75
C – Súdne štatistiky Súdneho dvora	79

Kapitola II

Súd prvého stupňa Európskych spoločenstiev

A – Vývoj a činnosť Súdu prvého stupňa v roku 2007	109
B – Zloženie Súdu prvého stupňa	151
1. Členovia Súdu prvého stupňa	153
2. Zmeny v zložení Súdu prvého stupňa v roku 2007	165
3. Protokolárne poriadky	167
4. Bývalí členovia Súdu prvého stupňa	169
C – Súdne štatistiky Súdu prvého stupňa	171

Kapitola III

Súd pre verejnú službu Európskej únie

A – Činnosť Súdu pre verejnú službu v roku 2007	195
B – Zloženie Súdu pre verejnú službu	211
1. Členovia Súdu pre verejnú službu	213
2. Protokolárny poriadok	217
C – Súdne štatistiky Súdu pre verejnú službu	219

Kapitola IV

Pracovné stretnutia a návštevy

A – Oficiálne návštevy a udalosti na Súdnom dvore, Súde prvého stupňa a Súde pre verejnú službu	233
B – Študijné návštevy (2007)	237
C – Slávnostné zasadnutia	241
D – Návštevy a účasť na oficiálnych podujatiach	243

<i>Rámcová organizačná štruktúra</i>	<i>247</i>
--	------------

<i>Kontaktné údaje Súdneho dvora</i>	<i>251</i>
--	------------

Úvod

V roku 2007 Európske spoločenstvo dovŕšilo 50 rokov svojej existencie. Pri tejto príležitosti európske inštitúcie zorganizovali v priebehu roka niekoľko podujatí. Súdny dvor Európskych spoločenstiev si 50. výročie Európy pripomenul zorganizovaním kolokvia, na ktorom sa zúčastnili predsedovia najvyšších súdov 27 členských štátov, ako aj súčasní a bývalí členovia Súdneho dvora. Hlavnými rečníkmi na tomto kolokviu, ktoré bolo dôkazom úzkych vzťahov spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi sudmi, boli predsedovia najvyšších súdov členských štátov.

Rok 2007 zostane zapísaný v pamäti aj ako rok podpísania Lisabonskej zmluvy, ktorej cieľom je zabezpečiť pre Európu efektívnejšie legislatívne a správne štruktúry a zvýšiť tým jej schopnosť zvládnuť výzvy začiatku 21. storočia. Pokiaľ ide o Súdny dvor, ustanovenia o jeho právomociach v oblasti priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktoré sú v súčasnosti rozdelené medzi hlavu IV Zmluvy ES a hlavu VI Zmluvy o Európskej únii, sa spoja v rovnakej hlave budúcej zmluvy týkajúcej sa fungovania Európskej únie. Väčšina súčasných obmedzení právomocí Súdneho dvora v tejto oblasti zanikne.

Veci týkajúce sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti nepochybne pre Súdny dvor predstavujú veľkú výzvu tak z dôvodu ich citlivej povahy, ako aj z dôvodu osobitnej rýchlosti, ktorá sa pri ich spracovaní vyžaduje. V tomto kontexte predstavuje prijatie zmien a doplnení štatútu a rokovacieho poriadku Radou v roku 2007 s cieľom zavedenia naliehavého konania o prejudiciálnej otázke, určeného na vybavenie tohto druhu vecí, rozhodujúcu etapu, ktorá Súdnemu dvoru umožní tuto výzvu zvládnuť.

Rok 2007 tiež priniesol čiastočnú obmenu Súdu prvého stupňa a odchod jeho štyroch členov. Inštitúcia pozitívne hodnotí, že tak ako pri čiastočnej obmene Súdneho dvora v roku 2006, vlády členských štátov zohľadnili pri vymenovaní sudcov potrebu udržania stability inštitúcie a umožnili tak Súdu prvého stupňa bez prekážok plniť svoje poslanie.

Na záver je potrebné poukázať na to, že v priebehu uplynulého roka bolo na tri súdy, ktoré tvoria Súdny dvor podaných 1 259 vecí, čo predstavuje najvyšší počet v histórii inštitúcie, ktorý je dôkazom kvantitatívneho nárastu sporov Spoločenstva.

Na nasledujúcich stranách tejto správy čitateľ nájde celkovú prezentáciu vývoja a činnosti inštitúcie počas roku 2007. Ako po minule roky, je jedna rozsiahla časť venovaná stručnému, ale vyčerpávajúcemu opisu hlavnej súdnej činnosti Súdneho dvora, Súdu prvého stupňa a Súdu pre verejnú službu. Prezentácia súdnej činnosti je doplnená štatistickými údajmi.

V. Skouris
predseda Súdneho dvora

Kapitola I

Súdny dvor Európskych
spoločenstiev

A – Vývoj a činnosť Súdneho dvora v roku 2007

Predkladateľ: predseda Súdneho dvora Vassilios Skouris

Táto časť výročnej správy súhrnným spôsobom predstavuje činnosť Súdneho dvora Európskych spoločenstiev počas roka 2007. Po prvé, podáva prehľad o vývoji tejto inštitúcie v priebehu daného roka s dôrazom na inštitucionálne zmeny, ktoré ovplyvnili Súdny dvor a na nový vývoj týkajúci sa jeho vnútornej organizácie a pracovných metód (časť 1). Po druhé, obsahuje štatistickú analýzu o vývoji pracovnej vyťaženia inštitúcie, ako aj o priemernej dĺžke trvania konaní (časť 2). Po tretie, uvádza, ako každý rok, hlavné vývojové smery judikatúry podľa jednotlivých oblastí (časť 3).

1. Inštitucionálny vývoj Súdneho dvora v roku 2007 sa vyznačoval najmä ukončením legislatívneho procesu, ktorý viedol k zavedeniu naliehavého konania o prejudiciálnej otázke umožňujúceho rýchlo a primerane rozhodovať o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.

Rozhodnutím z 20. decembra 2007 Rada prijala zmeny a doplnenia Štatútu a Rokovacieho poriadku Súdneho dvora s cieľom zavedenia naliehavého konania o prejudiciálnej otázke. Ide o nový typ prejudiciálneho konania vytvoreného na účely rozhodovania o veciach, ktoré v súčasnosti patria do hlavy IV Zmluvy ES (vízová, azylová, prisťahovalecká politika a iné politiky, ktoré sa týkajú voľného pohybu osôb) a hlavy VI Zmluvy o Európskej únii (ustanovenia o policajnej a justičnej spolupráci v trestných veciach). Súdny dvor konštatoval, že existujúce postupy, vrátane skráteného konania upraveného v článku 104a rokovacieho poriadku, nemôžu zabezpečiť dostatočne rýchle vybavenie tohto typu vecí a navrhol vytvorenie nového konania s cieľom rozhodnúť o uvedených veciach v mimoriadne krátkych lehotách a bez toho, aby bolo spomalené vybavovanie iných vecí, o ktorých Súdny dvor rozhoduje.

Zmeny a doplnenia štatútu a rokovacieho poriadku nadobudnú účinnosť v priebehu prvého štvrťroka 2008. Základné vlastnosti naliehavého konania o prejudiciálnej otázke sú zjavné z rozdielov medzi týmto konaním na jednej strane a riadnym a skráteným prejudiciálnym konaním na strane druhej. V prvom rade písomná časť konania sa obmedzí na účastníkov konania vo veci samej, členský štát, ktorého súd podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, Európsku komisiu, ako aj iné inštitúcie, ak sa konanie týka ich aktu. Účastníci konania a dotknuté osoby uvedené v článku 23 štatútu sa budú môcť zúčastniť na ústnej časti konania a v tejto súvislosti sa vyjadriť k predloženým písomným pripomienkam. V druhom rade veci, o ktorých sa bude rozhodovať v rámci naliehavého konania o prejudiciálnej otázke, budú po ich doručení na Súdny dvor pridelené komore piatich sudcov, ktorí budú na tento účel osobitne určení. Napokon, konanie o týchto veciach sa uskutoční v prevažnej miere elektronickým spôsobom, pretože nové ustanovenia rokovacieho poriadku predpokladajú možnosť podania a doručenia procesných dokumentov faxom alebo e-mailom.

2. Súdne štatistiky Súdneho dvora za rok 2007 poukazujú na výrazné zlepšenie v porovnaní s predchádzajúcim rokom. Je dôležité osobitne poukázať na skrátenie dĺžky trvania konaní na Súdnom dvore už štvrtý rok za sebou a na zvýšenie počtu skončených vecí o 10 % v porovnaní s rokom 2006.

Súdny dvor skončil 551 vecí v roku 2007 v porovnaní s 503 vecami v roku 2006 (čistý počet so zreteľom na spojenie vecí). Z toho 379 bolo skončených vyhlásením rozsudku a 172 bolo skončených vydaním uznesenia. Počet vyhlásených rozsudkov a vydaných uznesení je v porovnaní s rokom 2006 (351 rozsudkov a 151 uznesení) citeľne vyšší.

Na Súdny dvor bolo podaných 580 nových vecí, čo predstavuje najvyšší počet v jeho histórii¹ a zvýšenie o 8 % v porovnaní s počtom vecí podaných v roku 2006, ako aj zvýšenie o 22,3 % v porovnaní s vecami podanými v roku 2005. Počet prebiehajúcich konaní na konci roka 2007 (741 vecí, čistý počet) sa však v porovnaní s počtom takýchto konaní na konci roku 2006 (731 vecí, čistý počet) výrazným spôsobom nezvýšil.

V súdnych štatistikách za rok 2007 sa tiež odráža konštantné znižovanie dĺžky trvania konaní, a to od roku 2004. Pokiaľ ide o prejudiciálne konania, táto dĺžka predstavovala 19,3 mesiaca, kým v roku 2006 to bolo 19,8 mesiaca a v roku 2005 20,4 mesiaca. Tak ako v roku 2006, komparatívna analýza aj v roku 2007 ukazuje, že od roku 1995 dosahuje priemerná dĺžka trvania prejudiciálnych konaní najnižšiu úroveň. Pokiaľ ide o žaloby a odvolania, priemerná dĺžka trvania konania bola 18,2 mesiaca pri žalobách a 17,8 mesiaca pri odvolaniach (v roku 2006 to bolo 20 mesiacov a 17,8 mesiaca v uvedenom poradí).

Súdny dvor v priebehu uplynulého roka využíval na urýchlenie určitých konaní rôzne prostriedky, ktoré má k dispozícii (prednostné prejednanie vecí, skrátené konanie, zjednodušené konanie a možnosť rozhodovať bez návrhov generálneho advokáta). Pokiaľ ide o skrátené konanie, Súdny dvor rozhodoval o ôsmich návrhoch, ale podmienky mimoriadnej naliehavosti stanovené rokovacím poriadkom neboli splnené. V súlade s praxou zavedenou v roku 2004 o prípustnosti alebo zamietnutí návrhu na skrátené konanie rozhoduje predseda Súdneho dvora odôvodneným uznesením. Okrem toho bolo v piatich veciach rozhodnuté o prednostnom prejednaní.

Súdny dvor popritom pokračoval vo využívaní zjednodušeného konania podľa článku 104 ods. 3 rokovacieho poriadku na zodpovedanie určitých prejudiciálnych otázok. Na základe tohto ustanovenia bolo skončených uznesením celkom 18 vecí.

Napokon Súdny dvor oveľa častejšie využíval možnosť, ktorú mu poskytuje článok 20 štatútu, rozhodnúť bez návrhov generálneho advokáta, ak prejednanie vecí nenastoluje novú právnu otázku. Približne 43 % rozsudkov bolo v roku 2007 vyhlásených bez návrhov generálneho advokáta (v porovnaní s 33 % v roku 2006).

Pokiaľ ide o rozdelenie vecí podľa rozhodovacích zložení Súdneho dvora, veľká komora rozhodla približne 11 %, päťčlenné komory rozhodli okolo 55 % a trojčlenné komory rozhodli približne 33 % vecí skončených v roku 2007.

Možno skonštatovať, že počet vecí prejednávaných veľkou komorou je viacmenej rovnaký ako v predchádzajúcom roku, počet vecí prejednávaných päťčlennou komorou (63 % v roku 2006) sa mierne znížil, a počet vecí prejednávaných trojčlennou komorou sa zvýšil

¹ S výnimkou 1 324 vecí podaných Súdnemu dvoru v roku 1979. Tento výnimočne vysoký počet možno vysvetliť masívnym podávaním žalôb o neplatnosť, ktoré mali rovnaký predmet.

(24 % v roku 2006). Rozdelenie vecí podľa rozhodovacích zložení Súdneho dvora je takmer rovnaké ako v roku 2005.

Ďalšie informácie týkajúce sa štatistických údajov súdneho roka 2007 sa nachádzajú v bode C kapitoly.

3. Táto časť predstavuje hlavné vývojové smery judikatúry podľa týchto oblastí:

otázky ústavnosti alebo inštitucionálne otázky; európske občianstvo; voľný pohyb tovaru; voľný pohyb osôb, služieb a kapitálu; víza, azyl a prisťahovalecká politika; pravidlá hospodárskej súťaže; dane; aproximácia právnych predpisov a jednotná právna úprava; ochranné známky; hospodárska a menová politika; sociálna politika; životné prostredie; súdna spolupráca v občianskych veciach; policajná a súdna spolupráca v trestných veciach a boj proti terorizmu, berúc pritom do úvahy, že rozsudok, ktorý je na základe jeho hlavnej problematiky zaradený do istej oblasti, často tiež otvára veľmi dôležité otázky z inej oblasti.

Otázky ústavnosti alebo inštitucionálne otázky

S ohľadom na obrovské množstvo tematických oblastí, ktoré patria do problematiky ústavnosti a inštitucionálnych otázok, nie je prekvapujúce, že v uvedených rozsudkoch sa rozhodovalo o veľmi rôznorodých otázkach.

Aj keď problematika určenia vhodného právneho základu na prijatie právneho predpisu Spoločenstva už bola v staršej judikatúre v rozsiahlej miere preskúmaná, v sporoch predložených Súdnemu dvoru zostáva stále prítomná.

Práve v tejto oblasti bol vyhlásený rozsudok z 23. októbra 2007 (*Komisia/Rada*, C-440/05), a to vo veci, v ktorej Komisia, ktorá sa domnievala, že rámcové rozhodnutie Rady na posilnenie trestnoprávneho rámca za účelom potlačania znečisťovania mora z lodí², prijaté v rámci policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach, je založené na nevhodnom právnom základe, podala za podpory Európskeho parlamentu žalobu o neplatnosť, pričom tvrdila, že cieľ a obsah tohto rámcového rozhodnutia spadajú do právomocí Európskeho spoločenstva v oblasti spoločnej dopravnej politiky.

Súdny dvor najprv pripomenul, že za predpokladu, že sa má uplatniť aj Zmluva ES a aj Zmluva o Európskej únii, druhá z týchto zmlúv stanovuje, že prvá prevažuje a je úlohou Súdneho dvora, aby zabezpečil, že akty, o ktorých Rada tvrdí, že patria pod ustanovenia o policajnej a súdnej spolupráci v trestných veciach, nezasahujú do právomocí Spoločenstva; následne Súdny dvor konštatoval, že cieľom rámcového rozhodnutia je zlepšenie bezpečnosti námornej dopravy a súčasne posilnenie ochrany morského životného prostredia pred znečistením pochádzajúcim z lodí.

² Rámcové rozhodnutie Rady 2005/667/SVV z 12. júla 2005 na posilnenie trestnoprávneho rámca pre vynútiteľnosť práva proti znečisťovaniu mora z lodí (Ú. v. EÚ L 255, s. 164). Dopĺňa smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2005/35/ES zo 7. septembra 2005 o znečisťovaní mora z lodí a o zavedení sankcií za porušenia (Ú. v. EÚ L 255, s. 11).

Preto ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia, ktoré členským štátom ukladajú povinnosť trestne sankcionovať určité správanie, mohli byť platne prijaté na základe Zmluvy ES. Hoci je pravda, ako konštatoval Súdny dvor, že trestná legislatíva, ako ani pravidlá trestného procesu, v zásade nepatria do právomoci Spoločenstva, nič to nemení na skutočnosti, že v prípade, ak je uplatnenie účinných a primeraných trestných sankcií s odradzujúcim účinkom zo strany príslušných vnútroštátnych orgánov nevyhnutné na potlačanie závažných zásahov do životného prostredia, normotvorca Spoločenstva môže členským štátom uložiť povinnosť zakotviť takéto sankcie, aby sa zabezpečila plná účinnosť noriem, ktoré v oblasti životného prostredia prijíma.

Naopak, na ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia týkajúce sa druhu a výšky uplatniteľných trestných sankcií sa právomoc Spoločenstva nevzťahuje. Ak sú však tieto ustanovenia neoddeliteľné od ustanovení o trestných činoch, na ktoré sa viažu, Súdny dvor dospel k záveru, že rámcové rozhodnutie Rady zasiahlo do právomocí Spoločenstva v oblasti námornej dopravy v rozpore so Zmluvou o Európskej únii, ktorá uvedené právomoci uprednostňuje. Rámcové rozhodnutie bolo teda zrušené v celom rozsahu vzhľadom na svoju nedeliteľnosť.

Pokiaľ ide o rozsah právomoci Súdneho dvora v oblasti prejudiciálnych otázok týkajúcich sa výkladu alebo posúdenia platnosti, je na mieste poukázať na viaceré veci.

Vo veci *Merck Genéricos-Produtos Farmacêuticos* (rozsudok z 11. septembra 2007, C-431/05) Súdny dvor, ktorému portugalský Najvyšší súd položil otázku, či je príslušný pre výklad článku 33 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva (dohoda TRIPS)³, odpovedal kladne, pričom konštatoval, že keďže túto dohodu uzavrelo Spoločenstvo a jeho členské štáty na základe delenej právomoci, Súdny dvor má právomoc na definovanie povinností, ktoré tým Spoločenstvo prevzalo a na výklad ustanovení dotknutej dohody na tento účel. Otázka rozdelenia právomocí medzi Spoločenstvo a jeho členské štáty si vyžaduje jednotnú odpoveď na úrovni Spoločenstva a tú môže dať iba Súdny dvor. Konkrétne v súvislosti s prejednávanou vecou Súdny dvor rozhodol, že existuje určitý záujem Spoločenstva na tom, aby sa považoval za príslušný pre výklad článku 33 uvedenej dohody TRIPS týkajúceho sa minimálnej ochrannej doby patentov, s cieľom určenia, či právu Spoločenstva odporuje, aby bol tomuto ustanoveniu priznaný priamy účinok.

V smere, ktorý vytýčila judikatúra *Dzodzi*⁴ alebo *Leur-Bloem*⁵, a nedávno *Poseidon Chartering*⁶, Súdny dvor vo veci *Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato* (rozsudok z 11. decembra 2007, C-280/06) opäť konštatoval, že v konkrétnom prípade, kedy rozhoduje o návrhoch na začatie prejudiciálneho konania, v ktorých sú predpisy Spoločenstva,

³ Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, ktorá predstavuje prílohu 1 C Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie (WTO), podpísanej v Marakéši 15. apríla 1994 a schválenej rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80).

⁴ Rozsudok z 18. októbra 1990, C-297/88 a C-197/89, Zb. s. I-3763.

⁵ Rozsudok zo 17. júla 1997, C-28/95, Zb. s. I-4161.

⁶ Rozsudok zo 16. marca 2006, C-3/04, Zb. s. I-2505.

ktorých výklad sa požaduje, uplatňované iba v zmysle odkazu vykonaného vnútroštátnym právom, inak povedané ak vnútroštátna právna úprava prispôsobí riešenia, ktoré prináša pre čisto vnútorné situácie, riešeniam upraveným v práve Spoločenstva, existuje určitý záujem Spoločenstva na tom, aby v záujme vylúčenia budúcich rozdielov vo výklade dostali ustanovenia alebo pojmy prevzaté z práva Spoločenstva jednotný výklad bez ohľadu na podmienky, za ktorých sa majú uplatniť, a to prostredníctvom rozsudkov Súdneho dvora vyhlásených v prejudiciálnom konaní. Následne Súdny dvor poskytol výklad, o ktorý ho požiadal vnútroštátny súd.

Súdny dvor tiež rozhodol vo veci *Ikea Wholesale* (rozsudok z 27. septembra 2007, C-351/04), že dohody Svetovej obchodnej organizácie WTO nepatria s prihliadnutím na ich povahu a štruktúru medzi predpisy, ktoré Súdny dvor zohľadňuje pri preskúvaní zákonnosti aktov inštitúcií Spoločenstva. Súdny dvor by mal právomoc preskúmať zákonnosť dotknutého aktu Spoločenstva s ohľadom na pravidlá WTO len za predpokladu, že Spoločenstvo chcelo vykonať konkrétny záväzok prijatý v rámci WTO, alebo v prípade, že akt Spoločenstva výslovne odkazuje na konkrétne ustanovenia dohôd WTO.

V súvislosti s inou problematikou mal Súdny dvor v rozsudku z 28. júna 2007 (*Internationaler Hilfsfonds/Komisia*, C-331/05 P) príležitosť rozhodnúť, že náklady súvisiace s konaniami pred Európskym ombudsmanom, ktoré nemožno nahradiť ako trovy, ktoré sa nahrádzujú⁷, nemôže dotknutá inštitúcia znášať ani na základe mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva, pretože chýba príčinná súvislosť medzi škodou a dotknutým škodiacim aktom vzhľadom na to, že tieto náklady boli vynaložené na základe slobodného rozhodnutia dotknutých osôb.

Právo na prístup verejnosti k dokumentom bolo tiež predmetom sporov. Vo veci *Sison/Rada* (rozsudok z 1. februára 2007, C-266/05 P, Zb. s. I-1233) Súdny dvor rozhodoval o viacerých zamietnutiach – pričom niektoré boli čiastočné – adresovaných žalobcovi, ktorý požiadal jednak o prístup k dokumentom, ktoré viedli Radu k tomu, že ho zaradila a ponechala na zozname osôb podliehajúcich zmrazeniu fondov a finančných aktív zavedeného nariadením č. 2580/2001⁸ a jednak o označenie štátov, ktoré poskytl určité dokumenty v tejto súvislosti.

Pokiaľ ide o oblasť, ktorá predpokladá zo strany zákonodarcu Spoločenstva rozhodnutia politického, ekonomického alebo sociálneho charakteru, v rámci ktorých má vykonať komplexné posúdenia, Súdny dvor pripomenul, že môže uskutočniť len obmedzené preskúmanie zákonnosti.

V tomto zmysle rozhodol, že nariadenie č. 1049/2001⁹ má za cieľ zabezpečiť širokej verejnosti právo na prístup k dokumentom inštitúcií, a nie stanoviť pravidlá určené na ochranu osobitného záujmu na prístupe k niektorému z dokumentov, ktorý určitá osoba

⁷ Pozri článok 91 písm. b) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

⁸ Nariadenie Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207).

⁹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

môže mať a že pokiaľ ide o výnimky z práva na prístup odôvodnené určitými súkromnými alebo verejnými záujmami, osobitný záujem žalobcu na oboznámení sa s dokumentmi nemôže byť zohľadnený inštitúciou, ktorá má jednak rozhodovať o otázke, či by sprístupnenie týchto dokumentov verejnosti poškodilo záujmy, ktoré chcel normotvorca Spoločenstva chrániť, a jednak v takomto prípade odmietnuť požadovaný prístup.

Súdny dvor ďalej uviedol, že ak by aj žalobca mal právo byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia, ktoré bolo voči nemu vznesené z dôvodu zápisu jeho mena na napadnutý zoznam, a ak by toto právo zahŕňovalo prístup k dokumentom Rady, toto právo nemožno vykonávať osobitne prostredníctvom mechanizmov prístupu verejnosti k dokumentom inštitúcií.

Pokiaľ ide o dokumenty, ktorých obsah je veľmi citlivý, Súdny dvor usúdil, že pôvodca dokumentu je oprávnený vyžadovať utajenie, pokiaľ ide o samotnú existenciu citlivého dokumentu, a má tiež právo nesúhlasiť s oznámením svojej totožnosti v prípade, že existencia uvedeného dokumentu sa stala známa, čo je záver, ktorý nemožno považovať za neprimeraný z dôvodu, že pre žiadateľa, ktorému je prístup odmietnutý, môže znamenať sťaženie alebo dokonca praktickú nemožnosť zistiť totožnosť štátu, z ktorého tento dokument pochádza.

Pokiaľ ide o prístup občanov k právnej norme, a nie o prístup k dokumentom, Súdny dvor vo veci *Skoma Lux* (rozsudok z 11. decembra 2007, C-161/06) rozhodoval o pôsobnosti článku 58 aktu o podmienkach prístupu k Únii¹⁰ z roku 2004. Na otázku českého súdu, či tento článok umožňuje použiť voči jednotlivcom v členskom štáte ustanovenia nariadenia Spoločenstva, ktoré nebolo uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie v jazyku tohto členského štátu, hoci tento jazyk je úradným jazykom Únie, Súdny dvor odpovedal, že takéto neuverejnenie spôsobuje, že povinnosti uvedené v právnej úprave Spoločenstva nie sú uplatniteľné voči jednotlivcom v tomto členskom štáte, a to aj keby sa dotknuté osoby mohli oboznámiť s touto právnou úpravou inými spôsobmi. Súdny dvor tak uskutočnil výklad práva Spoločenstva, a nie posúdenie jeho platnosti.

Súdny dvor v oblasti vzťahu medzi právom Spoločenstva a vnútroštátnym právom členských štátov poskytol určité upresnenia pokiaľ ide o prednosť a priamy účinok práva Spoločenstva.

Vo veci *Lucchini* (rozsudok z 18. júla 2007, C-119/05) Súdny dvor, pri uplatnení zásad stanovených v judikatúre *Simmenthal*¹¹, rozhodol, že právu Spoločenstva odporuje

¹⁰ Akt o podmienkach prístupu Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky k Európskej únii a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Ú. v. EÚ L 236, 2003, s. 33).

Článok 58 tohto aktu stanovuje:

„Texty aktov orgánov a Európskej centrálnej banky prijatých pred prístupom vyhotovené Radou, Komisiou alebo Európskou centrálnou bankou v českom, estónskom, maďarskom, lotyšskom, litovskom, maltskom, poľskom, slovenskom a slovinskom jazyku budú odo dňa prístupu autentické za rovnakých podmienok ako znenia vyhotovené v súčasných jedenástich jazykoch. Budú uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie, ak boli takto uverejnené aj znenia v súčasných jazykoch.“

¹¹ Rozsudok z 9. marca 1978, *Simmenthal*, vec 106/77, Zb. s. 629.

uplatnenie ustanovenia talianskeho práva, ktorého cieľom je stanoviť zásadu právnej sily rozhodnutej veci, v rozsahu, v akom jeho uplatnenie predstavuje prekážku vrátenia štátnej pomoci poskytnutej v rozpore s právom Spoločenstva a ktorej nezlučiteľnosť so spoločným trhom bola konštatovaná konečným rozhodnutím Komisie.

Vo veci *Carp* (rozsudok zo 7. júna 2007, C-80/06) sa Súdny dvor zaoberal otázkou priameho horizontálneho účinku rozhodnutí. Konštatoval, že rozhodnutie 1999/93 o postupe preukazovania zhody stavebných výrobkov v súlade s článkom 20 ods. 2 smernice Rady 89/106/EHS¹² predstavuje všeobecne záväzný akt, ktorý upresňuje uplatniteľné typy postupov preukazovania zhody a dáva mandát Európskemu výboru pre normalizáciu/ Európskemu výboru pre elektrotechnickú normalizáciu (CEN/Cenelec) špecifikovať ich obsah v príslušných harmonizovaných normách, ktoré následne majú byť prebraté normalizačnými orgánmi každého členského štátu, ale je záväzná iba pre členské štáty, ktoré sú jeho výlučnými adresátmi. Z toho vyplýva, že jednotlivец sa ich nemôže dovolávať voči inému jednotlivcovi v rámci konania o zmluvnej zodpovednosti.

Nasledujúce dva rozsudky upresnili prístup, ktorý majú zaujať vnútroštátne sudy k medzinárodným zmluvám uzavretým Spoločenstvom.

Vo veci *Tum a Dari* (rozsudok z 20. septembra 2007, C-16/05) Súdny dvor rozhodoval o pôsobnosti klauzuly „standstill“ uvedenej v článku 41 ods. 1 dodatkového protokolu k Dohode o pridružení medzi EHS a Tureckom¹³, podľa ktorého sa odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto protokolu zmluvným stranám zakazuje zaviesť nové obmedzenia slobody usadiť sa. V prejednávanvej veci išlo o dvoch tureckých štátnych príslušníkov, ktorí sa chceli usadiť v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska.

Podľa Súdneho dvora, toto ustanovenie, ktoré je jednoznačné, má priamy účinok a nefunguje ako základné pravidlo, ktoré spôsobuje neuplatniteľnosť príslušného hmotného práva týkajúceho sa vstupu na územie členského štátu, ktoré nahradzuje, ale ako pravidlo kvázi procesnej povahy určujúce *ratione temporis* ustanovenia právnej úpravy členského štátu v oblasti prisťahovalectva, vzhľadom na ktoré treba posúdiť situáciu tureckého štátneho príslušníka, ktorý chce využiť slobodu usadiť sa. Súdny dvor z toho vyvodil, že uvedená klauzula nespochybňuje zvrchovanú právomoc členských štátov upraviť si v oblasti prisťahovalectva svoju vlastnú vnútroštátnu politiku. V tejto súvislosti samotná skutočnosť, že od nadobudnutia jej platnosti uvedená klauzula ukladá týmto členským štátom povinnosť zdržať sa konania, ktoré by malo do určitej miery za účinok obmedzenie ich manévrovacieho priestoru v tejto oblasti, neumožňuje dospieť k záveru, že tak predstavuje zásah do podstaty zvrchovanej právomoci uvedených štátov v oblasti cudzineckej politiky.

¹² Rozhodnutie Komisie z 25. januára 1999 o postupe preukazovania zhody stavebných výrobkov v súlade s článkom 20 ods. 2 smernice Rady 89/106/EHS so zreteľom na dvere, okná, okenice, žalúzie, brány a súvisiace technické vybavenie budov (Ú. v. ES L 29, s. 51; Mim. vyd. 13/023, s. 223).

¹³ Dodatkový protokol podpísaný 23. novembra 1970 v Bruseli a v mene Spoločenstva uzatvorený, schválený a potvrdený nariadením Rady (EHS) č. 2760/72 z 19. decembra 1972 (Ú. v. ES L 293, s. 1; Mim. vyd. 11/011, s. 41).

Súdny dvor ďalej pristúpil k výkladu predmetného ustanovenia v tom zmysle, že od nadobudnutia platnosti dodatkového protokolu k Dohode o pridružení medzi EHS a Tureckom toto ustanovenie v dotknutom členskom štáte zakazuje zavádzanie akýchkoľvek nových obmedzení slobody usadiť sa, a to vrátane obmedzení týkajúcich sa hmotných alebo procesných podmienok v oblasti prvého vstupu tureckých štátnych príslušníkov na územie tohto štátu, ktorí na ňom chcú vykonávať zárobkovú činnosť ako samostatne zárobkovo činné osoby.

V už citovanej veci *Merck Genéricos-Produtos Farmacêuticos* položil portugalský Najvyšší súd Súdnemu dvoru otázku, či vnútroštátne súdy majú uplatňovať článok 33 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva (dohoda TRIPS), týkajúci sa minimálnej ochrannej doby patentov, *ex officio* alebo na základe návrhu jedného z účastníkov konania, v ktorom rozhodujú.

Súdny dvor najprv pripomenul svoju právomoc týkajúcu sa výkladu tejto dohody a rozhodol, že v tomto kontexte je potrebné rozlišovať medzi oblasťami, v ktorých Spoločenstvo ešte neprijalo právne predpisy a oblasťami, v ktorých tak už urobilo. Pokiaľ ide o prvú skupinu, ktorá stále spadá do právomoci členských štátov, Súdny dvor rozhodol, že ochrana práv duševného vlastníctva a opatrenia prijaté na tento účel súdnymi orgánmi nepatria do práva Spoločenstva, z čoho vyplýva, že právo Spoločenstva neprikazuje, ani nevylučuje, aby právny poriadok členského štátu priznal jednotlivcom právo priamo sa odvolávať na pravidlo obsiahnuté v dohode TRIPS alebo uložil súdom povinnosť uplatňovať toto pravidlo *ex officio*. Pokiaľ ide o druhú skupinu Súdny dvor naopak konštatoval, že sa uplatňuje právo Spoločenstva, z čoho vyplýva povinnosť vykonať v rozsahu, v akom je to možné, výklad v súlade s dohodou TRIPS, avšak bez toho, aby mohol byť predmetnému ustanoveniu tejto dohody priznaný priamy účinok.

V prejednávanej veci Súdny dvor určil, že Spoločenstvo ešte nevykonávalo svoje právomoci v oblasti patentov, do ktorej spadá článok 33 dohody TRIPS, alebo prinajmenšom, že tento výkon z interného hľadiska ku dnešnému dňu zostáva nedostatočne významný pre to, aby bolo možné domnievať sa, že táto oblasť patrí do práva Spoločenstva. Súdny dvor z toho vyvodil záver, že právu Spoločenstva v súčasnosti neodporuje, aby bol uvedený článok 33 priamo uplatňovaný vnútroštátnym súdom za podmienok upravených vnútroštátnym právom.

Napokon v súvislosti s účinnou súdnou ochranou práv vyplývajúcich z práva Spoločenstva, ktorá prináleží osobám podliehajúcim súdnej právomoci, si zaslúžia pozornosť tri rozsudky.

Vo veci *Unibet* (rozsudok z 13. marca 2007, C-432/05, Zb. s. I-2271) Súdny dvor pripomenul, že v prejednávanej veci ide o všeobecnú zásadu práva Spoločenstva a následne charakteristicky uviedol, že v prípade neexistencie právnej úpravy v danej oblasti na úrovni Spoločenstva má každý členský štát v súlade so svojou povinnosťou spolupráce určiť príslušné súdy a upraviť procesné náležitosti týkajúce sa žalôb určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Spoločenstva. Táto procesná autonómia vymedzená zásadami ekvivalencie a efektivity, môže byť spochybnená len v prípade, že by zo systému dotknutého vnútroštátneho právneho poriadku vyplývalo, že neexistuje žiadny právny prostriedok nápravy umožňujúci,

hoci aj incidenčne, zabezpečiť dodržiavanie práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Spoločenstva.

Súdny dvor popritom poukázal na to, že zásada účinnej súdnej ochrany práv vyplývajúcich osobám podliehajúcim súdnej právomoci z práva Spoločenstva nevyžaduje, aby existovala samostatná žaloba vnútroštátneho práva, ktorej hlavným cieľom by bolo preskúmanie súladu vnútroštátnych ustanovení s právom Spoločenstva, ak iné účinné právne prostriedky nápravy, ktoré nie sú menej výhodné ako tie, ktoré sa týkajú podobných vnútroštátnych žalôb, umožňujú posúdiť incidenčne takýto súlad, pričom tieto skutočnosti musí preveriť vnútroštátny súd. Konkrétne, ak je osoba podliehajúca súdnej právomoci nútená vystaviť sa správne konaniu alebo trestnému stíhaniu a sankciám, ktoré z toho môžu vyplývať, ako jedinému právne prostriedku na namietanie nesúladu napadnutých vnútroštátnych ustanovení s právom Spoločenstva, jej súdna ochrana nie je účinne zabezpečená.

Súdny dvor napokon zo zásady účinnej súdnej ochrany vyvodil povinnosť členských štátov nariadiť v prospech osoby podliehajúcej súdnej právomoci predbežné opatrenia až dovtedy, kým príslušný súd neurčí súlad dotknutých vnútroštátnych ustanovení s právom Spoločenstva, ak je nariadenie takýchto opatrení potrebné na zabezpečenie plnej účinnosti súdneho rozhodnutia, ktoré má byť vydané, pričom je potrebné zdôrazniť, že táto možnosť neprichádza do úvahy, ak je návrh osoby podliehajúcej súdnej právomoci podľa práva dotknutého členského štátu neprípustný a ak samotné právo Spoločenstva nespochybňuje túto neprípustnosť. V prípade, že neexistuje právna úprava Spoločenstva v danej oblasti, prípadné nariadenie predbežných opatrení sa riadi kritériami vnútroštátneho práva, pod podmienkou dodržiavania zásad ekvivalencie a efektivity.

Vo veci *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation* (rozsudok z 13. marca 2007, C-524/04, Zb. s. I-2107) Súdny dvor najmä pripomenul, že ak členský štát vybral dane v rozpore s pravidlami práva Spoločenstva, majú jednotlivci právo na vrátenie neprávom vybranej dane, ako aj súm v priamej súvislosti s touto daňou.

Pokiaľ ide o iné škody vzniknuté z dôvodu porušenia práva Spoločenstva, ktoré možno pripísať členskému štátu, je tento členský štát povinný nahradiť takto spôsobené škody za podmienok uvedených v judikatúre Súdného dvora, a to v rámci vnútroštátnej právnej úpravy o zodpovednosti, pričom táto autonómia je vymedzená zásadami ekvivalencie a efektivity.

Konkrétne, keď sa potvrdí, že právne predpisy členského štátu vytvárajú prekážku slobode usadiť sa zakázanú článkom 43 ES, vnútroštátny súd môže pri určení výšky škody, za ktorú možno poskytnúť náhradu, overiť, či poškodené osoby vynaložili náležitú starostlivosť s cieľom vyhnúť sa škode alebo túto škodu zmierniť a či najmä využili v primeranom čase všetky právne prostriedky, ktoré mali k dispozícii. Uplatňovanie ustanovení o slobode usadiť by však bolo znemožnené alebo nadmerne sťažené, ak by návrhy na vrátenie alebo na náhradu škody založené na porušení uvedených ustanovení museli byť zamietnuté alebo čiastočne zamietnuté iba z toho dôvodu, že predmetné spoločnosti neuplatnili na daňovej správe nárok na možnosť zaplatiť úroky príbuznej spoločnosti nerezidentovi ako odmenu za finančné prostriedky poskytnuté formou úveru bez toho, že by tieto úroky boli kvalifikované ako rozdelené zisky, hoci za predmetných okolností vnútroštátny zákon,

prípadne v spojení s relevantnými ustanoveniami dohôd o zamedzení dvojitého zdanenia, určoval takúto kvalifikáciu.

Po tomto upresnení tiež Súdny dvor pripomenul, že na to, aby sa určilo, či bolo právo Spoločenstva porušené dostatočne závažne, je potrebné zohľadniť všetky skutočnosti charakterizujúce situáciu, ktorá je vnútroštátnemu súdu predložená. V oblasti, akou sú priame dane, musí tento súd zohľadniť skutočnosť, že následky vyplývajúce zo slobôd pohybu zaručených Zmluvou sa prejavujú len postupne, najmä podľa zásad formulovaných judikatúrou Súdneho dvora.

V spojených veciach *van der Weerd a i.* (rozsudok zo 7. júna 2007, C-222/05 až C-225/05) Súdny dvor posudzoval otázku, či v rámci súdneho konania týkajúceho sa zákonnosti správneho aktu, právo Spoločenstva ukladá vnútroštátnemu sudcovi skúmanie *ex offio* vo vzťahu k dôvodom, ktoré nepatria do pôvodného rámca sporu, ale vychádzajú zo smernice 85/511 o zavedení opatrení Spoločenstva na boj proti slintačke a krívačke¹⁴.

Súdny dvor odpovedal záporne, pričom uviedol, že ani zásada ekvivalencie, ani zásada efektivity, ktoré potvrdzuje jeho judikatúra, neukladajú vnútroštátnemu sudcovi nastoliť *ex offio* dôvod založený na porušení práva Spoločenstva.

Pokiaľ ide o prvú z uvedených zásad Súdny dvor konkrétne rozhodol, že ustanovenia dotknutej smernice neurčujú ani podmienky, za ktorých možno začať konania v oblasti boja proti slintačke a krívačke, ani orgány, ktoré sú v ich rámci príslušné stanoviť rozsah práv a povinností osôb podliehajúcich súdnej právomoci, takže ich nemožno považovať za rovnocenné vyššie uvedeným vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, ktoré sú samotným základom vnútroštátnych konaní, keďže definujú podmienky, za ktorých možno začať tieto konania, a orgány, ktoré sú v ich rámci príslušné určiť rozsah práv a povinností osôb podliehajúcich súdnej právomoci. Čo sa týka druhej zásady, Súdny dvor tvrdí, že, pokiaľ mali účastníci konania skutočnú možnosť nastoliť pred vnútroštátnym súdom dôvod založený na práve Spoločenstva, zásade efektivity neodporuje ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré znemožňuje vnútroštátnym súdom uviesť *ex offio* dôvod založený na porušení práva Spoločenstva, pokiaľ by ich skúmanie tohto dôvodu nútilo vzdať sa pasivity, ktorá im prináleží, tým, že by vyšli z rámca sporu vymedzeného účastníkmi konania a opreli by sa o iné skutočnosti a okolnosti ako tie, na ktorých účastník konania, ktorý má záujem na uplatnení ustanovení Spoločenstva, založil svoj návrh, a to nezávisle od dôležitosti týchto ustanovení pre právny poriadok Spoločenstva.

Európske občianstvo

Súdny dvor vo viacerých veciach preskúmal vnútroštátne ustanovenia, ktoré by mohli nezákonne obmedziť voľný pohyb občanov Únie.

¹⁴ Smernica Rady 85/511/EHS z 18. novembra 1985 o zavedení opatrení spoločenstva na boj proti slintačke a krívačke (Ú. v. ES L 315, s. 11; Mim. vyd. 03/006, s. 265), zmenená a doplnená smernicou Rady 90/423/EHS z 26. júna 1990 (Ú. v. ES L 224, s. 13; Mim. vyd. 03/010, s. 122).

V oblasti pomoci na vzdelávanie a štúdium vychádzal Súdny dvor v spojených veciach *Morgan a Bucher* (rozsudok z 23. októbra 2007, C-11/06 a C-12/06) z konštatovania, že štátne príslušníčky členského štátu študujúce v inom členskom štáte majú štatút občanov Únie v zmysle článku 17 ods. 1 ES, a teda sa eventuálne môžu domáhať práv, ktoré k tomuto štatútu patria, a to aj vo vzťahu k ich členskému štátu pôvodu.

Ďalej Súdny dvor určil, že členský štát má v zásade právo vyhnúť sa tomu, aby sa poskytovanie pomoci na vzdelávanie študentom, ktorí chcú študovať v iných členských štátoch, stalo neprimeranou záťažou, a to tak, že takúto pomoc poskytne iba študentom, ktorí preukážu istý stupeň sociálnej integrácie, musí však dohliadnuť na to, aby pravidlá na priznanie tejto pomoci netvorili neodôvodnené obmedzenie voľného pohybu občanov a aby boli zrozumiteľné a primerané cieľom ukončenia štúdia v čo najkratšom čase alebo umožnenia vhodného výberu štúdia.

Na základe týchto úvah Súdny dvor dospel k záveru, že článkom 17 ES a 18 ES odporujú ustanovenia, ktoré pomoc na vzdelávanie pre študenta, ktorý študuje v inom členskom štáte, ako v tom, ktorého je štátnym príslušníkom, podriaďujú podmienke, že toto štúdium je pokračovaním štúdia absolvovaného počas aspoň jedného roka v jeho členskom štáte pôvodu, pretože svojou povahou odrádzajú občanov Únie od využitia ich slobody voľného pohybu a pobytu na území členských štátov, ktorá je upravená v článku 18 ES.

V oblasti daňovej právnej úpravy vo veciach *Schwarz a Gootjes-Schwarz, ako aj Komisia/Nemecko* (rozsudky z 11. septembra 2007, C-76/05 a C-318/05) Súdny dvor preskúmal ustanovenia nemeckého zákona o dani z príjmov, ktorý daňovníkom umožňoval získať daňové zvýhodnenie v súvislosti so školným ich detí zaplateným niektorým súkromným školám, pod podmienkou, že tieto školy sa nachádzajú na vnútroštátnom území.

Súdny dvor rozhodol, že právu Spoločenstva odporuje, aby bolo daňové zvýhodnenie zamietnuté všeobecným spôsobom v súvislosti so školným zaplateným školám v iných členských štátoch. Vo svojom odôvodnení rozlíšil dva typy financovania škôl. Iba školy financované v prevažnej miere zo súkromných zdrojov sa môžu odvolávať na slobodné poskytovanie služieb. Pokiaľ ide o školy nachádzajúce sa v inom členskom štáte ako v Nemecku, ktoré nie sú financované v prevažnej miere zo súkromných zdrojov, slobodné poskytovanie služieb sa neuplatní, ale daňové zvýhodnenie nemožno odmietnuť. Právam, ktoré prináležia občanom Únie, takéto vylúčenie odporuje: aj maloleté dieťa môže využívať svoje právo na voľný pohyb a pobyt a predmetné ustanovenia majú za následok bezdôvodné znevýhodňovanie detí, ktoré navštevovali školu v inom členskom štáte, voči deťom, ktoré nevyužili svoju slobodu pohybu.

Voľný pohyb tovaru

V oblasti voľného pohybu tovaru Súdny dvor rozhodoval o súlade rôznych právnych úprav s ustanoveniami Zmluvy.

V prvom rade je potrebné poukázať na rozsudok *Rosengren a i.* (rozsudok z 5. júna 2007, C-170/04), ktorý bol vyhlásený na základe návrhu na začatie prejudiciálneho konania týkajúceho sa súladu medzi Zmluvou ES a švédskou právnou úpravou zakazujúcou

jednotlivcom dovážať alkoholické nápoje, ktorých maloobchodný predaj vo Švédsku podlieha monopolu stanovenému týmto zákonom. Súdny dvor rozhodol, že tento zákaz nie je v súlade s právom Spoločenstva po tom, ako konštatoval, že uvedený zákaz sa musí preskúmať z hľadiska článku 28 ES, a nie z hľadiska článku 31 ES vzťahujúceho sa na štátne monopoly obchodnej povahy, keďže nepredstavuje opatrenie týkajúce sa existencie alebo fungovania tohto monopolu vzťahujúceho sa na maloobchodný predaj pri vylúčení dovozu. Uvažujúc týmto smerom Súdny dvor určil, že švédske opatrenie predstavuje množstevné obmedzenie dovozu v zmysle článku 28 ES jednak vzhľadom na možnosť, ktorú má držiteľ monopolu, odmietnuť žiadosť o dodanie, a teda prípadne dovoz predmetných nápojov, a jednak vzhľadom na ťažkosti, ktoré z takéhoto opatrenia vyplývajú pre spotrebiteľov. Súdny dvor ďalej usúdil, že takéto opatrenie nemôže byť odôvodnené podľa článku 30 ES ochranou zdravia a života ľudí. Švédska právna úprava je totiž nevhodná na dosiahnutie cieľa smerujúceho k všeobecnému obmedzeniu konzumácie alkoholu z dôvodu marginálneho charakteru jej účinkov v tomto smere a nie je primeraná vo vzťahu k cieľom ochrany mladistvých pred škodlivými účinkami takejto konzumácie, pretože zákaz dovozu sa uplatňuje bez ohľadu na vek jednotlivcov, ktorí majú v úmysle si dotknuté nápoje zadovážiť.

V druhom rade v rozsudku *Komisia/Nemecko* (rozsudok z 15. novembra 2007, C-319/05) sa Súdny dvor pri žalobe o nesplnení povinnosti opäť zaoberal zaradením látky medzi lieky alebo medzi potraviny. Spolková republika Nemecko zaradila medzi lieky cesnakový prípravok obsiahnutý v kapsuli, ktorý bol v iných členských štátoch legálne uvedený na trh ako potravinový doplnok, a preto jeho uvedenie na trh podrobila predchádzajúcemu povoleniu na takéto uvedenie. V súlade so svojou ustálenou judikatúrou Súdny dvor konštatoval, že Spolková republika Nemecko si tým nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 28 ES a 30 ES. Po tom, ako konštatoval, že výrobok v zmysle dotknutej právnej úpravy Spoločenstva nezodpovedá definícii lieku ani na základe prezentácie, ani na základe funkcie,¹⁵ Súdny dvor rozhodol, že nemecké opatrenie vytvára prekážku obchodu vnútri Spoločenstva. Dotknuté opatrenie okrem toho nemôže byť v súlade s článkom 30 ES odôvodnené požiadavkami týkajúcimi sa ochrany verejného zdravia, pretože ustanovenie takého druhu sa musí zakladať na hĺbkovom posúdení uvádzaného zdravotného rizika a pretože cieľ ochrany verejného zdravia mohlo dosiahnuť opatrenie, ktoré by obmedzovalo voľný pohyb tovaru menej, ako napríklad označovanie, ktoré by spotrebiteľov upozorňovalo na možné riziká spojené s konzumáciou tohto výrobku.

Napokon je vhodné spomenúť rozsudok *Komisia/Holandsko* (rozsudok z 20. septembra 2007, C-297/05), ktorý rozvíja judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa vnútroštátnych opatrení uplatňovaných na dovoz vozidiel registrovaných v inom členskom štáte. Súdny dvor v súvislosti s otázkou o súlade holandskej právnej úpravy, ktorá pred ich registráciou v Holandsku podriadila také vozidlá kontrole identifikácie a technickej kontrole, Súdny dvor predovšetkým usúdil, že kontrola vyžadovaná s cieľom identifikácie vozidiel nepredstavuje prekážku voľného pohybu tovaru. Nemôže totiž mať akýkoľvek odrádzajúci účinok na dovoz vozidla do Holandska alebo robiť takýto dovoz menej atraktívnym, vzhľadom na spôsob jej uplatňovania a skutočnosť, že ide o jednoduchú administratívnu formalitu, ktorá nezavádza žiadnu dodatočnú kontrolu a je nevyhnutnou súčasťou

¹⁵ Smernica 2001/83/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 6. novembra 2001, ktorou sa ustanovuje zákonník spoločenstva o humánných liekoch (Ú. v. ES L 311, s. 67; Mim. vyd. 13/027, s. 69).

samotnej žiadosti o registráciu, ako aj postupu, ktorý s tým súvisí. V súvislosti so zlučiteľnosťou článkov 28 ES a 30 ES a technickou kontrolou fyzického stavu ojazdených vozidiel pri ich registrácii v Holandsku, Súdny dvor uviedol, že takéto obmedzujúce opatrenie, pokiaľ sa uplatňuje na vozidlá staršie ako tri roky, ktoré predtým boli registrované v inom členskom štáte, nie je primerané vzhľadom na legitímne ciele cestnej premávky a ochrany životného prostredia. Súdny dvor v tejto súvislosti poukázal na menej obmedzujúce opatrenia, ako je uznanie dôkazu vydaného v inom členskom štáte, ktorý by preukazoval, že vozidlo registrované na jeho území úspešne absolvovalo technickú kontrolu, ako aj spolupráca medzi holandskou colnou správou a jej partnermi z iných členských štátov týkajúca sa prípadných chýbajúcich údajov.

Voľný pohyb osôb, služieb a kapitálu

Judikatúra v tejto oblasti je osobitne bohatá, čo sťažuje jej prezentáciu, a to tým viac, že viaceré veci, o ktorých Súdny dvor rozhodoval, sa často týkali uplatnenia viacerých slobôd. Judikatúru sme rozdelili do štyroch tematických oblastí, pričom tri z nich – voľný pohyb pracovníkov, právo usadiť sa a slobodné poskytovanie služieb, ako aj voľný pohyb kapitálu – zodpovedajú sektorovému prístupu a štvrtá – obmedzenia, ktoré z týchto slobôd vyplývajú pre výkon daňovej právomoci členských štátov – zodpovedá prierezovému prístupu.

V oblasti voľného pohybu fyzických osôb, teda pracovníkov, Súdny dvor okrem iného rozhodoval o práve na pobyt štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú členmi rodiny štátnych príslušníkov Spoločenstva, najmä migrujúcich pracovníkov Spoločenstva a o sociálnych výhodách, ktorých sa títo členovia rodín môžu dovolávať. Je potrebné uviesť, že vo veci *Hartmann* (rozsudok z 18. júla 2007, C-212/05) Súdny dvor upresnil pojem migrujúci pracovník. V tejto súvislosti sa štátny príslušník členského štátu, ktorý premiestnil svoje bydlisko do iného členského štátu, pričom zostal pracovať v prvom uvedenom členskom štáte a odvtedy pracuje ako cezhraničný pracovník, sa môže dovolávať postavenia „migrujúceho pracovníka“ v zmysle nariadenia č. 1612/68¹⁶.

Pokiaľ ide o právo na pobyt členov rodiny štátneho príslušníka Spoločenstva, ktorý využil svoju slobodu voľného pohybu, pričom uvedení členovia rodiny sú štátnymi príslušníkmi tretích krajín, osobitnú pozornosť si zasluhujú najmä veci *Jia* (rozsudok z 9. januára 2007, C-1/05) a *Eind* (rozsudok z 11. decembra 2007, C-291/05).

Vo veci *Jia* vnútroštátny súd rozhodoval o spore, ktorý sa týkal prípadu svokry nemeckej štátnej príslušníčky, ktorá prišla za svojim synom do Švédska, kde jej nevesta vykonávala samostatne zárobkovú činnosť, pričom uvedená svokra mala čínsku štátnu príslušnosť. Po uplynutí platnosti jej turistických víz bola zamietnutá jej žiadosť o vydanie povolenia na pobyt z dôvodu, že dostatočne nepreukázala hospodársku závislosť na svojom synovi a neveste. Vnútroštátny súd sa v podstate pýtal, poukazujúc na rozsudok *Akrich* (rozsudok z 23. septembra 2003, C-109/01, Zb. s. I-9607), či podmienka legálneho pobytu uvedená v tomto rozsudku platí tiež v prípade prejednávanej veci. Súdny dvor na túto otázku

¹⁶ Nariadenie Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci Spoločenstva (Ú. v. L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15).

odpovedal, že právo Spoločenstva, vzhľadom na už citovaný rozsudok *Akrich*, neukladá členským štátom, aby podmieňovali priznanie práva na pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je členom rodiny štátneho príslušníka Spoločenstva využívajúceho svoje právo slobody pohybu, skorším legálnym pobytom tohto člena rodiny v inom členskom štáte. Tento člen rodiny však musí byť závislý na štátnom príslušníkovi Spoločenstva alebo jeho manželovi v tom zmysle, že potrebuje ich hmotnú podporu na uspokojovanie svojich základných potrieb v svojom štáte pôvodu alebo príchodu v čase, keď podáva žiadosť o začlenenie sa do domácnosti.

V už citovanej veci *Eind* Súdny dvor rozhodol, že právo na zlúčenie rodiny na základe článku 10 nariadenia č. 1612/68 nepriznáva rodinným príslušníkom migrujúcich pracovníkov žiadne samostatné právo na voľný pohyb, pričom z tohto ustanovenia má prospech skôr migrujúci pracovník, ku ktorému rodine patrí štátny príslušník tretieho štátu. Preto v prípade návratu pracovníka Spoločenstva do členského štátu, ktorého má štátnu príslušnosť, neukladá právo Spoločenstva úradom tohto štátu povinnosť priznať štátnemu príslušníkovi tretieho štátu, ktorý je rodinným príslušníkom tohto pracovníka, právo na vstup a pobyt iba z toho dôvodu, že v hostiteľskom členskom štáte, v ktorom tento pracovník vykonával zárobkovú činnosť, mal uvedený štátny príslušník platné povolenie na pobyt vydané na základe už uvedeného článku. V prípade návratu tohto pracovníka do členského štátu, ktorého má štátnu príslušnosť, po tom, ako vykonával zárobkovú činnosť v inom členskom štáte, má štátny príslušník tretieho štátu, ktorý je rodinným príslušníkom tohto pracovníka, na základe článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1612/68 v znení zmien a doplnení právo na pobyt v členskom štáte, ktorého má pracovník štátnu príslušnosť, aj keď tam tento pracovník nevykonáva skutočnú a efektívnu hospodársku činnosť. Skutočnosť, že štátny príslušník tretieho štátu, ktorý je rodinným príslušníkom pracovníka Spoločenstva, predtým, ako mal pobyt v členskom štáte, kde vykonával zárobkovú činnosť pracovník, nemal právo na pobyt založené na vnútroštátnom práve členského štátu, ktorého má pracovník štátnu príslušnosť, nemá vplyv na účely posúdenia práva na pobyt tohto príslušníka tretieho štátu v poslednom uvedenom členskom štáte.

Pracovníci Spoločenstva a ich rodinní príslušníci, ktorí sa usadia v členskom štáte, môžu požívať rovnaké sociálne výhody ako vlastní pracovníci tohto členského štátu. V už citovanej veci *Hartmann* Súdny dvor rozhodol, že článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1612/68 odporuje, aby nezamestnaná manželka migrujúceho pracovníka, ktorý vykonáva zárobkovú činnosť v jednom členskom štáte a má bydlisko v inom členskom štáte, bola vylúčená z poberania sociálnej výhody, ktorá má charakteristiky nemeckého príspevku na výchovu, z dôvodu, že nemá v prvom uvedenom štáte ani bydlisko, ani obvyklý pobyt. Takáto podmienka pobytu sa musí považovať za nepriamo diskriminačnú, pretože je samotnou svojou povahou spôsobilá dotknúť sa viac migrujúcich pracovníkov alebo ich manželov, ktorí majú bydlisko častejšie v inom členskom štáte, ako vlastných pracovníkov a v dôsledku toho hrozí, že podstatnejšie znevýhodní prvú z týchto skupín. Naopak, vo veci *Geven* (rozsudok z 18. júla 2007, C-213/05) Súdny dvor upresnil, že rovnakému článku neodporuje vylúčenie priznania sociálnej výhody, ako je príspevok na výchovu, vnútroštátnou právnou úpravou členského štátu štátnemu príslušníkovi iného členského štátu, ktorý má v tomto štáte bydlisko a vykonáva v prvom menovanom štáte zárobkovú činnosť na čiastočný pracovný úväzok (menej ako 15 pracovných hodín týždenne), z dôvodu, že nemá v prvom menovanom štáte ani bydlisko, ani obvyklý pobyt. Rovnako, Súdny dvor tiež upresnil vo veci *Hendrix* (rozsudok z 11. septembra 2007, C-287/05), že

článku 39 ES a článku 7 nariadenia č. 1612/68 neodporuje právna úprava, ktorá vykonáva článok 4 ods. 2a a článok 10a nariadenia č. 1408/71¹⁷ v znení zmien a doplnení a ktorá stanovuje, že osobitnú nepríspevkovú dávku možno poskytnúť len osobám, ktoré majú bydlisko na území tohto štátu. Uplatnenie tejto právnej úpravy však nesmie zasahovať do práv, ktoré pre osobu vyplývajú z voľného pohybu pracovníkov nad rámec potrebný na uskutočnenie legitímneho cieľa sledovaného vnútroštátnym zákonom.

Konkrétne v oblasti sociálneho zabezpečenia Súdny dvor rozhodoval o súlade určitých ustanovení už citovaného nariadenia č. 1408/71 s voľným pohybom osôb a najmä s článkom 42 ES. V spojených veciach *Habelt, Möser a Watcher* (rozsudok z 18. decembra 2007, C-396/05, C-419/05 a C-450/05) týkajúcich sa vyplácania starobného dôchodku vysídleným osobám alebo osobám pochádzajúcim z Nemecka, Súdny dvor vyhlásil možnosť Spolkovej republiky Nemecko podriaďiť zohľadnenie dôb prispievania dosiahnutých mimo územia tejto republiky podmienke, že príjemca má svoje bydlisko v Nemecku, za nezlučiteľné s voľným pohybom osôb. Umožniť členskému štátu odvolávať sa na dôvody integrácie do sociálneho života tohto členského štátu s cieľom stanoviť podmienku bydliska, by priamo porušovalo základný cieľ Únie podporovať pohyb osôb v jej rámci a ich integráciu do spoločnosti v iných členských štátoch. Z toho vyplýva, že odmietnutie vnútroštátnych úradov zohľadniť na účely výpočtu starobného dôchodku príspevky platené pracovníkom v zahraničí vedie k tomu, že výkon práva dotknutých osôb na voľný pohyb v rámci Únie je zjavne sťažený alebo vylúčený a tým predstavuje prekážku tejto slobody.

Pokiaľ ide o slobodu usadiť sa a slobodné poskytovanie služieb, Súdny dvor jednak upresnil rozsah pôsobnosti ustanovení Zmluvy v kontexte situácií, ktoré zahŕňajú okolnosť mimo Spoločenstva a jednak konštatoval rôzne obmedzenia.

V už citovanom rozsudku *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, vzťahujúcom sa na právnu úpravu členského štátu týkajúcu sa odpočítania úrokov na daňové účely spoločnosťou rezidentom, pričom tieto úroky boli zaplatené ako odmena za úver poskytnutý materskou spoločnosťou alebo spoločnosťou, nad ktorou má takáto materská spoločnosť kontrolu, Súdny dvor rozhodol, že vzťahy medzi spoločnosťou rezidentom členského štátu a spoločnosťou rezidentom iného členského štátu alebo tretej krajiny, ktorá nemá nad prvou spoločnosťou kontrolu, pričom sú ale obe ovládané, priamo alebo nepriamo, spoločnou príbuznou spoločnosťou, ktorá má sídlo v tretej krajine, nespádajú do pôsobnosti článku 43 ES. Aj vo veci *Holböck* (rozsudok z 24. mája 2007, C-157/05) Súdny dvor rozhodol, že ustanovenia kapitoly Zmluvy ES o slobode usadiť sa nemožno uplatniť na situáciu, v ktorej akcionár prijíma dividendy od spoločnosti usadenej v tretej krajine. Táto kapitola totiž neobsahuje žiadne ustanovenie rozširujúce jej pôsobnosť na situácie týkajúce sa usadenia sa štátneho príslušníka členského štátu alebo spoločnosti založenej v súlade s právnou úpravou členského štátu v tretej krajine.

Pokiaľ ide o obmedzenia v prvom rade treba spomenúť vec *Placanica* (rozsudok zo 6. marca 2007, C-338/04, Zb. s. I-1891) týkajúcu sa organizovania hazardných hier. Vnútroštátny súd

¹⁷ Nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci Spoločenstva (Ú. v. ES L 149, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 35).

rozhodoval o spore týkajúcom sa vnútroštátnej právnej úpravy o organizovaní takýchto hier a o zbere stávok prijatej na účely boja proti nezákonným hrám a stávkam. Podľa tejto právnej úpravy si organizovanie hier a stávok vyžadovalo pod hrozbou trestných sankcií udelenie koncesie a policajného povolenia. Okrem toho pri udeľovaní koncesii príslušné vnútroštátne orgány vylučovali určité výzvy na predkladanie ponúk pochádzajúce najmä od podnikateľských subjektov vo forme spoločností, ktorých akcie boli kótované na regulovaných trhoch. Súdny dvor však v súlade s právnou líniou vymedzenou rozsudkom *Gambelli a i.* (rozsudok zo 6. novembra 2003, C-243/01, Zb. s. I-13031) rozhodol, že vnútroštátna právna úprava, ktorá zakazuje pod hrozbou trestných sankcií výkon činností zberu, prijímania, zapisovania a prenosu návrhov na stávky, najmä na športové podujatia, bez koncesie alebo policajného povolenia vydaných dotknutým členským štátom, predstavuje obmedzenie slobody usadiť sa, ako aj slobodného poskytovania služieb, ale toto obmedzenie môže byť odôvodnené, ak v rozsahu, v akom obmedzuje počet podnikateľov pôsobiacich v odvetví hazardných hier, skutočne zodpovedá cieľu predchádzania prevádzkovania činností v tomto odvetví na kriminálne alebo podvodné účely, pričom Súdny dvor prenecháva úlohu overiť túto okolnosť vnútroštátnym súdom. Súdny dvor tiež rozhodol, že vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje podnikateľské subjekty vo forme kapitálových spoločností, ktorých akcie sú kótované na regulovaných trhoch, z odvetvia hazardných hier, takisto predstavuje prekážku slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb, pričom upresnil, že takéto vylúčenie ide nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľa smerujúceho k tomu, aby podnikatelia pôsobiaci v odvetví hazardných hier neboli zapojení do kriminálnych alebo podvodných aktivít. Podľa Súdneho dvora napokon obmedzenie týchto slobôd predstavuje aj právna úprava, ktorá ukladá trestné sankcie osobám vykonávajúcim organizovanú činnosť zberu stávok pri absencii vnútroštátnou legislatívou požadovanej koncesie alebo policajného povolenia, ak tieto osoby nemohli získať predmetné koncesie alebo povolenia z dôvodu odmietnutia tohto členského štátu udeliť im ich, ktoré bolo v rozpore s právom Spoločenstva. Hoci v zásade patrí trestná legislatíva do právomoci členských štátov, právo Spoločenstva stanovuje obmedzenia tejto právomoci a takáto legislatíva nesmie obmedzovať základné slobody zaručené právom Spoločenstva.

Ďalej, pokiaľ ide o školné alebo poplatky za nemocničnú starostlivosť zaplatené zariadeniu, ktoré sa nachádza v inom členskom štáte, je potrebné upozorniť na už citované veci *Schwarz a Gootjes-Schwarz*, *Komisia/Nemecko*, ako aj na vec *Stamatelaki* (rozsudok z 19. apríla 2007, C-444/05). V uvedených veciach *Schwarz a Gootjes-Schwarz*, ako aj *Komisia/Nemecko*, sa spory týkali daňových zvýhodnení pre nemeckých daňovníkov v súvislosti so školným, ktoré je spojené so školskou dochádzkou ich detí v súkromnej škole spĺňajúcej v Nemecku určité podmienky. Toto zvýhodnenie sa však neuplatňovalo na školné zaplatené v školách nachádzajúcich sa v iných členských štátoch. Predtým, ako sa Súdny dvor vyjadril k súladu tejto legislatívy s článkom 49 ES, v prvom rade rozšíril pojem služieb na školy, ktoré sú financované najmä zo súkromných zdrojov. Keďže cieľ, ktorý tieto zariadenia sledujú, pozostáva z poskytovania služieb za odplatu, môžu sa odvolávať na slobodné poskytovanie služieb. Nie je však potrebné, aby financovanie týchto zariadení bolo zabezpečované žiakmi alebo ich rodičmi, keďže článok 50 ES nevyžaduje, aby za služby platili tí, ktorí z nich majú úžitok. Naopak, školy, ktoré nie sú financované v prevažnej miere zo súkromných zdrojov, najmä verejné školy, sú z pôsobnosti pojmu služieb vylúčené, keďže zriadením a udržiavaním systému verejného vzdelávania financovaného vo všeobecnosti z verejných zdrojov, a nie žiakmi alebo ich rodičmi, štát

jednoducho plní svoju úlohu voči obyvateľom v sociálnej, kultúrnej a vzdelávacej oblasti. V druhom rade Súdny dvor konštatoval, že po prvé, pokiaľ školy financované v prevažnej miere zo súkromných zdrojov nachádzajúce sa mimo Nemecka chcú ponúknuť vzdelanie deťom nemeckých rezidentov, vylúčenie ich školného z možnosti daňového zvýhodnenia predstavuje prekážku slobodného poskytovania služieb a po druhé, aj v prípade, že sa slobodné poskytovanie služieb neuplatňuje na školy, ktoré nie sú financované v prevažnej miere zo súkromných zdrojov, daňové zvýhodnenie pre školné zaplatené týmto školám nemožno odmietnuť. Takému vylúčeniu bráni, ako už bolo uvedené, sloboda pohybu občanov Únie. Súdny dvor preto rozhodol, že právu Spoločenstva odporuje, aby daňové zvýhodnenie bolo vo všeobecnosti odmietnuté, pokiaľ ide o školné zaplatené školám nachádzajúcim sa v iných členských štátoch. Takáto právna úprava napokon tiež predstavuje prekážku slobody usadiť sa, ktorá prináleží pracovníkom alebo samostatne zárobkovo činným osobám, ktorí sa usadili alebo ktorí pracujú v dotknutom členskom štáte a ktorých deti pokračujú v platenej školskej dochádzke v inom členskom štáte. Títo pracovníci totiž nepoživajú výhody z daňového zvýhodnenia tak, ako by ich požívali, ak by ich deti navštevovali školu v Nemecku.

V už citovanej veci *Stamatelaki* Súdny dvor rozhodol, že prekážku slobodného poskytovania služieb predstavuje vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje akúkoľvek úhradu nákladov vzniknutých pri poskytnutí nemocničnej starostlivosti poisťovnícom v súkromných zdravotníckych zariadeniach nachádzajúcich sa v inom členskom štáte zo strany vnútroštátnej inštitúcie sociálneho zabezpečenia, s výnimkou nákladov týkajúcich sa starostlivosti o deti vo veku do 14 rokov. Takéto opatrenie, ktorého absolútny charakter, s výnimkou prípadu detí vo veku do 14 rokov, nie je prispôsobený sledovanému cieľu, nemôže byť odôvodnené rizikom vážneho narušenia finančnej rovnováhy systému sociálneho zabezpečenia, keďže mohli byť prijaté opatrenia, ktoré sú menej obmedzujúce a viac rešpektujú slobodu poskytovania služieb, napríklad systém predchádzajúceho povolenia dodržiavajúci požiadavky uložené právom Spoločenstva, a prípadne definícia sadzovníka uhrádzanej starostlivosti.

Napokon si osobitnú pozornosť zaslúžia veci *Laval un Partneri* (rozsudok z 18. decembra 2007, C-341/05), ako aj *The International Transport Workers' Federation a The Finnish Seamen's Union* (rozsudok z 11. decembra 2007, C-438/05), ktoré sa týkali kolektívnej akcie vedenej odborovými organizáciami proti poskytovateľovi služieb, ktorý mal sídlo alebo mal v úmysle mať sídlo v inom členskom štáte. Kým vo veci *The International Transport Workers' Federation a The Finnish Seamen's Union* fínska spoločnosť poskytujúca služby námornej dopravy zamýšľala usadiť sa v Estónsku, aby tam mohla zaregistrovať jedno zo svojich plavidiel s cieľom vyššej konkurencieschopnosti, vo veci *Laval* chcela lotyšská stavebná spoločnosť uskutočniť svoje právo na slobodné poskytovanie služieb vo Švédsku najmä prostredníctvom vyslania lotyšských pracovníkov do jednej zo svojich švédskych dcérskych spoločností. V oboch veciach museli dotknuté spoločnosti rokovať s odborovými organizáciami na tému ich prístúpenia ku kolektívnym zmluvám uplatňovaným v predmetných oblastiach a ich následného dodržiavania. V prvej z uvedených vecí odborová organizácia pridružená k anglickému odborovému zväzu žiadala uplatnenie fínskej kolektívnej zmluvy na personál budúceho plavidla plaviaceho sa pod estónskou vlajkou. V druhej veci odborová organizácia žiadala, aby lotyšská spoločnosť ako záruku v súvislosti so mzdovými tarifikami prístúpila ku švédskej kolektívnej zmluve a uplatňovala ju na svojich vyslaných pracovníkov. Keďže rokovania sa v oboch

prípadoch skončili neúspešne, odborové organizácie využili svoje právo na kolektívnu akciu najmä prostredníctvom práva na štrajk, aby tak prinútili dotknuté spoločnosti k pristúpeniu ku kolektívnym zmluvám a k ich uplatňovaniu. Vnútroštátne súdy sa preto Súdneho dvora v podstate pýtali, či kolektívne akcie predstavujú obmedzenia v zmysle článkov 43 ES a 49 ES. Súdny dvor rozhodol, že hoci právo uskutočniť kolektívnu akciu má byť uznané za základné právo, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou základných zásad práva Spoločenstva, ktorých dodržiavanie Súdny dvor zabezpečuje, nič to nemení na tom, že výkon tohto práva možno podriaďovať niektorým obmedzeniam. Okrem toho, podľa ustálenej judikatúry výkon dotknutých základných práv nie je vyňatý z pôsobnosti ustanovení Zmluvy a musí byť v súlade s požiadavkami, pokiaľ ide o práva chránené uvedenou Zmluvou, a so zásadou proporcionality. Preto takéto kolektívne akcie uskutočnené odborovou organizáciou alebo odborovým zväzom voči podniku s cieľom dosiahnuť, aby tento podnik uzavrel zmluvu, ktorej obsah ho môže odrádzať od využitia slobody usadiť sa alebo slobodného poskytovania služieb, predstavujú obmedzenie týchto slobôd. Súdny dvor však upresnil, že takéto obmedzenia možno v zásade odôvodniť ochranou naliehavého dôvodu verejného záujmu, akým je ochrana pracovníkov hostiteľského členského štátu proti prípadnému sociálnemu dumpingu za predpokladu, že sa preukáže, že sú spôsobilé zabezpečiť dosiahnutie sledovaného legitímneho cieľa a nejdú nad rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné.

Na druhej strane v už citovanej veci *Laval un Partneri* Súdny dvor rozhodol, že právna úprava, ktorá nezohľadňuje, bez ohľadu na obsah, kolektívne zmluvy, ktorými sú podniky vysielajúce pracovníkov do hostiteľských členských štátov už viazané v členskom štáte, v ktorom majú sídlo, tieto podniky diskriminuje, pokiaľ s nimi zaobchádza rovnako ako s vnútroštátnymi podnikmi, ktoré neuzavreli kolektívnu zmluvu.

V oblasti voľného pohybu kapitálu si osobitnú pozornosť zaslúžia tri rozsudky. V prvom rade je potrebné poukázať na vec *Komisija/Nemecko* (rozsudok z 23. októbra 2007, C-112/05) týkajúcu sa zákona nazývaného „zákon Volkswagen“. Súdny dvor rozhodol, že Spolková republika Nemecko si tým, že ponechala v platnosti ustanovenia tohto zákona, ktorý odchyľne od všeobecnej právnej úpravy stanovuje hornú hranicu hlasovacích práv všetkých akcionárov Volkswagenu na 20 % základného imania, vyžaduje väčšinu zodpovedajúcu viac ako 80 % základného imania na prijatie určitých rozhodnutí valného zhromaždenia a štátu a územnému celku dáva právo vymenovať po dvoch zástupcoch do dozornej rady spoločnosti, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 56 ods. 1 ES. Stanovenie väčšiny na viac ako 80 % základného imania dáva každému akcionárovi, ktorého účasť na základnom imaní spoločnosti je 20 %, možnosť vytvoriť blokujúcu menšinu a umožňuje verejným subjektom prostredníctvom nižšej výšky investícií, ako to vyžaduje všeobecná úprava, možnosť brániť prijatiu dôležitých rozhodnutí. Okrem toho stanovením stropu hlasovacích práv na 20 % táto právna úprava prispieva k tomu, že verejné subjekty získavajú možnosť uplatňovať rozsiahly vplyv. Tieto ustanovenia teda obmedzujú možnosť ostatných akcionárov participovať na dianí v uvedenej spoločnosti, vytvárať alebo udržiavať trvalé a priame hospodárske prepojenia s ňou a účinne sa zúčastňovať na jej riadení alebo jej kontrole. Znížením záujmu o nadobudnutie účasti na kapitáli spoločnosti sú tieto opatrenia spôsobilé odradiť priamych investorov z iných členských štátov a predstavujú tak obmedzenie voľného pohybu kapitálu. To isté platí pre právo vymenúvať dvoch zástupcov do dozornej rady, ktoré majú len verejné subjekty. Tým, že tieto subjekty takto dostávajú možnosť významnejšie sa zúčastňovať na činnosti

dozornej rady, im totiž toto opatrenie umožňuje vykonávať vplyv nad rámec ich investícií a ich bežných možností vyplývajúcich z postavenia akcionárov.

V druhom rade je potrebné zamerať pozornosť na vec *Festersen* (rozsudok z 25. januára 2007, C-370/05, Zb. s. I-1129), v ktorej Súdny dvor rozhodol, že článku 56 ES odporuje, aby vnútroštátne právne predpisy podmienili nadobudnutie poľnohospodárskej usadlosti tým, aby si nadobúdateľ na nej zriadil trvalé bydlisko počas ôsmich rokov, bez ohľadu na osobitné okolnosti týkajúce sa vlastných charakteristík predmetnej poľnohospodárskej usadlosti. Podľa Súdneho dvora, možno pripustiť, že vnútroštátna právna úprava, ktorá obsahuje takúto povinnosť bydliska má za cieľ zabrániť tomu, aby sa poľnohospodárske pozemky nadobúdali z čisto špekulatívnych dôvodov, a smeruje k uľahčeniu nadobúdania tejto pôdy prednostne osobami, ktoré ich chcú obhospodarovať. Takáto právna úprava tak zodpovedá cieľu všeobecného záujmu v členskom štáte, v ktorom poľnohospodárska pôda predstavuje obmedzený prírodný zdroj. Súdny dvor však usúdil, že povinnosť bydliska predstavuje opatrenie, ktoré presahuje to, čo je potrebné na dosiahnutie takéhoto cieľa. Po prvé, toto opatrenie sa zdá byť mimoriadne obmedzujúce, keďže neobmedzuje len slobodu pohybu kapitálu, ale aj právo nadobúdateľa slobodne si zvoliť svoje bydlisko, ktoré mu zaručuje Dohovor o ochrane ľudských práv a ktoré chráni právny poriadok Spoločenstva, a tým zasahuje do základného práva. Po druhé, nič nepoukazuje na to, že na dosiahnutie sledovaného cieľa nemohli byť prijaté iné opatrenia, ktoré by boli menej obmedzujúce ako táto povinnosť. Uvedená povinnosť, tým viac, že ju sprevádza podmienka, aby sa bydlisko zachovalo počas niekoľkých rokov, teda presahuje to, čo by sa mohlo považovať za potrebné v súvislosti s vytýčeným cieľom všeobecného záujmu.

Napokon v už citovanej veci *Holböck* Súdny dvor rozhodoval o uplatnení článku 57 ods. 1 ES, ktorý upravuje výnimku zo zákazu obmedzení pohybu kapitálu medzi členskými štátmi a tretími štátmi pre obmedzenia existujúce k 31. decembru 1993 týkajúce sa pohybov kapitálu zahŕňajúcich priame investície. Súdny dvor predovšetkým pripomenul, že pojem „priame investície“ sa týka investícií všetkých druhov, ktoré boli vykonané fyzickými alebo právnickými osobami a ktoré slúžia na vytvorenie alebo udržanie trvalých a priamych prepojení medzi osobou poskytujúcou kapitál a podnikom, ktorému sa kapitál poskytuje na účely vykonávania jeho hospodárskej činnosti. Pokiaľ ide o účasti na podnikoch, cieľ vytvorenia alebo udržania trvalých a priamych hospodárskych prepojení predpokladá, že akcie vlastnené akcionárom mu umožňujú účinne sa zúčastniť na riadení tejto spoločnosti alebo jej kontrole. Súdny dvor ďalej upresnil, že článok 57 ods. 1 ES sa uplatňuje aj na vnútroštátne opatrenia, ktoré obmedzujú vyplácanie dividend pochádzajúcich z investícií. Následne Súdny dvor rozhodol, že obmedzenie pohybu kapitálu, akým je menej výhodné daňové zaobchádzanie s dividendami zahraničného pôvodu, patrí do pôsobnosti článku 57 ods. 1 ES, keďže sa týka účasti nadobudnutých s cieľom vytvorenia alebo udržania trvalých a priamych hospodárskych prepojení medzi akcionárom a danou spoločnosťou a umožňujúcich tomuto akcionárovi účinne sa zúčastňovať na riadení tejto spoločnosti alebo jej kontrole. Článok 57 ods. 1 ES sa má vykladať tak, že článok 56 ES nezasahuje do toho, aby členský štát uplatňoval právnu úpravu, ktorá existovala k 31. decembru 1993 a ktorá vo vzťahu k akcionárovi prijímajúcemu dividendy od spoločnosti so sídlom v tretej krajine, v ktorej má tento akcionár dvoj tretinovú účasť na základnom imaní, ukladá vyššiu daňovú sadzbu, ako je sadzba, ktorá sa uplatňuje na akcionára prijímajúceho dividendy od spoločnosti rezidenta.

Súdny dvor mal pri viacerých príležitostiach možnosť zaoberať sa právomocami, ktoré členským štátom prislúchajú v oblasti priamych daní, ako aj hranicami výkonu týchto právomocí. V tejto súvislosti rozhodoval o rôznych vnútroštátnych daňových opatreniach týkajúcich sa jednak zdaňovania spoločností a ich akcionárov, a jednak zdaňovania jednotlivcov. Niektoré z týchto opatrení boli vyhlásené za zlučiteľné s právom Spoločenstva, iné za nezlučiteľné.

Predovšetkým v oblasti zdaňovania spoločností bol pri viacerých vnútroštátnych opatreniach konštatovaný úplný nesúlad so základnými slobodami vyplývajúcimi zo Zmluvy. Vo veci *Geurts a Vogten* (rozsudok z 25. októbra 2007, C-464/05) Súdny dvor rozhodol, že v prípade neexistencie uspokojivého odôvodnenia odporuje článku 43 ES taká právna úprava členského štátu v oblasti dedičských daní, ktorá vylučuje z oslobodenia od týchto daní stanoveného pre rodinné podniky tie podniky, ktoré počas troch rokov predchádzajúcich dňu úmrtia poručiteľa zamestnávali aspoň piatich pracovníkov v inom členskom štáte, hoci takéto oslobodenie priznáva v prípade, že takíto pracovníci boli zamestnaní v regióne prvého uvedeného členského štátu. Súdny dvor usúdil, že podmienka zamestnania pracovníkov na území členského štátu môže byť ľahko splnená spoločnosťou, ktorá je na tomto území už usadená a teda, že dotknutá právna úprava zavádza medzi daňovníkmi nepriamu diskrimináciu v závislosti od miesta zamestnania určitého počtu pracovníkov počas určitého obdobia. Súdny dvor následne pripomenul, že ak takéto zaobchádzanie možno odôvodniť dôvodmi prežitia malých a stredných podnikov a nevyhnutnosti ochrany účinnosti daňových kontrol, je ešte potrebné, aby bolo vhodné na uskutočnenie týchto cieľov a aby neprekročilo hranicu toho, čo je nevyhnutné na ich dosiahnutie. Súdny dvor konštatoval, že vnútroštátne a zahraničné rodinné podniky sa nachádzajú v porovnateľnej situácii pokiaľ ide o cieľ kontinuity podnikov a okrem toho účinnosť daňových kontrol možno zachovať požiadaním daňovníkov o predloženie dôkazov nevyhnutných na získanie daňovej výhody, miesto toho, aby bolo spoločnostiam, ktoré nezamestnávajú aspoň päť zamestnancov v dotknutom členskom štáte, kategoricky odmietnuté poskytnutie výhod. Dotknutá právna úprava je preto vzhľadom na to, že neumožňuje dosiahnuť sledovaný cieľ a nie je primeraná, v rozpore s článkom 43 ES.

Vo veci *Elisa* (rozsudok z 11. októbra 2007, C-451/05) Súdny dvor rozhodol, že článku 56 ES odporuje právna úprava členského štátu, ktorá oslobodzuje spoločnosti so sídlom v tomto štáte od dane z nehnuteľností nachádzajúcich sa na jeho území, zatiaľ čo vo vzťahu k spoločnostiam so sídlom v inom členskom štáte toto oslobodenie podmieňuje existenciou bilaterálnej dohody o boji proti podvodom a daňovým únikom alebo skutočnosťou, že podľa zmluvy obsahujúcej ustanovenie o zákaze diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti nesmú byť tieto spoločnosti zdaňované viac ako spoločnosti rezidenti. Súdny dvor totiž zastáva názor, že dodatočné podmienky požadované vnútroštátnou právnou úpravou smerujúce k tomu, aby spoločnosti nerezidenti mohli získať oslobodenie od dane, robia investície do nehnuteľností pre tieto spoločnosti menej atraktívne. Táto právna úprava teda predstavuje obmedzenie zásady voľného pohybu kapitálu. Súdny dvor pripomenul, že aj keď boj proti daňovým podvodom predstavuje naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorý môže odôvodniť obmedzenie voľného pohybu, obmedzenie musí byť primerané sledovanému cieľu a nesmie ísť nad rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné. Keďže dotknutá vnútroštátna právna úprava, neumožňuje spoločnostiam nerezidentom preukázať, že nesledujú podvodný cieľ, Súdny dvor rozhodol, že členský

štát mohol prijať menej obmedzujúce opatrenia a že daň preto nebola odôvodnená s ohľadom na cieľ boja proti daňovým podvodom.

Vo veci *Meilicke a i.* (rozsudok zo 6 marca 2007, C-292/04, Zb. s. I-1835) Súdny dvor rozhodol, že členský štát nesmie zápočet dane vyhradiť iba pre dividendy od kapitálovej spoločnosti so sídlom v tomto členskom štáte. S odkazom na svoju judikatúru, ktorá vyjasnila požiadavky vyplývajúce z voľného pohybu kapitálu v oblasti dividend, ktoré poberajú osoby rezidenti od spoločností nerezidentov, a najmä na rozsudky *Verkooijen* (rozsudok zo 6. júna 2000, C-35/98, Zb. s. I-4071), ako aj *Manninen* (rozsudok zo 7. septembra 2004, C-319/02, Zb. s. I-7477), Súdny dvor rozhodol, že nemecká daňová právna úprava obmedzuje voľný pohyb kapitálu. Uviedol, že účelom zápočtu dane, ktorý stanovuje vnútroštátna právna úprava, je odstránenie dvojitého zdanenia ziskov spoločností, ktoré sú vyplácané vo forme dividend. Ďalej pripomenul, že takáto právna úprava tým, že obmedzuje zápočet dane na dividendy, ktoré vyplácajú spoločnosti so sídlom v Nemecku, znevýhodňuje zdaniteľné osoby s neobmedzenou daňovou povinnosťou v Nemecku, ktoré poberajú dividendy od spoločností so sídlom v iných členských štátoch. Tieto osoby si nemôžu na svoju daň z príjmov započítať daň z príjmov právnických osôb, ktorú spoločnosti zaplatili v štáte, kde majú sídlo. Okrem toho je táto právna úprava pre spoločnosti prekážkou výplaty kapitálu v Nemecku. Súdny dvor okrem toho odmietol argumentáciu, podľa ktorej je táto právna úprava odôvodnená nevyhnutnosťou zabezpečiť koherenciu vnútroštátneho daňového systému. Uviedol, že aj bez ohrozenia koherencie tohto režimu by postačilo priznať daňovníkovi, ktorý je držiteľom akcií spoločnosti so sídlom v inom členskom štáte, zápočet dane, ktorý by bol vypočítaný v závislosti od dane zaplatenej touto spoločnosťou z titulu dane z príjmov právnických osôb v štáte, v ktorom sídli. Takéto riešenie by bolo menej reštriktívnym opatrením pre voľný pohyb kapitálu. Napokon Súdny dvor usúdil, že nie je namieste obmedziť časové účinky rozsudku, pričom najmä uviedol, že požiadavky vyplývajúce zo zásady voľného pohybu kapitálu v oblasti dividend, ktoré poberajú osoby rezidenti od spoločností nerezidentov, už boli objasnené v rozsudku *Verkooijen* a že jeho účinky neboli časovo obmedzené.

Okrem toho určité opatrenia boli vyhlásené za opatrenia, ktoré čiastočne nie sú v súlade so základnými slobodami vyplývajúcimi zo Zmluvy alebo za opatrenia, ktoré nie sú v takomto súlade, avšak s výhradou preskúmania proporcionality vo vzťahu k sledovanému legitímnemu cieľu. V tejto súvislosti si po prvé zasluhuje pozornosť vec *Centro Equestro da Lezíria Grande* (rozsudok z 15. februára 2007, C-345/04, Zb. s. I-1425). Spoločnosť predviedla niekoľko umeleckých predstavení v členskom štáte, v ktorom nebola rezidentom a jej príjmy dosiahnuté v tomto členskom štáte boli zdanené prostredníctvom zrážky. Keďže táto spoločnosť nemala v tomto členskom štáte sídlo a preto mala obmedzenú daňovú povinnosť, mohla získať vrátenie dane vybranej takouto zrážkou pod podmienkou, že náklady súvisiace s výkonom činnosti alebo prevádzkové náklady, ktoré priamo hospodársky súvisia so zdanenými príjmami, budú vyššie ako polovica takýchto príjmov. Súdny dvor rozhodol, že taká vnútroštátna právna úprava, ktorá podmieňuje vrátenie dane z príjmov právnických osôb vyberanej zrážkou z príjmov dosiahnutých daňovníkom s obmedzenou daňovou povinnosťou splnením podmienky, aby prevádzkové náklady, o ktorých zohľadnenie na tieto účely tento daňovník žiada, priamo súviseli s príjmami dosiahnutými pri činnosti vykonávanej na území dotknutého členského štátu, neodporuje článku 59 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 49 ES), pokiaľ sa za takéto náklady budú považovať všetky náklady, ktoré nemožno od tejto činnosti oddeliť, bez ohľadu na miesto

alebo čas ich vynaloženia. Na druhej strane však taká právna úprava, ktorá podmieňuje vrátenie predmetnej dane tomuto daňovníkovi požiadavkou, aby predmetné prevádzkové náklady boli vyššie ako polovica dotknutých príjmov, uvedenému článku odporuje.

Po druhé, už citovaný rozsudok *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation* sa týkal právnych predpisov členského štátu, ktoré obmedzujú možnosť spoločnosti rezidenta odpočítať na daňové účely úroky zaplatené ako odmenu za úver poskytnutý priamou alebo nepriamou materskou spoločnosťou, ktorá je rezidentom iného členského štátu alebo spoločnosťou rezidentom iného členského štátu ovládanou takouto materskou spoločnosťou, bez toho, že by takto obmedzili úver od spoločnosti, ktorá je tiež rezidentom. Po tom, ako Súdny dvor konštatoval, že takto zavedený rozdiel v zaobchádzaní medzi dcérskymi spoločnosťami rezidentmi v závislosti od miesta sídla ich materskej spoločnosti robí pre spoločnosti usadené v iných členských štátoch výkon ich slobody usadiť sa menej atraktívnym, pripomenul, že vnútroštátne opatrenie obmedzujúce slobodu usadiť sa môže byť opodstatnené, keď sa osobitne zameriava na čisto umelé konštrukcie, zbavené hospodárskej reality, ktorých cieľom je obísť právnu úpravu dotknutého členského štátu. Takýto druh konaní môže podľa Súdneho dvora ohroziť právo členských štátov vykonávať svoju daňovú právomoc vzhľadom na činnosti uskutočňované na ich území a takto zasahovať do vyrovnaného rozdelenia daňovej právomoci medzi členské štáty. Súdny dvor ďalej zastáva názor, že tým, že dotknutá právna úprava bráni postupu podkapitalizácie, je vhodná na dosiahnutie tohto cieľa, ale nerozhodol o skutočne primeranej povahe dotknutého opatrenia a túto problematiku ponechal na vnútroštátny súd. Poukázal však na to, že vnútroštátna právna úprava sa musí považovať za primeranú, ak po prvé, daňovník môže v prípade potreby a bez toho, aby bol zaťažený nadmernými administratívnymi povinnosťami, predložiť informácie, ktoré sa týkajú obchodných dôvodov súvisiacich s predmetnou transakciou, čím tak umožní preskúmanie objektívnych a pravdivých informácií na účely zistenia existencie čisto umelej konštrukcie iba na daňové účely a po druhé, ak sa rekvalifikácia zaplatených úrokov ako rozdeleného zisku obmedzila na časť týchto úrokov presahujúcu sumu, ktorá by bola dohodnutá za podmienok úplnej hospodárskej súťaže.

Napriek tomu, že tieto vnútroštátne opatrenia zaobchádzali s porovnateľnými situáciami rozdielne, boli napokon vyhlásené za opatrenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva vzhľadom na to, že boli odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. V smerovaní vymedzenom už citovaným rozsudkom *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation* si zaslúži zdôraznenie vec *Oy AA* (rozsudok z 18. júla 2007, C-231/05), keďže v nej boli uznané tvrdenia o odôvodnení založenom na riziku daňového úniku. Táto vec sa týkala právnej úpravy členského štátu, na základe ktorej si dcérska spoločnosť rezident tohto členského štátu mohla zo svojho zdaniteľného príjmu odpočítať finančný prevod v rámci skupiny uskutočnený v prospech svojej materskej spoločnosti len vtedy, ak mala táto materská spoločnosť svoje sídlo v tom istom členskom štáte. Súdny dvor najprv uviedol, že takáto právna úprava zavádza rozdielne zaobchádzanie medzi dcérskymi spoločnosťami so sídlom v rovnakom členskom štáte v závislosti od toho, či ich materská spoločnosť má alebo nemá svoje sídlo v tom istom členskom štáte, čo je rozdiel, ktorý prináša obmedzenie slobody usadiť sa, a následne konštatoval, že toto obmedzenie bolo odôvodnené spojenými potrebami zachovania vyrovnaného rozdelenia daňovej právomoci medzi členskými štátmi a predchádzania daňovým únikom. Vo svojom spojení totiž tieto okolnosti predstavujú legitímne ciele zlučiteľné so Zmluvou ES a patria medzi naliehavé dôvody

všeobecného záujmu. Podľa Súdneho dvora by umožnenie odpočítania cezhraničného finančného prevodu v rámci skupiny umožnilo skupinám spoločností slobodne si zvoliť členský štát, v ktorom budú zdanené zisky dcérskej spoločnosti tak, že sa tieto zisky odpočítajú od zdaniteľného základu tejto dcérskej spoločnosti, a ak sa tento prevod považuje za zdaniteľný príjem v členskom štáte materskej spoločnosti príjemcu, zahrnú sa do zdaniteľného základu materskej spoločnosti, čo by ohrozilo samotný systém rozdelenia daňovej právomoci medzi členskými štátmi. Okrem toho, možnosť previesť zdaniteľné príjmy dcérskej spoločnosti na materskú spoločnosť, ktorej sídlo sa nachádza v inom členskom štáte, zahŕňa riziko, že prevody príjmov sa budú v rámci skupiny spoločností organizovať prostredníctvom čisto umelých konštrukcií tak, aby prúdili do spoločností nachádzajúcich sa v členských štátoch, ktoré uplatňujú najnižšie daňové sadzby. Napokon Súdny dvor usúdil, že aj keď osobitným cieľom takejto právnej úpravy nie je vylúčiť z daňovej výhody, ktorú upravuje, čisto umelé konštrukcie, možno ju považovať za primeranú vyššie uvedeným cieľom ponímaným vo vzájomnej súvislosti, v rozsahu, v akom by rozšírenie daňovej výhody na cezhraničné situácie umožnilo skupinám spoločností slobodne si zvoliť členský štát zdanenia svojich ziskov, na úkor práva členského štátu umiestnenia dcérskej spoločnosti zdaniť zisky dosiahnuté činnosťami vykonávanými na jeho území.

V oblasti zdaňovania jednotlivcov bolo niekoľko vnútroštátnych opatrení vyhlásených za nezlučiteľné so základnými slobodami vyplývajúcimi zo Zmluvy, pretože zaobchádzali s rovnakými situáciami rozdielne, a to bez legitímneho odôvodnenia. V rozsudku *Meindl* (rozsudok z 25. januára 2007, C-329/05, Zb. s. I-1113) Súdny dvor rozhodol, že daňovníkovi rezidentovi nemôže členský štát jeho bydliska odmietnuť spoločné zdanenie s jeho manželom, od ktorého nie je odlúčený a ktorý má bydlisko v inom členskom štáte, z dôvodu, že tento manžel dosiahol v tomto inom členskom štáte viac než 10 % príjmov domácnosti a zároveň viac než určitá horná hranica, pokiaľ príjmy dosiahnuté uvedeným manželom v tomto inom členskom štáte nepodliehajú v tomto štáte dani z príjmov. Takýto daňovník je predmetom rozdielného zaobchádzania aj keď sa objektívne nachádza v rovnakej situácii ako daňovník rezident, ktorého manžel má bydlisko v tom istom členskom štáte a dosahuje tam len príjmy nepodliehajúce dani. Súdny dvor okrem toho konštatoval, že štát bydliska takéhoto daňovníka je jediným štátom, ktorý môže zohľadniť jeho osobnú a rodinnú situáciu, pretože tento daňovník v ňom má nielen bydlisko, ale v ňom aj dosahuje všetky zdaniteľné príjmy domácnosti. Preto v prípade neexistencie odôvodnenia predstavuje skutočnosť, že tento daňovník nemôže vo svoj prospech žiadnym spôsobom zohľadniť svoju osobnú a rodinnú situáciu v rámci spoločného zdanenia, ale naopak podlieha dani uplatniteľnej na slobodné osoby, napriek tomu, že má status manžela, diskrimináciu zakázanú zásadou slobody usadiť sa.

Rozsudok *Talotta* (rozsudok z 22. marca 2007, C-383/05, Zb. s. I-2555) je ďalším príkladom rozhodnutia, ktoré vyhlasuje opatrenie v oblasti dane z príjmov za nezlučiteľné so Zmluvou ES, pretože zaobchádza s daňovníkmi rezidentmi a daňovníkmi nerezidentmi nachádzajúcimi sa v objektívne porovnateľných situáciách rozdielne. Predmetná právna úprava stanovovala, že v prípade neexistencie presvedčivých údajov sa zdaniteľné príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti daňovníka rezidenta stanovujú na základe porovnania so zdaniteľnými príjmami iných daňovníkov, zatiaľ čo tieto zdaniteľné príjmy daňovníka nerezidenta sa stanovujú podľa minimálnych základov dane. Súdny dvor rozhodol, že takéto rozdielne zaobchádzanie predstavuje nepriamu diskrimináciu podľa štátnej

príslušnosti, ktorá je v rozpore so slobodou usadiť sa, pretože po prvé, príjmy daňovníka rezidenta a daňovníka nerezidenta zo samostatnej zárobkovej činnosti na území dotknutého členského štátu patria do rovnakej kategórie príjmov, teda príjmov pochádzajúcich zo samostatných zárobkových činností vykonávaných na území dotknutého členského štátu, a že po druhé, toto zaobchádzanie môže pôsobiť predovšetkým na úkor štátnych príslušníkov iných členských štátov, pretože nerezidenti sú najčastejšie štátnymi príslušníkmi iných členských štátov. Skutočnosť, že použitie minimálnych základov dane je často výhodnejšie pre daňovníkov nerezidentov, je v tejto súvislosti nepodstatná. Súdny dvor následne upresnil, že aj keď potreba zabezpečiť efektívnosť daňových kontrol predstavuje naliehavý dôvod všeobecného záujmu, nemôže odôvodniť túto nepriamu diskrimináciu, pretože rovnaké praktické ťažkosti existujú pri kontrole rezidentov a pretože existujú iné mechanizmy umožňujúce výmenu informácií daňového charakteru medzi členskými štátmi.

Napokon vo veci *Komisija/Dánsko* (rozsudok z 30. januára 2007, C-150/04, Zb. s. I-1169) Súdny dvor vyhovel žalobe o neplatnosť podanej Komisiou proti Dánsku kráľovstvu a konštatoval, že právna úprava umožňujúca daňovníkom odpočítať alebo nezahrnúť do svojich zdaniteľných príjmov platby zaplatené v rámci zmluvy o dôchodku, ak bola táto zmluva uzavretá s inštitúciou so sídlom na území vlastného štátu, pričom je vylúčená akákoľvek daňová výhoda pre zmluvy uzavreté s dôchodkovými inštitúciami, ktoré majú sídlo v iných členských štátoch, je v rozpore s článkami 39 ES, 43 ES a 49 ES. Súdny dvor konštatoval, že takáto právna úprava môže mať odradzujúci účinok na slobodné poskytovanie poisťovacích služieb dôchodkovou inštitúciou z iného členského štátu, ako aj na slobodu usadiť sa a voľný pohyb pracovníkov, ktorí pochádzajú z iného členského štátu alebo tam pracovali a uzavreli zmluvu o dôchodku. Súdny dvor zamietol tvrdenia založené na potrebe zabezpečenia účinnosti daňových kontrol a potrebe predchádzania daňovým únikom, keďže usúdil, že na dosiahnutie týchto cieľov existujú menej obmedzujúce spôsoby. Odôvodnenie založené na koherencii daňového systému bolo tiež zamietnuté, keďže nebolo preukázané priame spojenie medzi daňovou výhodou a jej zodpovedajúcou nevýhodou, ktoré musí byť zachované. Jediný faktor, ktorý by mohol poškodzovať túto koherenciu spočíva v možnosti premiestnenia bydliska daňovníka medzi momentom zaplatenia platieb a momentom vyplatenia im zodpovedajúcich plnení, a nie v skutočnosti, že dotknutá dôchodková inštitúcia sa nachádza v inom členskom štáte.

Víza, azyl a prisťahovalectvo

Vo veciach *Spojené kráľovstvo/Rada* (rozsudky z 18. decembra 2007, C-77/05 a C-137/05) Súdny dvor uskutočnil výklad Schengenského protokolu¹⁸ v súvislosti s prijatím nariadení (ES) č. 2007/2004¹⁹ a 2252/2004²⁰. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie

¹⁸ Protokol, ktorým sa začleňuje Schengenské *acquis* do rámca Európskej únie a ktorý na základe Amsterdamskej zmluvy tvorí prílohu Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.

¹⁹ Nariadenie Rady (ES) č. 2007/2004, z 26. októbra 2004 o zriadení Európskej agentúry pre riadenie operačnej spolupráce na vonkajších hraniciach členských štátov Európskej únie (Ú. v. EÚ L 349, s. 1).

²⁰ Nariadenie Rady (ES) č. 2252/2004 z 13. decembra 2004 o normách pre bezpečnostné znaky a biometriu v pasoch a cestovných dokladoch vydávaných členskými štátmi (Ú. v. EÚ L 385, s. 1).

a Severného Írska, ktoré bolo Radou vylúčené z účasti na prijatí týchto nariadení, požadovalo ich zrušenie, pričom tvrdilo, že uvedené vylúčenie predstavovalo porušenie Schengenského protokolu.

Súdny dvor rozhodol, že Schengenský protokol bol uplatnený správne a že jeho článok 5 ods. 1 sa musí vykladať v tom zmysle, že účasť členského štátu na prijímaní vykonávacieho opatrenia tohto článku je možná iba vtedy, ak tomuto členskému štátu Rada povolila pristúpiť k oblasti Schengenského *acquis*, do ktorej prijímané opatrenie patrí alebo ktorú rozvíja, čo v prejednávanej veci nebolo splnené. Podľa Súdneho dvora by dôsledkom výkladu predkladaného Spojeným kráľovstvom bolo zbavenie článku 4 Schengenského protokolu akéhokoľvek potrebného účinku, keďže Spojené kráľovstvo a Írsko by sa mohli zúčastniť na všetkých návrhoch a podnetoch so základom v schengenskom *acquis* v zmysle článku 5 ods. 1 uvedeného protokolu, hoci nepristúpili k relevantným ustanoveniam tohto *acquis*, resp. im nebolo povolené zúčastniť sa na ňom.

Pravidlá hospodárskej súťaže

Tri rozsudky si zasluhujú osobitnú pozornosť v oblasti hospodárskej súťaže. V prvom prípade je to vec *Autorità garante della Concorrenza e del Mercato* (rozsudok z 11. decembra 2007, C-280/06), ktorá sa zaoberá kritériami pripísania porušenia pravidiel hospodárskej súťaže v prípade právneho nástupníctva podnikov, ktoré podliehajú tomu istému verejnemu orgánu. V tomto rozsudku Súdny dvor predovšetkým uviedol, že keď sa podnik dopustí porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, podľa zásady osobnej zodpovednosti mu prislúcha zodpovednosť za toto porušenie. Keď je subjekt, ktorý sa dopustil porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, predmetom právnej alebo organizačnej zmeny, táto zmena nemá nevyhnutne za následok vznik nového podniku zbaveného zodpovednosti za správanie, ktoré je v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže a ktorého sa dopustil jeho právny predchodca, ak z ekonomického hľadiska sú tieto dva subjekty totožné. Súdny dvor upresnil, že keď dva subjekty tvoria rovnaký ekonomický subjekt, skutočnosť, že subjekt, ktorý sa dopustil porušenia, ešte stále existuje, nebráni sama osebe, aby bol sankcionovaný subjekt, na ktorý tento subjekt, ktorý sa dopustil porušenia, previedol svoje ekonomické činnosti. Súdny dvor napokon zdôraznil, že takéto uloženie sankcie je zvlášť prípustné vtedy, keď predmetné subjekty sú kontrolované rovnakou osobou a vzhľadom na úzke väzby, ktoré ich spájajú z ekonomického a organizačného hľadiska, uplatňovali v podstate rovnaké ekonomické usmernenia. Súdny dvor preto rozhodol, že, v prípade subjektov, ktoré podliehajú tomu istému verejnemu orgánu, ak sa správania predstavujúceho rovnaké porušenie dopúšťal jeden subjekt a následne v ňom pokračoval až do jeho ukončenia druhý subjekt, ktorý bol nástupcom prvého subjektu, ktorý neprestal existovať, tento druhý subjekt môže byť sankcionovaný za porušovanie v celom jeho rozsahu, ak je preukázané, že oba subjekty boli pod správou predmetného orgánu.

V druhom prípade treba uviesť vec *British Airways/Komisija* (rozsudok z 15. marca 2007, C-95/04 P, Zb. s. I-2331), v ktorej Súdny dvor upresnil systém prémie a zliav poskytovaných zo strany podniku v dominantnom postavení. Súdny dvor rozhodol, že pre rozhodnutie o prípadnej zneužívajúcej povahe systému zliav či prémie podniku v dominantnom postavení, ktoré nie sú ani množstevnými zľavami či prémiami, ani vernosťnými zľavami či prémiami, je potrebné posúdiť všetky okolnosti, najmä kritériá a spôsoby poskytnutia

týchto zliav alebo prémie. Je potrebné najskôr overiť, či tieto zľavy, či prémie môžu mať vylučujúci účinok, teda či môžu na jednej strane sťažiť, respektíve znemožniť vstup konkurentov podniku v dominantnom postavení na trh a na druhej strane sťažiť, respektíve znemožniť zmluvným partnerom tohto podniku výber medzi viacerými zdrojmi zásobovania alebo viacerými obchodnými partnermi. Ďalej je potrebné zistiť, či existuje objektívne hospodárske odôvodnenie dohodnutých zliav a prémie. Súdny dvor okrem toho upresnil podmienky uplatňovania zákazu diskriminácie uvedeného v článku 82 druhom odseku písm. c) ES na prémie a zľavy priznávané zo strany podniku v dominantnom postavení, pričom zdôraznil, že je dôležité určiť, že správanie tohto podniku na trhu je nielen diskriminačné, ale navyše aj smeruje k skresleniu tohto súťažného vzťahu.

Napokon vo veci *Cementbouw Handel & Industrie/Komisia* (rozsudok z 18. decembra 2007, C-202/06 P) sa Súdny dvor zaoberal vplyvom záväzkov navrhnutých zúčastnenými stranami na právomoc Komisie Európskych spoločenstiev v oblasti kontroly koncentrácií. Súdny dvor pripomenul, že nariadenie č. 4064/89²¹ o kontrole koncentrácií spočíva na zásade presného rozdelenia právomocí medzi vnútroštátnymi orgánmi a orgánmi Spoločenstva. Toto rozdelenie zodpovedá najmä záujmu právnej istoty, čo znamená, že orgán, ktorý má právomoc skúmať danú koncentráciu, môže byť identifikovaný predvídateľným spôsobom. Z tohto dôvodu normotvorca Spoločenstva stanovil presné a objektívne kritériá umožňujúce určiť, či koncentrácia dosahuje požadovanú hospodársku veľkosť na to, aby mala „význam na úrovni Spoločenstva“ a patrí tak do výlučnej právomoci Komisie. Okrem toho požiadavka rýchlosti, ktorá charakterizuje všeobecnú systematiku nariadenia č. 4064/89 a ktorá ukladá Komisii povinnosť presného dodržiavania lehôt na prijatie konečného rozhodnutia, znamená, že právomoc Komisie nemôže byť neustále spochybňovaná alebo vystavovaná neustálym zmenám. Súdny dvor preto rozhodol, že ak aj Komisia stráca svoju právomoc rozhodovať o koncentracii v prípade, keď sa podniky úplne vzdajú návrhu, inak je tomu v prípade, keď sa zúčastnené strany obmedzia na navrhnutie čiastkových zmien. Takéto návrhy nemôžu mať za následok, že Komisia bude opätovne skúmať svoju právomoc, pričom môže hroziť, že to dotknutým podnikom umožní výrazne narušiť priebeh konania a účinnosť kontroly zamýšľanej normotvorcom. Záväzky navrhnuté alebo prijaté podnikmi sú tak skutočnosťami, ktoré Komisia musí vziať do úvahy v rámci skúmania otázky vo veci samej, a to zlučiteľnosti či nezlúčiteľnosti koncentrácie so spoločným trhom, ale tieto záväzky nemôžu Komisiu zbaviť jej právomoci, pokiaľ táto právomoc bola overená v prvej fáze konania. Z toho vyplýva, že právomoc Komisie na rozhodovanie o koncentracii musí byť preukázaná k určitému dátumu pre celú dĺžku trvania konania, pričom tento dátum musí nevyhnutne predstavovať úzku spojitosť s oznámením.

²¹ Nariadenie Rady (EHS) č. 4064/89 z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 395, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 31) zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 1310/97 z 30. júna 1997 (Ú. v. ES L 180, p. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 164).

Dane

V tejto oblasti treba uviesť tri konania týkajúce sa dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“).

V spojených veciach *T-Mobile Austria a i.* (rozsudok z 26. júna 2007, C-284/04) a *Hutchison 3G a i.* (rozsudok z 26. júna 2007, C-369/04) sa Súdnemu dvoru naskytla príležitosť upresniť pôsobnosť pojmu hospodárskych činností v zmysle článku 4 ods. 2 šiestej smernice 77/388²². Tieto dve veci sa týkali udelenia práv, akými sú práva na používanie frekvencií elektromagnetického spektra s cieľom poskytnúť verejnosti mobilné telekomunikačné služby, národným regulačným orgánom, zodpovedným za udeľovanie frekvencií, prostredníctvom ponukového konania. Súdny dvor sa priklonil k názoru, že takéto udelenia sa musia skúmať ako nevyhnutná a predbežná podmienka prístupu podnikateľských subjektov na trh mobilných telekomunikácií a nie ako účasť príslušného vnútroštátneho orgánu na predmetnom trhu. Len tieto podnikateľské subjekty, držiteľia udelených práv, totiž podnikajú na predmetnom trhu a využívajú predmetný majetok na účely nadobúdania zisku z neho na nepretržitom základe, čo neplatí v prípade týchto príslušných orgánov. Skutočnosť, že z udelenia predmetných práv na používanie frekvencií vyplynulo zaplatenie poplatkov, nemení toto odôvodnenie. Takéto udelenie teda nepredstavuje hospodársku činnosť v zmysle už citovaného článku 4 ods. 2 a nepatrí do pôsobnosti šiestej smernice 77/388.

Vo veci *Planzer Luxembourg* (rozsudok z 28. júna 2007, C-73/06) Súdny dvor rozoberal podmienky a postup vrátenia DPH upravené ôsmou smernicou 79/1072²³ a trinástou smernicou 86/560²⁴. Táto vec má svoj pôvod v odmietnutí daňového úradu členského štátu vrátiť zdaniteľnej osobe, ktorá má svoje sídlo v inom členskom štáte, DPH zaplatenú touto zdaniteľnou osobou pri nákupe tovaru v prvom členskom štáte pre svoje zdaniteľné plnenia, z dôvodu, že existujú pochybnosti pokiaľ ide o miesto skutočného výkonu riadiacich právomocí predmetnej zdaniteľnej osoby – či v členskom štáte, kde má táto spoločnosť svoje sídlo, alebo tam, kde má sídlo jej materská spoločnosť, ktorá je usadená mimo územia Spoločenstva –, a to napriek predloženiu osvedčenia vydaného správnym orgánom členského štátu, v ktorom má zdaniteľná osoba sídlo, o jej zdanení DPH v tomto štáte. Súdny dvor predovšetkým potvrdil, že osvedčenie vyhotovené v súlade so vzorom v prílohe B ôsmej smernice v zásade umožňuje predpokladať, že príslušná osoba nie je iba zdaniteľnou osobou v členskom štáte vyhotovenia osvedčenia, ale že má tiež v tomto štáte nejakú formu usadenia sa, čím je v zásade správny orgán členského štátu, v ktorom sa vrátenie dane požaduje, fakticky aj právne viazaný. V prípade pochybností o hospodárskom význame spoločnosti, ktorej adresa je vo vydanom osvedčení uvedená, sa však dotknutý správny orgán môže ubezpečiť o tomto význame formou prijatia

²² Šiesta smernica Rady 77/338/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23).

²³ Ôsma smernica Rady 79/1072/EHS zo 6. decembra 1979 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – Úpravy o vrátení dane z pridanej hodnoty platiteľom dane, ktorí nemajú sídlo na území štátu (Ú. v. ES L 331, s. 11; Mim. vyd. 09/001, s. 79).

²⁴ Trinásta smernica Rady 86/560/EHS zo 17. novembra 1986 o harmonizácii zákonov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – postup vrátenia dane z pridanej hodnoty osobám podliehajúcim zdaneniu, ktoré nesídli na území spoločenstva (Ú. v. ES L 326, s. 40; Mim. vyd. 09/001, s. 129).

správnych opatrení upravených právnymi predpismi Spoločenstva a prípadne zamietnuť zdaniteľnej osobe požadované vrátenie dane, pričom právo zdaniteľnej osoby domáhať sa svojho nároku súdnou žalobou tým nie je dotknuté. Súdny dvor ďalej upresnil, že sídlo hospodárskej činnosti spoločnosti v zmysle článku 1 bodu 1 trinástej smernice je miesto, kde sa prijímajú zásadné rozhodnutia riadiaceho orgánu spoločnosti a kde sa uskutočňujú úlohy ústredia tejto spoločnosti. Určenie tohto miesta vychádza zo súhrnu faktorov, medzi ktorými sa v prvom rade nachádza sídlo, miesto ústredia, miesto zasadnutí štatutárnych orgánov spoločnosti a miesto, obvykle totožné, v ktorom sa rozhoduje o všeobecnej podnikovej politike. Iné skutočnosti, ako napríklad bydlisko členov štatutárnych orgánov, miesto konania valného zhromaždenia, miesto uloženia správnych a účtovných dokumentov a miesto hlavného priebehu finančných činností, najmä bankových, sa môžu takisto zohľadniť. Fiktívne usadenie sa, aké charakterizuje spoločnosť typu „poštová schránka“ alebo „webová stránka“, tak nie je možné kvalifikovať ako sídlo hospodárskej činnosti v zmysle článku 1 bodu 1 trinástej smernice.

Aproximácia právnych predpisov a jednotná právna úprava

Táto oblasť, tak ako v minulosti, bola zdrojom početnej judikatúry, v rámci ktorej si osobitnú pozornosť zasluhuje niekoľko vecí.

Vo veci *AGM-COS.MET* (rozsudok zo 17. apríla 2007, C-470/03) Súdny dvor skúmal otázku, či správanie úradníka, ktorý verejnými vyhláseniami prezradil krehkosť istých vozidlových zdvíhacích plošín, môže byť považované za pripísateľné štátu. Súdny dvor rozhodol, že vyhlásenia úradníka, ktoré z dôvodu svojej formy a okolností vyvolávajú vo svojich adresátoch dojem, že ide o oficiálne stanovisko štátu a nie o osobný názor úradníka, možno štátu pripísať. Rozhodujúci prvok určenia spočíva v otázke, či adresáti týchto výrokov mohli rozumne v danom kontexte predpokladať, že ide o stanovisko, ktoré tento úradník zastáva na základe svojej funkcie. Konkrétne, vyhlásenia úradníka o nesúlade strojového zariadenia, ktoré bolo certifikované ako zhodné so smernicou 98/37/CE²⁵, a príslušnej harmonizovanej normy a o jeho nebezpečnosti, môžu aspoň nepriamo a potenciálne brániť uvádzaniu strojového zariadenia na trh a nemôžu byť odôvodnené ani cieľom ochrany zdravia, ani slobodou prejavu úradníkov. Článok 4 ods. 1 smernice 98/37 sa má totiž vykladať na jednej strane v tom zmysle, že priznáva jednotlivcom práva a na druhej strane v tom zmysle, že neponecháva členským štátom žiadnu mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide, tak ako v prejednávanej veci, o prístrojové zariadenia, pri ktorých existuje alebo sa predpokladá zhoda s touto smernicou. Nedodržanie tohto ustanovenia, ktoré vyplýva z vyhlásení úradníka členského štátu, ak tieto možno pripísať tomuto štátu, predstavuje dostatočne závažné porušenie práva Spoločenstva na to, aby vznikla zodpovednosť uvedeného štátu.

Vo veci *Ordre des barreaux francophones et germanophone a i.* (rozsudok z 26. júna 2007, C-305/05) bola skúmaná otázka, či uloženie advokátom povinnosti informovania a spolupráce s orgánmi zodpovednými za boj proti praniu špinavých peňazí stanovené

²⁵ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/37/ES z 22. júna 1998 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa strojových zariadení (Ú. v. ES L 207, s. 1; Mim. vyd. 13/020, s. 349).

článkom 6 ods. 1 smernice 91/308²⁶, keď sa zúčastňujú určitých transakcií finančnej povahy, ktoré nemajú súvislosť so súdnym konaním, neporušuje právo na spravodlivé súdne konanie.

Súdny dvor rozhodol, že v takomto prípade nejde o porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, pričom najmä pripomína, že povinnosti informovania a spolupráce sa uplatňujú na advokátov len do tej miery, v akej pomáhajú svojim klientom pri príprave alebo uskutočňovaní určitých transakcií, ktoré majú výlučne finančný charakter a týkajú sa nehnuteľností, alebo keď konajú v mene a na účet svojich klientov pri akejkoľvek finančnej transakcii alebo transakcii týkajúcej sa nehnuteľnosti. Vo všeobecnosti sa tieto činnosti z dôvodu ich samotného charakteru nachádzajú v kontexte, ktorý nemá súvis so súdnym konaním, a preto nepatria do pôsobnosti práva na spravodlivé súdne konanie.

Od okamihu, keď je advokát požiadaný, aby poskytoval pomoc, ktorá spočíva v obhajobe alebo v zastupovaní klienta v súdnom konaní alebo v získaní rady o spôsoboch začatia alebo vyhnutia sa súdnemu konaniu, uvedený advokát je oslobodený od povinností informovania a spolupráce a nie je dôležité, či tieto informácie boli zaobstarané alebo získané pred, počas alebo po tomto konaní. Takéto oslobodenie je spôsobilé chrániť právo klienta na spravodlivé súdne konanie.

Vo veci *Land Oberösterreich/Komisia* (rozsudok z 13. septembra 2007, C-439/05 P a C-454/05 P) Komisia Európskych spoločenstiev zamietla žiadosť o výnimku zo zosúladovacích opatrení, o ktorej ju Rakúska republika upovedomila na základe článku 95 ods. 5 ES a ktorá sa týkala návrhu zákona s cieľom získať výnimku z ustanovení smernice 2001/18²⁷ spočívajúcu v zákaze geneticky modifikovaných organizmov v spolkovej krajine Horné Rakúsko. Na podporu svojho odvolania, keďže Súd prvého stupňa zamietol návrh na zrušenie sporného rozhodnutia Komisie, odvolatelia uviedli jednak nedodržanie zásady kontradiktórnosti a jednak porušenie článku 95 ods. 5 ES. Súdny dvor rozhodol, že vzhľadom na osobitosti postupu upraveného v článku 95 ods. 5 ES, podobnosti tohto postupu s postupom upraveným v odseku 4 tohto článku, ako aj na spoločný cieľ týchto dvoch odsekov, ktorým je umožniť členským štátom získať výnimky zo zosúladovacích opatrení, Komisia nemá povinnosť dodržiavať zásadu kontradiktórnosti pred prijatím svojho rozhodnutia podľa článku 95 ods. 5 ES.

Zo znenia tohto článku totiž nevyplýva, že Komisia je povinná vypočítať oznamujúci členský štát predtým, než prijme svoje rozhodnutie o schválení alebo zamietnutí dotknutých vnútroštátnych ustanovení. Normotvorca Spoločenstva iba upravil podmienky, ktoré je potrebné splniť na to, aby bolo možné získať rozhodnutie Komisie, lehoty, v ktorých musí Komisia prijať rozhodnutie o schválení alebo zamietnutí a prípadné predĺženia lehoty.

Tento postup nie je napokon začatý inštitúciou Spoločenstva či vnútroštátnym orgánom, ale členským štátom, pričom rozhodnutie Komisie sa prijme až ako reakcia na tento

²⁶ Smernica Rady 91/308/EHS z 10. júna 1991 o predchádzaní zneužívania finančného systému na účely prania špinavých peňazí (Ú. v. ES L 166, s. 77; Mim. vyd. 09/001, s. 153).

²⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/18/ES z 12. marca 2001 o zámernom uvoľnení geneticky modifikovaných organizmov do životného prostredia a o zrušení smernice Rady 90/220/EHS (Ú. v. ES L 106, s. 1; Mim. vyd. 15/006, s. 77).

podnet. Vo svojej žiadosti má členský štát voľný priestor vyjadriť sa k vnútroštátnym ustanoveniam, ktorých zavedenie žiada, ako výslovne vyplýva z článku 95 ods. 5 ES, ktorý ukladá povinnosť členskému štátu uviesť dôvody jeho žiadosti.

Okrem toho Súdny dvor upresnil, že zavedenie vnútroštátnych ustanovení, ktoré sa odlišujú od zosúladovacieho opatrenia, musí byť odôvodnené novými vedeckými poznatkami na ochranu životného alebo pracovného prostredia na základe špecifických problémov dotknutého členského štátu po prijatí zosúladovacieho opatrenia, a že Komisii musia byť oznámené navrhované ustanovenia, ako aj dôvody ich zavedenia.

Vo veci *Rampion a Godard* (rozsudok zo 4. októbra 2007, C-429/05) týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa v oblasti spotrebiteľských úverov a práva spotrebiteľa vykonať nápravné opatrenia voči poskytovateľovi úveru, Súdny dvor rozhodol, že smernica 87/102²⁸ sa uplatní tak na úver poskytnutý na účely financovania jedinej operácie, ako aj na otvorenie úverovej linky, ktorá spotrebiteľovi umožňuje čerpať poskytnutý úver viackrát. Súdny dvor okrem toho rozhodol, že články 11 a 14 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že je s nimi v rozpore, ak je právo vykonať nápravné opatrenia podľa článku 11 ods. 2 tejto smernice, ktoré má spotrebiteľ voči poskytovateľovi úveru, viazané na podmienku, aby predbežný návrh úveru uvádzal financovaný tovar alebo poskytnutie služieb. Tento článok, ktorý uvádza, že členské štáty stanovia, do akej miery a za akých podmienok sú nápravné opatrenia voči poskytovateľovi úveru uplatniteľné, nemožno vykladať v tom zmysle, že členským štátom umožňuje viazať právo vykonať nápravné opatrenia, ktoré má spotrebiteľ, na ďalšie podmienky, než ktoré vyčerpávajúcim spôsobom uvádza. Tento výklad potvrdzuje článok 14 tejto istej smernice, ktorý najmä bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava umožňovala poskytovateľovi úveru vyhnúť sa jednoduchým opomenutím uviesť financovaný tovar alebo služby tomu, aby čelil nápravným opatreniam, ktoré vykoná spotrebiteľ na základe už citovaného článku 11.

Vo veci *Schutzverband der Spirituosen-Industrie* (rozsudok zo 4. októbra 2007, C-457/05) Súdny dvor pripomína, že vzhľadom na všeobecnú štruktúru a účel smernice 75/106²⁹, ako aj na zásadu voľného pohybu tovaru zaručenú článkom 28 ES, článok 28 ES odporuje, aby štát zakázal uvádzať na trh spotrebiteľské balenie s nominálnym objemom 0,071 litra, ktorý nie je uvedený v zozname nominálnych objemov Spoločenstva, pokiaľ ale je toto balenie vyrábané a uvádzané na trh v inom členskom štáte v súlade so zákonom, okrem prípadu, ak uvedený zákaz je odôvodnený naliehavou požiadavkou, vzťahuje sa bez rozdielu na vnútroštátne a dovezené výrobky, je nevyhnutný na dosiahnutie tejto požiadavky a primeraný sledovanému cieľu a tento cieľ nemožno dosiahnuť opatreniami, ktoré menej obmedzujú obchod v rámci Spoločenstva.

Vznik ďalších sporov sa opäť týkal rôznych smerníc o verejnom obstarávaní.

²⁸ Smernica Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú. v. ES L 42, s. 48; Mim. vyd. 15/001, s. 326).

²⁹ Smernica Rady 75/106/EHS z 19. decembra 1974 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa plnenia určitých kvapalín do hotových obalov podľa objemu (Ú. v. ES L 42, s. 1; Mim. vyd. 13/002, s. 156).

Vo veci *Asociación Nacional de Empresas Forestales* (rozsudok z 19. apríla 2007, C-295/05) išlo o to, či členský štát môže priznať verejnoprávnemu podniku právny režim, ktorý mu umožňuje uskutočňovať operácie bez toho, aby podliehal smerniciam 92/50³⁰, 93/36³¹ a 93/37³² o verejnom obstarávaní. Verejnoprávny podnik, o ktorý konkrétne ide, má osobitné postavenie, ktoré mu umožňuje vykonávať na základe priameho príkazu správneho orgánu veľké množstvo operácií ako organizačný útvar správneho orgánu, a to bez použitia postupov verejného obstarávania stanovených zákonom, pričom nemá žiadnu voľnosť ani v nadväznosti na príkaz udelený príslušnými orgánmi, a ani pokiaľ ide o tarifu, ktorá sa vzťahuje na jeho plnenia. Súdny dvor rozhodol, že už citovaným smerniciam neodporuje právny režim, akým je právny režim, ktorému podlieha tento verejnoprávny podnik, ktorý mu ako verejnoprávnemu podniku, ktorý je vlastným nástrojom a organizačným útvarom viacerých verejnoprávných orgánov, umožňuje vykonávať operácie bez toho, aby podliehal režimu stanovenému v uvedených smerniciach, ak jednak dotknuté verejnoprávne orgány vykonávajú nad týmto podnikom kontrolu podobnú kontrole, akú vykonávajú nad vlastnými útvarmi, a ak okrem toho podstatná časť činností, ktoré tento podnik vykonáva, súvisí s týmito orgánmi.

Vo veci *Komisia/Nemecko* (rozsudok z 18. júla 2007, C-503/04) týkajúcej sa zmluvy o zneškodňovaní odpadu uzatvorenej mestom Brunswick bez verejného obstarávania na úrovni Spoločenstva, a po nevykonaní rozsudku o nesplnení tejto povinnosti podľa článku 226 ES Spolkovou republikou Nemecko, Súdny dvor rozhodol, že síce je nesporné, že ustanovenie článku 2 ods. 6 druhého pododseku smernice 89/665³³ umožňuje členským štátom zachovať účinky zmlúv uzavretých v rozpore so smernicami v oblasti verejného obstarávania, a chráni tak legitímnu dôveru zmluvných strán, nemôže však, bez toho, aby oslabilo pôsobnosť ustanovení Zmluvy vytvárajúcich vnútorný trh, mať za následok to, že na konanie verejného obstarávateľa voči tretím osobám sa bude hľadieť tak, že je v súlade s právom Spoločenstva po uzavretí takýchto zmlúv. Okrem toho sa uvedené ustanovenie týka, tak ako vyplýva z jeho textu, náhrady, ktorú osoba poškodená v dôsledku porušenia práva verejným obstarávateľom môže od neho dosiahnuť, a nemožno ho považovať za ustanovenie upravujúce tiež vzťah medzi členským štátom a Spoločenstvom, t. j. vzťah, o ktorý však ide v kontexte článkov 226 ES a 228 ES. Aj za predpokladu, že by druhá zmluvná strana mohla zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, zásadu *pacta sunt servanda* a právo na ochranu majetku voči verejnému obstarávateľovi uplatniť v prípade zrušenia zmluvy uzatvorenej v rozpore so smernicou 92/50, členský štát nemôže použiť tieto zásady alebo toto právo na to, aby odôvodnil nevykonanie rozsudku, ktorým sa určuje nesplnenie povinnosti na základe článku 226 ES, a vyhol sa tak vlastnej zodpovednosti podľa práva Spoločenstva.

³⁰ Smernica Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb (Ú. v. ES L 209, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 332).

³¹ Smernica Rady 93/36/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania dodania tovaru (Ú. v. ES L 199, s. 1; Mim. vyd. 06/002, s. 110).

³² Smernica Rady 93/37/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania prác (Ú. v. ES L 199, s. 54; Mim. vyd. 06/002, s. 163).

³³ Smernica Rady 89/665/EHS z 21. decembra 1989 o koordinácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa uplatňovania postupov preskúmania v rámci verejného obstarávania tovarov a prác (Ú. v. ES L 395, s. 33; Mim. vyd. 06/001 s. 246).

Vec *Bayerischer Rundfunk a i.* (rozsudok z 13. decembra 2007, C-337/06) sa týkala otázky, či nemeckí verejnoprávni prevádzkovatelia sú verejnými obstarávateľmi na účely uplatnenia právnej úpravy Spoločenstva v oblasti verejného obstarávania. Článok 1 smernice 92/50 za obstarávateľov považuje okrem iného aj verejnoprávne inštitúcie, ktoré sú financované najmä štátnymi orgánmi. Súdny dvor rozhodol, že ide o „financovanie najmä štátom“, keď činnosti verejnoprávných prevádzkovateľov vysielania, akými sú prevádzkovatelia v konaní vo veci samej, sú financované najmä z poplatkov, ktoré musia platiť majitelia prijímačov a ktoré boli zavedené, stanovené a vyberané na základe právomoci orgánu verejnej moci. V prípade, ak je činnosť vyššie uvedených verejnoprávných prevádzkovateľov vysielania financovaná už zmieneným spôsobom, podmienka týkajúca sa „financovania štátom“ si nevyžaduje priamy zásah štátu ani iných orgánov verejnej moci pri uzatvorení zmluvy verejnoprávnymi prevádzkovateľmi vysielania, ktorá sa týka upratovacích služieb. Súdny dvor upresňuje, že verejné zmluvy, predmetom ktorých sú služby uvedené v článku 1 smernice, t. j. verejné zmluvy, predmetom ktorých sú služby súvisiace s vlastnou činnosťou prevádzkovateľov vysielania, to znamená tvorbou a realizáciou programov, sú vylúčené z pôsobnosti uvedenej smernice. Naopak verejné zmluvy na poskytnutie služieb, ktoré nesúvisia s činnosťami spadajúcimi pod plnenie poslania verejnej služby, v plnom rozsahu podliehajú pravidlám Spoločenstva.

Ochranné známky

V tejto oblasti sa Súdny dvor zaoberal nariadením upravujúcim ochranné známky Spoločenstva³⁴ a smernicou o aproximácii vnútroštátnych právnych predpisov³⁵.

Rozsudok vyhlásený vo veci *ÚHVT/Kaul* (rozsudok z 13. marca 2007, C-29/05 P, Zb. s. I-2213) upresňuje podmienky, za ktorých môžu byť zohľadnené nové skutočnosti a dôkazy predkladané na podporu odvolania v rámci námietkového konania. Konkrétne Súdny dvor rozhodol, že odvolací senát Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu má mieru voľnej úvahy na posúdenie, s výhradou odôvodnenia, či je vzhľadom na rozhodnutie, ktoré má vydať, takéto zohľadnenie skutočností a dôkazov, ktoré účastník konania, ktorý podal námietky, predkladá po prvýkrát vo vyjadrení podávanom na podporu svojho odvolania, potrebné alebo nie, takže jednak nie je nevyhnutne povinný zohľadniť také skutočnosti a dôkazy, a jednak zohľadnenie uvedených skutočností a dôkazov nemôže byť automaticky vylúčené. Článok 59 nariadenia č. 40/94, ktorý upresňuje podmienky podania odvolania pred odvolacím senátom, nemôže byť preto vykladaný tak, že by dával autorovi takehoto odvolania novú lehotu na predloženie skutočností a dôkazov na podporu jeho námietok.

Vo veci *Dyson* (rozsudok z 25. januára 2007, C-321/03, Zb. s. I-687) Súdny dvor v otázke určenia označení, ktoré môžu tvoriť ochrannú známku, rozhodol, že predmet prihlášky na zápis ochranných známok, ktorý je tvorený všetkými predstaviteľnými tvarmi priesvitného zberného zhrmaždiska alebo priehradky, ktorá tvorí súčasť vonkajšieho povrchu vysávača,

³⁴ Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. ES L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146).

³⁵ Prvá smernica Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92).

netvorí „označenie“ v zmysle článku 2 smernice 89/104 a nemôže preto tvoriť ochrannú známku podľa uvedenej smernice. Predmet takejto prihlášky, ktorý v skutočnosti spočíva v jednoduchom vlastníctve dotknutého výrobku, má totiž sklon pokryť množstvo rôznych aspektov, a preto nie je určitý. S ohľadom na výlučnosť práva ochranných známok by pritom majiteľ ochrannej známky tvorenej takýmto neurčitým predmetom získal v rozpore s cieľom stanoveným v článku 2 smernice nenáležitú konkurenčnú výhodu, ktorou by mal právo zabrániť svojim konkurentom ponúkať vysávače, ktoré by mali na svojom vonkajšom povrchu akýkoľvek druh priesvitnej zbernej schránky, bez ohľadu na jej tvar.

Vo veci *Adam Opel* (rozsudok z 25. januára 2007, C-48/05, Zb. s. I-1017) Súdny dvor pripomenul, že podľa článku 5 ods. 1 prvej smernice 89/104/EHS zapísaná ochranná známka dáva svojmu majiteľovi výlučné práva zabrániť všetkým tretím osobám, ktoré nemajú jeho súhlas, aby v obchodnom styku používali akékoľvek označenie, ktoré je zhodné s ochrannou známkou pre tovary alebo služby, ktoré sú zhodné s tými, pre ktoré je ochranná známka zapísaná. To umožňuje majiteľovi chrániť jeho špecifické záujmy, teda zabezpečiť, aby táto ochranná známka mohla plniť svoje vlastné funkcie, konkrétne zaručiť spotrebiteľom pôvod tovaru. Umiestnenie označenia zhodného s touto ochrannou známkou na zmenšené modely vozidiel uvedenej ochrannej známky treťou osobou bez súhlasu majiteľa ochrannej známky, v danom prípade išlo o Opel, na účely presnej reprodukcie týchto vozidiel a uvádzanie uvedených zmenšených modelov na trh, môže byť preto zakázané iba vtedy, ak zasahuje alebo je spôsobilé zasahovať do funkcií ochrannej známky ako ochrannej známky zapísanej pre hračky. Pokiaľ ide o následky, ktoré vyplývajú zo skutočnosti, že na jednej strane logo Opel je rovnako zapísané aj pre motorové vozidlá a na druhej strane sa zdá, že s ochrannou známkou sa spája v Nemecku dobré meno pre tento typ výrobkov, Súdny dvor tiež uviedol, že majiteľ ochrannej známky môže zabrániť používaniu, ktoré by bez náležitého dôvodu znamenalo, že by nečestne ťažilo z dobrého mena alebo rozlišovacej spôsobilosti tejto ochrannej známky ako ochrannej známky zapísanej pre motorové vozidlá, alebo by to dobrému menu alebo rozlišovacej spôsobilosti tejto ochrannej známky škodilo.

Na základe rovnakých úvah bolo prijaté rozhodnutie vo veci *Céline* (rozsudok z 11. septembra 2007, C-17/06) v súvislosti s používaním názvu spoločnosti, obchodného mena alebo značky zhodných so skoršou slovnou ochrannou známkou, v rámci uvádzania na trh tovarov zhodných s tovarmi, pre ktoré bola ochranná známka zapísaná. Súdny dvor poukázal na to, že podľa znenia článku 6 ods. 1 písm. a) tejto smernice, právo udelené ochrannou známkou neoprávňuje jej majiteľa zakázať tretím osobám používať v obchodnom styku ich vlastné meno alebo adresu za predpokladu, že ich tretie osoby používajú v súlade s čestným konaním v priemysle alebo obchode.

Vo veci *Häupl* (rozsudok zo 14. júna 2007, C-246/05) sa Súdny dvor zaoberal výkladom článku 10 ods. 1 a článku 12 ods. 1 prvej smernice 89/104. V súvislosti s otázkou určenia dátumu, ku ktorému sa má konanie o zápis ochrannej známky považovať za skončené, keďže tento dátum stanovuje začiatok doby jej používania, Súdny dvor rozhodol, že uvedená smernica jednoznačne nestanovuje začiatok tejto ochrannej doby, preto toto znenie umožňuje prispôsobenie uvedenej lehoty podľa osobitostí vnútroštátnych konaní. „Deň ukončenia konania o zápise“ v zmysle článku 10 ods. 1 smernice sa teda musí určiť v každom členskom štáte v závislosti od procesných pravidiel v oblasti zápisov platných v tomto štáte. Konkrétne toto ustanovenie definuje začiatok obdobia piatich rokov, počas

ktorého ochranná známka musí byť skutočne používaná s výnimkou prípadu, keď je toto nepoužívanie primerane odôvodnené. Z tohto dôvodu Súdny dvor rozhodol, že v súlade s uplatnením článku 12 ods. 1 smernice „riadnymi dôvodmi nepoužívania“ ochrannej známky sú prekážky, ktoré majú priamy vzťah s touto ochrannou známkou, spôsobujú nemožnosť alebo nevhodnosť jej používania a sú nezávislé od vôle jej majiteľa. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby posúdil v každom jednotlivom prípade relevantné skutkové okolnosti sporu v konaní vo veci samej a či tieto okolnosti spôsobujú nevhodnosť používania uvedenej ochrannej známky.

Hospodárska a menová politika

Vo veci *Estager* (rozsudok z 18. januára 2007, C-359/05, Zb. s. I-581) Súdny dvor rozhodol, že nariadeniam č. 1103/97 a č. 974/98 o zavedení eura³⁶ odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá zvyšuje sumu poplatku pri prepočte na eurá, s výnimkou prípadu, keď toto zvýšenie dodržiava požiadavky právnej istoty a transparentnosti a umožňuje tak chrániť dôveru hospodárskych subjektov pri zavádzaní eura. To znamená, že predmetná vnútroštátna úprava musí umožňovať zreteľne rozlíšiť rozhodnutie orgánov členského štátu zvýšiť sumu poplatku a prepočet uvedenej sumy na eurá.

Sociálna politika

Spomedzi rozsudkov Súdneho dvora v oblasti sociálnej politiky treba uviesť tie, ktoré sa týkali vykonávania zásady rovnosti zaobchádzania a oblasti práv zamestnancov a ich ochrany.

Čo sa týka pravidiel práva Spoločenstva upravujúcich rovnosť zaobchádzania s mužmi a ženami v oblasti zamestnania a pracovných podmienok, Súdny dvor predovšetkým upresnil právne postavenie tehotných pracovníčok v rámci prejudiciálnych konaní týkajúcich sa výkladu ustanovení smerníc 76/207/EHS³⁷ a 92/85/EHS³⁸. Svojím rozsudkom *Kiiski* (rozsudok z 20. septembra 2007, C-116/06) tak Súdny dvor určil, že ustanoveniam Spoločenstva odporuje vnútroštátna právna úprava o dovolenke na výchovu, ktorá tým, že nezohľadňuje zmeny vyplývajúce z tehotenstva pre dotknutú pracovníčku vo vymedzenom období najmenej 14 týždňov pred a po pôrode, jej neumožňuje na jej žiadosť dosiahnuť zmenu obdobia jej dovolenky na výchovu v čase, keď si uplatňuje nárok na materskú dovolenku, a tak ju zbavuje práv spojených s touto dovolenkou. V rozsudku *Paquay* (rozsudok z 11. októbra 2007, C-460/06) Súdny dvor okrem toho upresnil, že smernica 92/85/EHS zakazuje doručenie rozhodnutia o prepustení z dôvodu tehotenstva

³⁶ Nariadenie Rady (ES) č. 1103/97 zo 17. júna 1997 o určitých ustanoveniach týkajúcich sa zavedenia eura (Ú. v. ES L 162, s. 1; Mim. vyd. 10/001, s. 81). Nariadenie Rady (ES) č. 974/98 z 3. mája 1998 o zavedení eura (Ú. v. ES L 139, s. 1; Mim. vyd. 10/001, s. 111).

³⁷ Smernica Rady 76/207/EHS z 9. februára 1976 o vykonávaní zásady rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami, pokiaľ ide o prístup k zamestnaniu, odbornej príprave a postupu v zamestnaní a o pracovné podmienky (Ú. v. ES L 39, s. 40; Mim. vyd. 05/001, s. 187).

³⁸ Smernica Rady 92/85/EHS z 19. októbra 1992 o zavedení opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci tehotných pracovníčok a pracovníčok krátko po pôrode alebo dojčiacich pracovníčok (Ú. v. ES L 348, s. 1; Mim. vyd. 05/002, s. 110).

a/alebo narodenia dieťaťa počas ochrannnej doby stanovenej v jej článku 10 ods. 1 a prijatie prípravných opatrení na toto rozhodnutie pred uplynutím takejto doby. Vzhľadom na to, že bolo preukázané, že takéto rozhodnutie je v rozpore tak s článkom 2 ods. 1 a článkom 5 ods. 1 smernice 76/207/EHS, bez ohľadu na to, kedy bolo doručené, a to aj vtedy, keď k tomuto doručeniu došlo po uplynutí stanoveného ochranného obdobia, ako aj s článkom 10 smernice 92/85/EHS, Súdny dvor z toho vyvodil záver, že opatrenie, ktoré si zvolil členský štát na základe článku 6 smernice 76/207/EHS s cieľom uložiť sankciu za porušenie týchto ustanovení Spoločenstva, musí byť prinajmenšom rovnocenné opatreniu, aké stanovil v rámci vykonania článkov 10 a 12 smernice 92/85/EHS.

Súdny dvor takisto rozšíril svoju judikatúru týkajúcu sa uplatňovania rovnosti zaobchádzania s mužmi a ženami v oblasti dôchodkového systému. Čo sa týka starobného dôchodku Spoločenstva, Súdny dvor najmä rozhodol, že uplatňovanie rozdielnych faktorov podľa pohlavia a veku na účely výpočtu započítaných odpracovaných rokov v prípade prevodu do systému Spoločenstva práv na starobný dôchodok získaných na základe svojej činnosti pred nástupom do služby Spoločenstiev, predstavuje diskrimináciu na základe pohlavia, ktorá nie je odôvodnená nevyhnutnosťou zabezpečiť riadnu správu dôchodkového systému (rozsudok z 11. septembra 2007, *Lindorfer/Rada*, C-227/04 P). Pokiaľ ide o rovnosť zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach súvisiacich so sociálnym zabezpečením, Súdny dvor zastáva názor, že smernici 79/7/EHS³⁹ neodporuje prijatie vnútroštátnej právnej úpravy smerujúcej k tomu, aby pôvodne diskriminovaným osobám určitého pohlavia bolo umožnené mať po celé trvanie ich dôchodku prospech z dôchodkového systému, ktorý je uplatniteľný na osoby druhého pohlavia prostredníctvom splatenia vyrovnávacích príspevkov, ktoré predstavujú rozdiel medzi príspevkami zaplatenými pôvodne diskriminovanými osobami počas obdobia, v ktorom dochádzalo k diskriminácii, a vyššími príspevkami zaplatenými inou kategóriou osôb počas rovnakého obdobia, zvýšených o úroky kompenzujúce menové znehodnotenie. Úhrada vyrovnávacích príspevkov však nemôže byť zvýšená o iné úroky, než úroky smerujúce ku kompenzácii menového znehodnotenia. Okrem toho nie je možné vyžadovať, aby sa úhrada vykonala jednorazovo v prípade, keď táto podmienka robí predmetné vyrovnanie prakticky nemožným alebo nadmerne ťažkým (rozsudok z 21. júna 2007, *Jonkman*, C-231/06 až 233). Súdny dvor takisto pripomenul, že v prípade nezlučiteľnosti vnútroštátnej právnej úpravy s právom Spoločenstva vyplývajúcej z rozsudku vyhláseného v prejudiciálnom konaní, vnútroštátne orgány sú povinné prijať opatrenia vhodné na zabezpečenie rešpektovania práva Spoločenstva, dbajúc najmä o to, aby sa vnútroštátne právo v čo najkratšej lehote zosúladiť s právom Spoločenstva a aby práva, ktoré odvodzujú osoby podliehajúce súdnej právomoci z právneho poriadku Spoločenstva, boli plne účinné. V prípadoch zistenia diskriminácie odporujúcej právu Spoločenstva a kým nie sú prijaté žiadne opatrenia na obnovu rovnosti zaobchádzania, je vnútroštátny súd po túto dobu, pokiaľ ide o neho, povinný neuplatňovať diskriminujúce vnútroštátne ustanovenie bez toho, aby predtým žiadal jeho zrušenie zákonodarcom alebo naň musel čakať, a na členov znevýhodnenej skupiny uplatniť rovnaký režim, aký požívajú osoby inej kategórie.

³⁹ Smernica Rady 79/7/EHS z 19. decembra 1978 o postupnom vykonávaní zásady rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach súvisiacich so sociálnym zabezpečením (Ú. v. ES L 6, s. 24; Mim. vyd. 05/001, s. 215).

Zásada rovnosti zaobchádzania s pracovníkmi mužského a ženského pohlavia bola okrem toho predmetom ďalšieho rozsudku (rozsudok zo 6. decembra 2007, *Voß*, C-300/06), ktorý vyložil článok 141 ES tak, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá na jednej strane označuje za nadčasy hodiny, ktoré sú odpracované nad rámec individuálneho pracovného času tak úradníkmi pracujúcimi na kratší pracovný čas, ako aj úradníkmi s pracovným časom v rozsahu stanoveného pracovného času, a na druhej strane stanovuje, že odmena za tieto hodiny je nižšia ako odmena za hodiny, ktoré sú odpracované v rámci individuálneho pracovného času, takže úradníci pracujúci na kratší pracovný čas sú, pokiaľ ide o hodiny odpracované nad rámec ich individuálneho pracovného času až do výšky počtu hodín, ktoré majú byť odpracované v rámci stanoveného pracovného času, horšie finančne ohodnotení ako úradníci s pracovným časom v rozsahu ustanoveného pracovného času, keďže táto právna úprava sa týka výrazne vyššieho percentuálneho podielu pracovníčok ženského pohlavia ako pracovníkov mužského pohlavia a rozdiel v zaobchádzaní nie je odôvodnený objektívnymi okolnosťami, ktoré nesúvisia s diskrimináciou na základe pohlavia.

Rovnosť zaobchádzania v zamestnaní a povolani tentokrát z hľadiska zákazu diskriminácie na základe veku bola predmetom rozsudku *Palacios de la Villa* (rozsudok zo 16. októbra 2007, C-411/05), v ktorom išlo o zlučiteľnosť španielskej právnej úpravy pripúšťajúcej platnosť ustanovení o povinnom odchode do dôchodku uvedených v kolektívnych zmluvách stanovujúcich automatické skončenie pracovného pomeru, keď zamestnanec dosiahne vekovú hranicu, ktorú táto vnútroštátna právna úprava stanovila na 65 rokov, pre odchod do dôchodku a spĺňa ostatné kritériá pre priznanie starobného dôchodku podľa režimu účasti, so smernicou 2000/78/ES⁴⁰. Súdny dvor stanovil, že zákazu diskriminácie na základe veku, ako ho zaviedla uvedená smernica, neodporuje také vnútroštátne ustanovenie, ktoré je objektívne a primerane odôvodnené oprávneným cieľom týkajúcim sa politiky zamestnanosti a trhu práce, a prostriedky použité na dosiahnutie tohto cieľa sa nezdajú byť neprimerané a nie nevyhnutné. Po tom, čo Súdny dvor dospel k názoru, že cieľ všeobecného záujmu regulácie trhu práce najmä na účely potlačania nezamestnanosti a podpory zamestnanosti musí byť v zásade považovaný, v kontexte vnútroštátnych právnych predpisov, za odôvodňujúci rozdiel v zaobchádzaní z dôvodu veku, vyvodil záver o primeranosti a nevyhnutnosti tohto opatrenia z dôvodu, že toto opatrenie zohľadňuje, že dotknuté osoby poberajú starobný dôchodok a poskytuje možnosť sociálnym partnerom využiť, prostredníctvom kolektívnych zmlúv, a teda s pružnosťou, uplatnenie mechanizmu povinného odchodu do dôchodku.

Prejudiciálna otázka položená španielskym súdom vo veci poskytnutia príplatku za odpracované roky napokon poskytla Súdnemu dvoru príležitosť, aby stanovil, že pojem „pracovné podmienky“ uvedený v doložke 4 bode 1 rámcovej dohody o práci na dobu určitú⁴¹, ktorej požiadavky, rovnako ako požiadavky smernice 1999/70/ES⁴², ktorej prílohu

⁴⁰ Smernica Rady 2000/78/ES z 27. novembra 2000, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani (Ú. v. ES L 303, s. 16; Mim. vyd. 05/004, s. 79).

⁴¹ Rámcová dohoda o práci na dobu určitú, uzavretá 18. marca 1999, ktorá je uvedená v prílohe smernice Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (Ú. v. ES L 175, s. 43; Mim. vyd. 05/003, s. 368).

⁴² Smernica Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (Ú. v. ES L 175, s. 43; Mim. vyd. 05/003, s. 368).

tvorí táto rámcová dohoda, sa rovnako použijú aj na zmluvy a pracovnoprávne vzťahy na dobu určitú uzavreté so subjektami verejného sektora, môže slúžiť ako základ pre požiadavku, aby bol pracovníkovi zamestnanému na dobu určitú poskytnutý príplatok za odpracované roky, ktorý je podľa vnútroštátneho práva vyhradený iba pre pracovníkov zamestnaných na dobu neurčitú (rozsudok z 13. septembra 2007, *Del Cerro Alonso*, C-307/05). Okrem toho tomu istému ustanoveniu odporuje, ako upresňuje Súdny dvor, zavedenie rozdielneho zaobchádzania medzi pracovníkmi zamestnanými na dobu určitú a pracovníkmi zamestnanými na dobu neurčitú, ktoré odôvodňuje iba taká okolnosť, že je stanovené v zákonom ustanovení alebo inom právnom predpise členského štátu alebo v kolektívnej dohode, ktorá bola uzavretá medzi zástupcami odborového združenia zamestnancov a príslušným zamestnávateľom.

Význam určitých ustanovení Spoločenstva týkajúcich sa práv zamestnancov a ich ochrany bol upresnený Súdnym dvorom v rámci odpovedí na rôzne prejudiciálne otázky. V rozsudku *Jouini a i.* (rozsudok z 13. septembra 2007, C-458/05) Súdny dvor zreteľne definoval pojem prevodu podnikov v dôsledku prevodu na základe zmluvy v zmysle smernice 2001/23/ES⁴³ a uviedol, že táto smernica sa vzťahuje na prípad, keď jednak časť administratívnych pracovníkov a časť dočasných zamestnancov je prevedená na iný podnik na dočasné zamestnávanie na vykonávanie rovnakých činností v službách tých istých zákazníkov, a jednak keď prevodom dotknuté prostriedky sú ako také dostatočné na to, aby umožnili poskytovať plnenie charakteristické pre predmetnú hospodársku činnosť bez použitia iných dôležitých prevádzkových prostriedkov alebo iných častí podniku, čo musí preveriť vnútroštátny súd. Rozsudok *Robins a i.* (rozsudok z 25. januára 2007, C-278/05, Zb. s. I-1053) objasnil rôzne nejasnosti týkajúce sa ochrany zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti zamestnávateľa, na ktoré poukázal súd Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy priznanú členským štátom v tejto oblasti bolo v súvislosti s článkom 8 smernice 80/987/EHS⁴⁴ rozhodnuté, že v prípade, ak sa zamestnávateľ stane platobne neschopným a prostriedky z doplnkových podnikových alebo medzipodnikových dôchodkových systémov nebudú postačovať na pokrytie týchto dávok, uspokojenie nadobudnutých nárokov na vyplácanie dávok v starobe nemusí byť nevyhnutne zabezpečené samotnými členskými štátmi a ani nemusí byť zabezpečené v celom rozsahu. Súdny dvor rovnako nezabudol poznamenať, že v prípade nesprávneho prebratia takého ustanovenia Spoločenstva do vnútroštátneho právneho poriadku je zodpovednosť dotknutého členského štátu podmienená zistením zjavného a závažného prekročenia stanovených hraníc jeho voľnej úvahy.

Životné prostredie

Vo veci *Komisia/Fínsko* (rozsudok zo 14. júna 2007, C-342/05) Súdny dvor musel skúmať, či, ako tvrdila Komisia, Fínska republika si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo

⁴³ Smernica Rady 2001/23/ES z 12. marca 2001 o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa zachovania práv zamestnancov pri prevodoch podnikov, závodov alebo častí podnikov alebo závodov (Ú. v. ES L 82, s. 16; Mim. vyd. 05/004, s. 98).

⁴⁴ Smernica Rady 80/987/EHS z 20. októbra 1980 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, vzťahujúcich sa na ochranu zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa (Ú. v. ES L 283, s. 23; Mim. vyd. 05/001, s. 217).

smernice Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín⁴⁵ tým, že povolila lov vlkov. Podľa článku 12 ods. 1 a prílohy IV bodu a) uvedenej smernice totiž vlci patria medzi živočíšne druhy, ktoré si vyžadujú prísnu ochranu. Článok 16 tejto smernice však upravuje režim výnimiek z týchto ustanovení. Podľa vnútroštátnych ustanovení, ktoré ho preberajú, fínske orgány vydávali každý rok ako výnimku povolenie na lov vlkov. Súdny dvor predovšetkým uviedol, že podľa ustálenej judikatúry aj keď príslušná vnútroštátna právna úprava je sama osebe zlučiteľná s právom Spoločenstva, nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES môže vyplývať z existencie správnej praxe, ktorá toto právo porušuje, za predpokladu, že má určitý stupeň sústavnosti a všeobecnosti. Súdny dvor v nadväznosti na to určil, že článok 16 uvedenej smernice treba, vzhľadom na to, že stanovuje výnimku, vykladať doslovne a pri každej jednej výnimke ukladá orgánu, ktorý o nej rozhoduje, dôkazné bremeno o existencii požadovaných podmienok. V takomto prípade sú členské štáty povinné zaručiť, aby sa akýkoľvek zásah, ktorý sa týka chránených druhov, povolil len na základe rozhodnutí obsahujúcich presné a dostatočné odôvodnenie odkazujúce na dôvody, podmienky a požiadavky stanovené v tomto článku. Priaznivý stav ochrany predmetných populácií na území ich prirodzeného výskytu pritom predstavuje nevyhnutnú podmienku predchádzajúcu udeleniu výnimiek uvedených v tomto ustanovení. Mimoriadne udelenie takýchto výnimiek je možné, len ak sa riadne preukáže, že nemôžu zhoršiť nepriaznivý stav ochrany takýchto populácií alebo zabrániť obnoveniu ich priaznivého stavu ochrany, čo je cieľ stanovený v článku 16 rovnakej smernice. Preto nemožno vylúčiť, že usmrtenie obmedzeného počtu vlkov, aj keď niektorí z nich môžu spôsobiť závažné škody, má vplyv na tento cieľ. Súdny dvor z toho vyvodil záver, že členský štát, ktorý povolil preventívny lov vlkov bez toho, aby preukázal, že to môže zabrániť závažným škodám, si nesplnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo smernice 92/43.

Súdna spolupráca v občianskych veciach

V oblasti spolupráce v občianskych a súdnych veciach treba predovšetkým uviesť rozsudok vyhlásený vo veci C (rozsudok z 27. novembra 2007, C-435/06), ktorý prvýkrát podáva výklad ustanovení nariadenia č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000⁴⁶. Súdny dvor rozhodol, že toto nariadenie sa uplatní na rozhodnutie formou jediného rozhodnutia, ktorým sa nariadilo okamžité prevzatie dieťaťa a jeho umiestnenie mimo vlastnej rodiny do pestúnskej starostlivosti, hoci toto rozhodnutie bolo prijaté v rámci predpisov verejného práva týkajúcich sa ochrany detí. Takéto rozhodnutie patrí do pôsobnosti nariadenia, pretože sa týka „rodičovských práv a povinností“ a spadá pod pojem „občianske veci“, pričom tento posledný uvedený pojem musí byť predmetom samostatného výkladu a môže teda zahŕňať aj opatrenia, ktoré z pohľadu vnútroštátneho práva patria do verejného práva. Okrem toho Súdny dvor prijal názor, že harmonizované vnútroštátne právne predpisy o uznávaní a výkone správnych

⁴⁵ Ú. v. ES L 206, s. 7; Mim. vyd. 15/002, s. 102.

⁴⁶ Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 2116/2004 z 2. decembra 2004 (Ú. v. EÚ L 367, s. 1).

rozhodnutí o prevzatí a umiestnení osôb do starostlivosti, prijaté v rámci spolupráce severských štátov, nie je možné uplatniť na rozhodnutie o prevzatí dieťaťa do starostlivosti, ktoré patrí do pôsobnosti nariadenia č. 2201/2003. Podľa svojho článku 59 ods. 1 totiž nariadenie č. 2201/2003 nahrádza v členských štátoch dohovory, ktoré boli uzavreté medzi nimi a upravovali otázky, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie. Spolupráca medzi severskými štátmi sa nenachádza medzi výnimkami, ktoré sú taxatívne vymenované v tomto nariadení. Súdny dvor takisto upresnil, že takýto výklad nie je vyvrátený Spoločným vyhlásením o severskej spolupráci pripojeným k Záverečnému aktu k Zmluve o podmienkach pristúpenia Rakúskej republiky, Fínskej republiky a Švédskeho kráľovstva a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia⁴⁷. Podľa tohto vyhlásenia sa členské štáty Únie, ktoré sú členmi severskej spolupráce, zaviazali pokračovať v tejto spolupráci v súlade s právom Spoločenstva. Táto spolupráca musí dodržiavať zásady právneho poriadku Spoločenstva.

Ďalej treba uviesť vec *Color Drack* (rozsudok z 3. mája 2007, C-386/05), v ktorej Súdny dvor poskytol výklad článku 5 bodu 1 písm. b) nariadenia č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Podľa tohto ustanovenia je tiež možné proti žalovanému v zmluvných veciach podať žalobu na súde príslušnom podľa miesta, kde zmluvné plnenie, ktoré je predmetom žaloby, bolo alebo malo byť vykonané, pričom platí, že v prípade predaja tovaru týmto miestom je, pokiaľ nebolo dohodnuté inak, miesto v členskom štáte, kam sa podľa zmluvy tovar dodal alebo mal dodať. Súdny dvor upresnil, že toto ustanovenie je uplatniteľné v prípade väčšieho počtu miest dodania v tom istom členskom štáte a že v takomto prípade súdom príslušným pre skúmanie všetkých nárokov založených na zmluve o predaji tovarov je súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto hlavného plnenia, ktoré musí byť určené v závislosti od ekonomických kritérií. Pri neexistencii určujúcich faktorov pre stanovenie miesta hlavného plnenia žalobca môže žalovať žalovaného pred súdom príslušným podľa miesta dodania podľa svojho výberu.

Policijná a súdna spolupráca v trestných veciach a boj proti terorizmu

V rozsudku z 3. mája 2007, *Advocaten voor de Wereld* (C-303/05) Súdny dvor nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na platnosť rámcového rozhodnutia 2002/584 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi⁴⁸. Toto rámcové rozhodnutie nesleduje zosúladienie trestného práva hmotného členských štátov: upravuje aproximáciu zákonov a iných právnych predpisov členských štátov, ktoré sa týkajú justičnej spolupráce v trestných veciach a jeho cieľom je zavedenie zjednodušeného systému vydávania, medzi vnútroštátnymi súdnymi orgánmi, odsúdených alebo podozrivých osôb na účely výkonu súdnych rozhodnutí alebo vedenia trestných stíhaní. Toto rámcové rozhodnutie nebolo prijaté v rozpore s článkom 34 ods. 2 EÚ, ktorý vymenúva a vymedzuje všeobecne rôzne druhy právnych nástrojov, ktoré

⁴⁷ Spoločné vyhlásenie o severskej spolupráci č. 28, pripojené k Záverečnému aktu k Zmluve o podmienkach pristúpenia Rakúskej republiky, Fínskej republiky a Švédskeho kráľovstva a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Ú. v. ES C 241, s. 21 a Ú. v. ES L 1, 1995, s. 1).

⁴⁸ Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 (Ú. v. ES L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34).

môžu byť použité na „dosiahnutie cieľov únie“ uvedených v hlave VI Zmluvy o EÚ a ktorý nemôže byť vykladaný tak, že vylučuje, aby sa aproximácia zákonov a iných právnych predpisov členských štátov prijatím rámcového rozhodnutia mohla týkať iných oblastí, ako sú oblasti uvedené v článku 31 písm. e) EÚ a zvlášť oblasti európskeho zatykača. Článok 34 ods. 2 EÚ neurčuje tiež ani poradie podľa dôležitosti rôznych vymenovaných nástrojov. Aj keď je pravdou, že európsky zatykač mohol byť tiež predmetom dohovoru, napriek tomu do právomoci voľnej úvahy Rady spadá rozhodnutie, či uprednostní právny nástroj rámcového rozhodnutia, keď sú splnené podmienky na prijatie takéhoto aktu ako v prejednávanej veci. Tento záver nie je vyvrátený okolnosťou, že rámcové rozhodnutie s účinnosťou od 1. januára 2004 nahrádza príslušné ustanovenia skorších dohovorov uzavretých medzi členskými štátmi, ktoré upravujú oblasť vydávania osôb. Pri akomkoľvek inom výklade, ktorý sa neopiera o článok 34 ods. 2 EÚ ani o žiadne iné ustanovenie Zmluvy EÚ, hrozí, že možnosť priznaná Rade prijať rámcové rozhodnutia v oblastiach upravených prv medzinárodnými dohovormi bude zbavená podstaty svojho potrebného účinku. Okrem toho zrušenie rámcovým rozhodnutím overovania požiadavky dvojitej trestnosti určitých trestných činov je v súlade so zásadou zákonnosti trestných činov a trestov, ako aj zásadami rovnosti a zákazu diskriminácie.

Vo veci *Dell'Orto* (rozsudok z 28. júna 2007, C-467/05) Súdny dvor skúmal pojem obete v zmysle rámcového rozhodnutia 2001/220/SVV o postavení obetí v trestnom konaní⁴⁹. Súdny dvor rozhodol, že v rámci trestného konania, a konkrétnejšie, v rámci vykonávacieho konania nasledujúceho po právoplatnom odsudzujúcom rozsudku, pojem obeť, ktorý definuje toto rámcové rozhodnutie, nezahŕňa právnické osoby, ktoré utrpeli ujmu priamo spôsobenú konaním alebo nekonaním porušujúcim trestné právo členského štátu. Takýto výklad nemožno podľa Súdneho dvora spochybňovať z dôvodu, že sa nezhoduje s ustanovením smernice 2004/80⁵⁰ o odškodňovaní obetí trestných činov, pretože aj keby ustanovenia smernice prijatej na základe Zmluvy o ES mohli mať vplyv na výklad ustanovení rámcového rozhodnutia, ktoré sa zakladá na Zmluve o Európskej únii, a keby pojem obete v zmysle tejto smernice mohol byť vykladaný tak, že zahŕňa právnické osoby, rámcové rozhodnutie a uvedená smernica upravujú odlišné oblasti a každopádne nie sú v takom vzťahu, ktorý by vyžadoval jednotný výklad predmetného pojmu.

Súdny dvor vyhlásil niekoľko rozsudkov v rámci boja proti terorizmu.

Vo veci *PKK a KNK/Rada* (rozsudok z 18. januára 2007, C-229/05 P, Zb. s. I-439) Súdny dvor kládol dôraz najmä na požiadavky spojené s právami jednotlivcov na účinnú súdnu ochranu práv, a to v tomto konkrétnom prípade v súvislosti s nariadením č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu.

V kontexte vykonania rezolúcie Bezpečnostnej rady Spojených národov 1373 (2001) Rada Európskej únie v roku 2002 rozhodla o zapísaní Kurdskej strany pracujúcich (PKK) na zoznam teroristických organizácií, čo viedlo k zmrazeniu jej peňažných fondov. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca uvedený v prvom rade v mene PKK a žalobca

⁴⁹ Rámcové rozhodnutie Rady 2001/220/SVV z 15. marca 2001 (Ú. v. ES L 82, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 72).

⁵⁰ Smernica Rady 2004/80/ES z 29. apríla 2004 (Ú. v. EÚ L 261, s. 15; Mim. vyd. 19/007, s. 65).

uvedený v druhom rade v mene Kurdskeho národného kongresu (KNK) žalobu. Súd prvého stupňa zamietol túto žalobu ako neprípustnú a obaja žalobcovia podali odvolanie na Súdny dvor.

Súdny dvor najmä rozhodol, že pokiaľ ide o uvedené nariadenie, účinnosť súdnej ochrany je o to viac dôležitá, že obmedzujúce opatrenia stanovené uvedeným nariadením spôsobujú vážne následky. Nielenže akákoľvek finančná operácia a akákoľvek finančná služba sú zablokované v prípade osoby, skupiny alebo subjektu dotknutého týmto nariadením, ale tiež ich dobrá povesť a politická činnosť sú poškodené skutočnosťou, že sú označovaní za teroristov.

Podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001⁵¹ v spojení s článkom 1 ods. 4 až 6 spoločnej pozície 2001/931⁵², osoba, skupina alebo subjekt môže byť zahrnutá do zoznamu osôb, skupín alebo subjektov, na ktoré sa uvedené nariadenie vzťahuje, iba v prípade určitých dôkazov a pod podmienkou presnej identifikácie dotknutých osôb, skupín a subjektov. Okrem toho sa upresňuje, že meno osoby, skupiny alebo subjektu môže byť uvedené na tomto zozname iba na základe pravidelného preskúmania ich situácie Radou. Všetky tieto skutočnosti musia byť kontrolovateľné súdom.

Súdny dvor z toho vyvodil záver, že ak normotvorca Spoločenstva zastáva názor, že subjekt existuje na účely, aby bol predmetom obmedzujúcich opatrení stanovených nariadením č. 2580/2001, potom koherencia a spravodlivosť vedú k uznaniu toho, že tento subjekt takisto dostatočne existuje nato, aby mohol napádať takéto opatrenie. Akýkoľvek iný záver by mal za následok, že organizácia by mohla byť zahrnutá do zoznamu teroristických organizácií bez toho, aby mohla podať žalobu proti tomuto zahrnutiu.

Súdny dvor v dôsledku toho zrušil uznesenie Súdu prvého stupňa v rozsahu, v akom zamietol žalobu žalobcu konajúceho v mene PKK.

Vo veciach *Gestoras Pro Amnistía a i./Rada, ako aj Segi a i./Rada* (rozsudky z 27. februára 2007, C-354/04 P, Zb. s. I-1579 a C-355/04 P, Zb. s. I-1657) Súdny dvor zamietol odvolania dvoch organizácií domáhajúcich sa náhrady škody v dôsledku ich zapísania na zoznam osôb, skupín a subjektov zapojených do teroristických činov, ktorý tvorí prílohu spoločnej pozície Rady⁵³.

Súdny dvor predovšetkým uviedol, že v rámci hlavy VI Zmluvy o Európskej únii, ktorá sa týka policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach, normotvorca Spoločenstva mu nepriznal žiadnu právomoc konať a rozhodovať o akejkoľvek žalobe o náhradu škody.

⁵¹ Nariadenie Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207).

⁵² Spoločná pozícia Rady 2001/931/SZBP z 27. decembra 2001 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217).

⁵³ Spoločná pozícia Rady 2002/340/SZBP z 2. mája 2002, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom [*neoficiálny preklad*] (Ú. V. ES L 116, s. 75).

Súdny dvor však dodal, že žalobcovia, ktorí chcú spochybniť na súde zákonnosť spoločnej pozície, nie sú pozbavení akejkoľvek súdnej ochrany. Neupravením možnosti vnútroštátnych súdov položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa spoločnej pozície, ale iba otázku týkajúcu sa rozhodnutí a rámcových rozhodnutí, sa totiž za akty spôsobilé byť predmetom takéhoto návrhu na začatie prejudiciálneho konania považujú všetky akty prijaté Radou, ktoré majú právne účinky vo vzťahu k tretím osobám. Keďže prejudiciálne konanie zabezpečuje dodržiavanie práva pri výklade a uplatňovaní Zmluvy, možnosť položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku musí byť preto daná vo vzťahu ku všetkým ustanoveniam prijatým Radou, ktoré majú právne účinky voči tretím osobám, bez ohľadu na ich povahu alebo formu.

Vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o spore vyvolávajúcom tiež otázku platnosti alebo výkladu spoločnej pozície prijatej v rámci hlavy VI Zmluvy o Európskej únii a ktorý má vážne pochybnosti o otázke, či táto spoločná pozícia má skutočne právne účinky vo vzťahu k tretím osobám, sa môže obrátiť na Súdny dvor, aby rozhodol o prejudiciálnej otázke. Preto je úlohou Súdného dvora prípadne konštatovať, že spoločná pozícia má právne účinky vo vzťahu k tretím osobám, vyložiť jej skutočné určenie a rozhodnúť o prejudiciálnej otázke.

Nakoniec Súdny dvor skonštatoval, úlohou vnútroštátnych súdov je vykladať a uplatňovať ich vnútorné pravidlá konania upravujúce podávanie žalôb spôsobom, ktorý umožní fyzickým osobám a právnickým osobám napadnúť na súde zákonnosť každého rozhodnutia alebo každého iného vnútroštátneho opatrenia týkajúceho sa vypracovania alebo uplatnenia aktu Európskej únie vo vzťahu k nim a domáhať sa prípadne náhrady škody, ktorá im bola spôsobená.

Súdny dvor teda vyvodil záver, že žalobcom nie je odoprená účinná súdna ochrana a že uznesenia Súdu prvého stupňa nezasahujú do ich práva na takú ochranu.

Vo veci *Möllendorf a Möllendorf-Niehuus* (rozsudok z 11. októbra 2007, C-117/06) Súdny dvor v podstate rozhodol, že prevod nehnuteľnosti nesmie byť uskutočnený v prípade, keď právo Spoločenstva medziasom zmrazí hospodárske zdroje kupujúceho.

Nemecký súd rozhodujúci o žalobe proti zamietnutiu Grundbuchamt (katastrálny úrad) povoliť konečný zápis prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností, čo je nevyhnutná podmienka pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnému majetku podľa nemeckého práva, sa pýtal Súdného dvora, či ustanovenia nariadenia č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom⁵⁴ zakazujú zápis prevodu vlastníckeho práva v prospech kupujúceho, ktorý

⁵⁴ Nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294), zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 561/2003 z 27. marca 2003 (Ú. v. EÚ L 82, s. 1; Mim. vyd. 18/002, s. 91).

bol po uzatvorení kúpnej zmluvy zaradený na zoznam osôb spojených s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom, ktorý tvorí prílohu uvedeného nariadenia.

Súdny dvor odpovedal kladne, pričom určil, že článok 2 ods. 3 nariadenia č. 881/2002 sa má vykladať v tom zmysle, že v situácii, kde tak kúpna zmluva k nehnuteľnosti, ako aj dohoda o prevode vlastníckeho práva k tomuto majetku boli uzavreté pred dátumom zaradenia nadobúdateľa na zoznam uvedený v prílohe I uvedeného nariadenia, a kde kúpna cena bola taktiež zaplatená pred týmto dátumom, toto ustanovenie zakazuje definitívny zápis prevodu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ktorým by bola uvedená zmluva vykonaná po tomto dátume.

Súdny dvor totiž zastáva názor, že na jednej strane sa uvedené ustanovenie uplatňuje na akékoľvek prístupnenie ekonomických zdrojov, a teda aj na akt, ktorý vyplýva z plnenia zmluvy obsahujúcej vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán, a ktorý bol dohodnutý výmenou za vyplatenie ekonomickej protihodnoty. Na druhej strane článok 9 toho istého nariadenia musí byť totiž chápaný v tom zmysle, že opatrenia uložené týmto nariadením, vrátane zmrazenia ekonomických zdrojov, taktiež zakazujú uskutočnenie úkonov vykonávajúcich zmluvy uzavreté pred tým, ako toto nariadenie nadobudlo účinnosť.

B – Zloženie Súdneho dvora

(Protokolárny poriadok k 7. októbru 2007)

Prvý rad, zľava do prava:

Predsedomia komory J. Klučka a P. Kūris; prvá generálna advokátka J. Kokott; predsedovia komory A. Rosas a P. Jann; predseda Súdneho dvora V. Skouris; predsedovia komory C. W. A. Timmermans, K. Lenaerts, R. Schintgen a E. Juhász.

Druhý rad, zľava do prava:

Sudcovia G. Arestis, K. Schieman, sudkyňa R. Silva de Lapuerta a sudca A. Tizzano; generálny advokát D. Ruiz-Jarabo Colomer; sudca J. N. Cunha Rodrigues; generálny advokát M. Poiares Maduro; sudcovia J. Makarczyk a A. Borg Barthet.

Tretí rad, zľava do prava:

Generálny advokát P. Mengozzi, sudcovia L. Bay Larsen, E. Levits, J. Malenovský, M. Ilešič, U. Löhmus a A. Ó Caoimh; generálna advokátka E. Sharpston; sudkyňa P. Lindh.

Štvrtý rad, zľava do prava:

Tajomník R. Grass; sudcovia A. Arabadjiev a T. von Danwitz; generálni advokáti J. Mazák a Y. Bot; sudca J.-C. Bonichot; generálna advokátka V. Trstenjak; sudkyňa C. Toader.

1. Členovia Súdneho dvora

(podľa poradia nástupu do funkcie)

Vassilios Skouris

narodený v roku 1948; ukončené magisterské štúdium práva na Slobodnej univerzite v Berlíne (1970); doktor ústavného a správneho práva na univerzite v Hamburgu (1973); profesor na univerzite v Hamburgu (1972 – 1977); profesor verejného práva na univerzite v Bielefelde (1978); profesor verejného práva na univerzite v Solúne (1982); minister vnútra (1989 a 1996); člen správnej rady Krétskej univerzity (1983 – 1987); riaditeľ Centra medzinárodného a európskeho hospodárskeho práva v Solúne (od roku 1997); predseda Gréckeho združenia pre európske právo (1992 – 1994); člen Gréckeho národného výboru pre výskum (1993 – 1995); člen Vyššieho výboru pre výber gréckych úradníkov (1994 – 1996); člen vedeckej rady Akadémie európskeho práva v Trieri (od roku 1995); člen správnej rady Gréckej národnej justičnej akadémie (1995 – 1996); člen vedeckej rady ministerstva zahraničných vecí (1997 – 1999); predseda Gréckej ekonomickej a sociálnej rady v roku 1998; sudca Súdneho dvora od 8. júna 1999; predseda Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Peter Jann

narodený v roku 1935; doktor práv na univerzite vo Viedni (1957); vymenovaný za sudcu a pridelený na federálne ministerstvo spravodlivosti (1961); sudca v oblasti tlačového práva na Straf-Bezirksgericht vo Viedni (1963 – 1966); hovorca federálneho ministerstva spravodlivosti (1966 – 1970), neskôr pracovník medzinárodnej sekcie tohto ministerstva; poradca výboru spravodlivosti a hovorca Parlamentu (1973 – 1978); menovaný za sudcu Ústavného súdu (1978); stály sudca spravodajca Ústavného súdu do konca roku 1994; sudca Súdneho dvora od 19. januára 1995.

Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer

narodený v roku 1949; sudca; sudca Consejo General del Poder Judicial (Vyššia súdna rada); profesor; riaditeľ kancelárie predsedu Consejo General del Poder Judicial; sudca ad hoc Európskeho súdu pre ľudské práva; sudca Tribunal Supremo od roku 1996; generálny advokát Súdneho dvora od 19. januára 1995.

Romain Schintgen

narodený v roku 1939, univerzitné štúdiá absolvoval na právnickej fakulte a fakulte hospodárskych vied v Montpellier a v Paríži; doktor práv (1964), advokát (1964); advokát na odvolacom súde (1967), generálny referent na Ministerstve práce a sociálneho poistenia, člen (1978 – 1989), neskôr predseda (1988 – 1989) Hospodárskej a sociálnej rady; člen predstavenstva Národnej investičnej a úverovej spoločnosti a Európskej satelitnej spoločnosti (do roku 1989); člen (1993 – 1995), neskôr predseda rady Medzinárodného univerzitného inštitútu v Luxemburgu (1995 – 2004); vyučujúci na Luxemburskej univerzite; vládny člen výboru Európskeho sociálneho fondu, poradného výboru pre voľný pohyb pracovníkov a správnej rady pre správu Európskeho fondu pre zlepšenie životných a pracovných podmienok (do roku 1989); sudca Súdu prvého stupňa od 25. septembra 1989 do 11. júla 1996; sudca Súdneho dvora od 12. júla 1996.

Antonio Tizzano

narodený v roku 1940; zastával rôzne pedagogické funkcie na talianskych univerzitách; právny poradca stáleho talianskeho zastúpenia pri Európskych spoločenstvách (1984 – 1992); advokát na kasačnom súde a na iných súdoch vyššieho stupňa; člen talianskej delegácie na medzinárodných rokovaníach a na medzivládnych konferenciách týkajúcich sa predovšetkým Jednotného európskeho aktu a Zmluvy o Európskej únii; bohatá publikačná činnosť; člen skupiny nezávislých expertov určených na preskúmanie hospodárenia Európskej komisie (1999); profesor európskeho práva; riaditeľ Inštitútu medzinárodného a európskeho práva univerzity v Ríme; generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 2000 do 3. mája 2006; sudca Súdneho dvora od 4. mája 2006.

José Narciso da Cunha Rodrigues

narodený v roku 1940; zastával rôzne súdne funkcie (1964 – 1977); poverenec vlády pre rôzne úlohy súvisiace s uskutočnením a koordináciou štúdií o reforme súdnictva; zástupca vlády pri Európskej komisii pre ľudské práva a pred Európskym súdom pre ľudské práva (1980 – 1984); expert riadiaceho výboru pre ľudské práva Rady Európy (1980 – 1985); člen komisie pripravujúcej novelu trestného zákona a trestného poriadku; Prokurador General da Republica (1984 – 2000); člen kontrolného výboru Európskeho úradu pre boj proti podvodom – OLAF (1999 – 2000); sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2000.

Christiaan Willem Anton Timmermans

narodený v roku 1941; referendár Súdneho dvora (1966 – 1969); úradník Komisie európskych spoločenstiev (1969 – 1977); doktor práv (Univerzita Leyden); profesor európskeho práva na Univerzite v Groningene (1977 – 1989); sudca odvolacieho súdu v Arnheme; publikačná činnosť; zástupca generálneho riaditeľa právneho oddelenia Komisie európskych spoločenstiev (1989 – 2000); profesor európskeho práva na Univerzite v Amsterdame; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2000.

Allan Rosas

narodený v roku 1948; doktor práv na Univerzite v Turku (Fínsko); profesor práv na Univerzite v Turku (1978 – 1981) a v Abo Akademi (Turku/Abo) (1981 – 1996); riaditeľ Inštitútu ľudských práv tejto akadémie (1985 – 1995); rôzne univerzitné posty a funkcie národné a medzinárodné; člen vedeckých spoločností; koordinácia niekoľkých výskumných projektov, národných a medzinárodných, hlavne v týchto oblastiach: európske právo, medzinárodné právo, ľudské práva a základné práva, ústavné právo a komparatívne správne právo; zástupca fínskej vlády ako člen alebo poradca na mnohých medzinárodných konferenciách alebo stretnutiach; expert na fínsky právny systém, hlavne vo vládných alebo parlamentných právnych komisiách, ako aj pri OSN, UNESCO, OBSE a pri Rade Európy; od roku 1995 hlavný právny poradca právneho oddelenia Európskej komisie, poverený externými vzťahmi; od marca 2001 zástupca generálneho riaditeľa právneho oddelenia Európskej komisie; sudca Súdneho dvora od 17. januára 2002.

Rosario Silva de Lapuerta

narodená v roku 1954; „licenciée en droit“ (Univerzita Complutense v Madride); abogado del Estado (súdny úradník) v Malage; abogado del Estado právneho oddelenia ministerstva dopravy, turistického ruchu a komunikácie, neskôr právneho oddelenia ministerstva zahraničných vecí; abogado del Estado-Jefe (vedúci súdny úradník) právneho oddelenia zastupujúceho štát v konaní pred Súdnym dvorom a zástupkyňa generálneho riaditeľa oddelenia právnej pomoci na medzinárodnej a európskej úrovni Abogacia General del Estado (ministerstva spravodlivosti); členka poradnej skupiny Komisie zaoberajúcou sa perspektívou vývoja súdneho systému Spoločenstva; vedúca španielskej delegácie skupiny „priatelia Predsedníctva“ pre reformu súdneho systému Spoločenstva zmluvou v Nice a ad hoc skupiny „Súdny dvor“ vytvorenej Radou; profesorka európskeho práva na Diplomatickej škole v Madride; spoluriaditeľka časopisu „Noticias de la Unión Europea“; sudkyňa Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Koen Lenaerts

narodený v roku 1954; „licencié en droit“ a doktor práv na Katolíckej univerzite v Leuvene; Master of Laws in Public Administration (Harvard University); mimoriadny profesor na Katolíckej univerzite v Leuven; hosťujúci profesor na univerzitách v Burundi, v Štrasburgu a v Harvarde; profesor na College d'Europe v Brugách; referendár na Súdnom dvore; advokát Bruselskej advokátskej komory; sudca Súdu prvého stupňa od 25. septembra 1989; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Juliane Kokott

narodená v roku 1957; štúdium práva na univerzitách v Bonne a Ženeve; LL.M. (American University, Washington D.C.); doktor práv (Univerzita v Heidelbergu 1985, Harvard 1990); hosťujúca profesorka na Univerzite v Berkley (1991); profesorka nemeckého a medzinárodného verejného práva a európskeho práva na univerzitách v Augsburgu (1992), v Heidelbergu (1993) a v Düsseldorfe (1994); zastupujúca sudkyňa nemeckej vlády na Medzinárodnom zmierovacom a arbitrážnom súde pri OBSE; viceprezidentka Federálnej poradnej rady zaoberajúcej sa všeobecnými klimatickými zmenami (WBGU, 1996); profesorka medzinárodného práva, medzinárodného obchodného práva a európskeho práva na Univerzite v St.Gallen (1999); riaditeľka Inštitútu európskeho práva a medzinárodného obchodného práva na Univerzite St.Gallen (2000); zástupkyňa riaditeľa študijného odboru špecializovaného na obchodné právo na Univerzite v St.Gallen (2001); generálna advokátka Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Luís Miguel Poiares Pessoa Maduro

narodený v roku 1967; „licencié en droit“ (Univerzita v Lisabone, 1990); asistent (Európsky univerzitný inštitút, 1991); doktor práv (Európsky univerzitný inštitút vo Florencii, 1996); hosťujúci profesor (London School of Economics; College d'Europe v Natoline, Inštitút Ortega y Gasset v Madride, portugalská katolícka univerzita, Inštitút európskych štúdií v Macao); profesor (Nezávislá lisabonská univerzita, 1997); Fulbright Visiting Research Scholar (Univerzita v Harvarde, 1998); spoluriaditeľ Akadémie medzinárodného obchodného práva; spoluautor (Hart Series on European Law and Integration, European Law Journal) a člen redakčného výboru viacerých právnych časopisov, generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Konrad Hermann Theodor Schiemann

narodený v roku 1937; štúdium práva v Cambridge; advokát (1964 – 1980); Queen's Counsel (1980 – 1986); sudca na High Court of England and Wales (1986 – 1995); Lord Justice of Appeal (1995 – 2003); od roku 1985 člen senior a pokladník Honourable Society of the Inner Temple (2003); sudca Súdneho dvora od 8. januára 2004.

Jerzy Makarczyk

narodený v roku 1938; doktor práv (1966); profesor medzinárodného práva verejného (1974); Senior Visiting Fellow na univerzite v Oxforde (1985), profesor na Medzinárodnej katolíckej univerzite v Tokiu (1988); autor niekoľkých publikácií o medzinárodnom práve verejnom, o práve Spoločenstiev a o ľudských právach; vyjednávač poľskej vlády pri sťahovaní sovietskych vojsk z územia Poľskej republiky; zástupca štátneho tajomníka, neskôr štátny tajomník ministerstva zahraničných vecí (1989 – 1992); predseda poľskej delegácie vo Valnom zhromaždení Organizácie spojených národov; sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (1992 – 2002); predseda Inštitútu medzinárodného práva (2003); poradca prezidenta Poľskej republiky v oblasti zahraničnej politiky a ľudských práv (2002 – 2004); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Pranas Kūris

narodený v roku 1938; diplom práva získal na univerzite vo Vilniuse (1961); kandidát právnych vied, Moskovská univerzita (1965); doktor (Dr. hab.), Moskovská univerzita (1973); stážista na Institut des Hautes Etudes Internationales (pod vedením: prof. Ch. Rousseau), univerzity v Paríži (1967 – 1968); člen Litovskej akadémie vied (1996); doktor honoris causa Litovskej právnej univerzity (2001); rôzne prednášateľské a správne funkcie na univerzite vo Vilniuse (1961 – 1990); odborný asistent, habilitovaný profesor, profesor medzinárodného práva verejného, dekan právnickej fakulty; niekoľko vládnych funkcií v oblastiach litovskej diplomacie a spravodlivosti; minister spravodlivosti (1990 – 1991), štátny poradca (1991), veľvyslanec Litovskej republiky v Belgicku, Luxembursku a Holandsku (1992 – 1994); sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (bývalého) (jún 1994 – november 1998); sudca Najvyššieho súdu Litvy a predseda tohto súdu (december 1994 – október 1998); sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (od októbra 1998); účasť na niekoľkých medzinárodných konferenciách; člen delegácie Litovskej republiky pre vyjednávanie so ZSSR (1990 – 1992); autor mnohých publikácií (približne 200); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Endre Juhász

narodený v roku 1944; diplom práva získal na univerzite v Szegede, Maďarsko (1967); advokátske skúšky (1970); postgraduálne štúdium porovnávacieho práva na univerzite v Štrasburgu, Francúzsko (1969, 1970, 1971, 1972); úradník právneho oddelenia ministerstva zahraničného obchodu (1966 – 1974), riaditeľ legislatívneho odboru (1973 – 1974); prvý obchodný attaché veľvyslanectva Maďarska v Bruseli, zodpovedný za otázky týkajúce sa Spoločenstva (1974 – 1979); riaditeľ ministerstva zahraničného obchodu (1979 – 1983); prvý obchodný attaché, potom obchodný poradca veľvyslanectva Maďarska vo Washington DC, Spojené štáty (1983 – 1989); generálny riaditeľ ministerstva obchodu a ministerstva medzinárodných obchodných vzťahov (1989 – 1991); hlavný vyjednávač asociačnej dohody medzi Maďarskou republikou, Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi (1990 – 1991); generálny tajomník ministerstva medzinárodných obchodných vzťahov, riaditeľ úradu európskych záležitostí (1992); štátny tajomník ministerstva medzinárodných obchodných vzťahov (1993 – 1994); štátny tajomník, predseda Úradu európskych záležitostí ministerstva priemyslu a obchodu (1994); mimoriadny a splnomocnený veľvyslanec, vedúci diplomatickej misie Maďarskej republiky pri Európskej únii (január 1995 – máj 2003); hlavný vyjednávač pre pristúpenie Maďarskej republiky k Európskej únii (júl 1998 – apríl 2003); minister bez kresla pre koordináciu otázok európskej integrácie (od mája 2003); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

George Arestis

narodený v roku 1945; diplom práva získal na univerzite v Aténach (1968); M. A. Comparative Politics and Government, Kentská univerzita v Canterbury (1970); vykonávanie advokátskeho povolania na Cypre (1972 – 1982); vymenovanie za sudcu District Court (1982); vymenovanie za predsedu District Court (1995); Administrative President District Court Nikózie (1997 – 2003); sudca Najvyššieho súdu Cypru (2003); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Anthony Borg Barthet U.O.M.

narodený v roku 1947; doktor práv na Kráľovskej univerzite Malty v roku 1973; vstup do štátnej správy ako Notary to Government v roku 1975; poradca republiky v roku 1978, prvý poradca republiky v roku 1979, zástupca Attorney General v roku 1988 vymenovaný maltským prezidentom v roku 1989 za Attorney General; vyučujúci občianskeho práva na čiastočný úväzok na Maltskej univerzite (1985 – 1989); člen Maltskej univerzitnej rady (1998 – 2004); člen komisie pre správu spravodlivosti (1994 – 2004); člen výboru guvernérov Arbitrážneho centra Malty (1998 – 2004); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Marko Ilešič

narodený v roku 1947; doktor práv (univerzita v Ľubľane); špecializácia na porovnávacie právo (univerzity v Štrasburgu a Coimbre); advokát; sudca Pracovného súdu v Ľubľane (1975 – 1986); predseda Športového súdu (1978 – 1986); rozhodca Arbitrážneho súdu poisťovacej spoločnosti Triglav (1990 – 1998); predseda Arbitrážnej komory Burzy (od roku 1995); rozhodca Arbitrážneho súdu Burzy (od roku 1998); rozhodca pri Obchodnej komore Juhoslávie (do roku 1991) a Slovinska (od roku 1991); rozhodca Medzinárodnej obchodnej komory v Paríži; sudca odvolacieho súdu UEFA (od roku 1988) a FIFA (od roku 2000); predseda Únie združení slovenských advokátov; člen International Law Association, Medzinárodného námorného výboru a niekoľkých ďalších medzinárodných právnych združení; profesor občianskeho, obchodného a medzinárodného súkromného práva; dekan Právnickej fakulty Univerzity v Ľubľane; autor mnohých právnych publikácií; sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Jiří Malenovský

narodený v roku 1950; doktor práv na Karlovej univerzite v Prahe (1975); odborný asistent (1974 – 1990), prodekan (1989 – 1991) a vedúci katedry medzinárodného a európskeho práva (1990 – 1992) na Masarykovej univerzite v Brne; sudca Ústavného súdu ČSFR (1992); veľvyslanec pri Rade Európy (1993 – 1998); predseda Výboru delegátov ministrov Rady Európy (1995); generálny riaditeľ ministerstva zahraničných vecí (1998 – 2000); predseda českej a slovenskej sekcie Asociácie medzinárodného práva (1999 – 2001); sudca Ústavného súdu (2000 – 2004); člen Legislatívnej rady (1998 – 2000); člen Stáleho arbitrážneho súdu v Haagu (od roku 2000); profesor medzinárodného práva verejného Masarykovej univerzity v Brne (2001); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Ján Klučka

narodený v roku 1951; doktor práv na Univerzite v Bratislave (1974); profesor medzinárodného práva univerzity v Košiciach (od roku 1975); sudca Ústavného súdu (1993); člen Stáleho arbitrážneho súdu v Haagu (1994); člen Benátskej komisie (1994); predseda Slovenského združenia medzinárodného práva (2002); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Uno Lõhmus

narodený v roku 1952, doktor práv v roku 1986; člen advokátskej komory (1977 – 1998); hosťujúci profesor trestného práva na Univerzite v Tartu; sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (1994 – 1998); predseda Najvyššieho súdu Estónska (1998 – 2004); člen právnej komisie pre Ústavu; poradca výboru pripravujúceho trestný zákonník; člen pracovnej skupiny pripravujúcej trestný poriadok; autor niekoľkých publikácií o ľudských právach a o ústavnom práve; sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Egils Levits

narodený v roku 1955; diplom z práva a z politických vied získal na Univerzite v Hamburgu; vedecký spolupracovník na Právnickej fakulte Univerzity v Kiel; poradca lotyšského parlamentu pre otázky medzinárodného práva, ústavného práva a legislatívnej reformy; veľvyslanec Lotyšskej republiky v Nemecku a Švajčiarsku (1992 – 1993), v Rakúsku, vo Švajčiarsku a Maďarsku (1994 – 1995); podpredseda vlády a minister spravodlivosti poverený funkciou ministra zahraničných vecí (1993 – 1994); zmierovací sudca Zmierovacieho a arbitrážneho súdu pre OBSE (od roku 1997); člen Stáleho arbitrážneho súdu (od roku 2001); zvolený za sudcu Európskeho súdu pre ľudské práva v roku 1995; znovuzvolený v rokoch 1998 a 2001; mnoho publikácií v oblasti ústavného a správneho práva, legislatívnej reformy a práva Spoločenstva; sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Aindrias Ó Caoimh

Narodený v roku 1950; Bachelor občianskeho práva (National University of Ireland, University College Dublin, 1971); Barrister (King's Inns, 1972); diplom vyšších štúdií európskeho práva (University College Dublin, 1977); Barrister zapísaný v komore Írska (1972 – 1999); prednášateľ európskeho práva (King's Inns, Dublin); Senior Counsel (1994 – 1999); zástupca írskej vlády v mnohých veciach prejednávaných Súdny dvorom Európskych spoločenstiev; sudca High Court Írska (od roku 1999); Bencher (dekan) Honorable Society of King's Inns (od roku 1999); podpredseda Írskej spoločnosti pre európske právo; člen Asociácie pre medzinárodné právo (írska pobočka); syn sudcu Súdneho dvora v rokoch 1974 – 1985: Andreas O'Keeffe (Aindrias Ó Caoimh); sudca Súdneho dvora od 13. októbra 2004.

Lars Bay Larsen

narodený v roku 1953; diplom v odbore politických vied (1976), práva (1983) na univerzite v Kodani; úradník ministerstva spravodlivosti (1983 – 1985); prednášajúci (1984 – 1991), neskôr pridružený profesor rodinného práva na univerzite v Kodani; vedúci sekcie v Advokatsamfund (1985 – 1986); vedúci oddelenia (1986 – 1991) na ministerstve spravodlivosti; prijatý do komory (1991); vedúci divízie (1991 – 1995), vedúci oddelenia polície (1995 – 1999), vedúci právneho oddelenia (2000 – 2003) ministerstva spravodlivosti; zástupca Dánskeho kráľovstva vo Výbore K-4 (1995 – 2000), Schengen Central Group (1996 – 1998) a v Europol Management Board (1998 – 2000); sudca Højesteret (2003 – 2006); sudca Súdneho dvora od 11. januára 2006.

Eleanor Sharpston

narodená v roku 1955; štúdium ekonómie, jazykov a práva na King's College v Cambridge (1973 – 1977); asistentka a vedecká pracovníčka v Corpus Christi College v Oxforde (1977 – 1980); prijatá do komory (Middle Temple, 1980); barrister (1980 – 1987 a 1990 – 2005); referendárka u generálneho advokáta, neskôr u sudcu Sira Gordona Slyna (1987 – 1990); profesorka európskeho a porovnávacieho práva (Director of European Legal Studies) na University College London (1990 – 1992); profesorka (Lecturer) na právnickej fakulte (1992 – 1998), neskôr pridružená profesorka (Affiliated Lecturer) (1998 – 2005) na univerzite v Cambridge; Fellow of King's College v Cambridge (od roku 1992); pridružená profesorka a vedecká pracovníčka (Senior Research Fellow) v Centre for European Legal Studies na univerzite v Cambridge (1998 – 2005); Queen's Counsel (1999); Bencher of Middle Temple (2005); generálna advokátka Súdneho dvora od 11. januára 2006.

Paolo Mengozzi

narodený roku 1938; profesor medzinárodného práva a vedúci katedry Jeana Monneta pre právo Európskych spoločenstiev Boloňskej univerzity; doktor honoris causa madridskej Univerzity Carlosa III; hosťujúci profesor na univerzitách Johns Hopkins (Bologna Center), St. Johns (New York), Georgetown, Paris-II, Georgia (Atény) a na Medzinárodnom univerzitnom inštitúte (Luxemburg); koordinátor European Business Law Pallas Program organizovaného na pôde univerzity v Nijmegene; člen poradného výboru Komisie Európskych spoločenstiev pre verejné obstarávanie; zástupca štátneho tajomníka pre oblasť priemyslu a obchodu v súvislosti s talianskym predsedníctvom Rady; člen analytickej skupiny Európskeho spoločenstva pre Svetovú obchodnú organizáciu (WTO) a riaditeľ akademického roka 1997 vo výskumnom centre Akadémie medzinárodného práva v Haagu venovaného WTO; sudca Súdu prvého stupňa od 4. marca 1998 do 3. mája 2006; generálny advokát Súdneho dvora od 4. mája 2006.

Pernilla Lindh

narodená v roku 1945; vysokoškolský právnický diplom na univerzite v Lunde; právna referentka a sudkyňa na súde prvého stupňa v Trollhättane (1971 – 1974); právna referentka na odvolacom súde v Štokholme (1974 – 1975); sudkyňa na súde prvého stupňa v Štokholme (1975); radkyňa pre právne a administratívne veci u predsedu odvolacieho súdu v Štokholme (1975 – 1978); splnomocnenkyňa v Domstolverket (národná správa súdnictva) (1977); radkyňa na úrade kancelára pre súdnictvo (Justice Chancellor) (1979 – 1980); prísediaca sudkyňa na odvolacom súde v Štokholme (1980 – 1981); právna radkyňa na ministerstve obchodu (1981 – 1982); právna radkyňa, neskôr riaditeľka a generálna riaditeľka pre právne veci na ministerstve zahraničných vecí (1982 – 1995); hodnosť veľvyslankyne v roku 1992; zástupkyňa predsedu Swedish Market Court; zodpovedná za právne a inštitucionálne otázky pri rokovaniach EHP (zástupkyňa predsedu, neskôr predsedníčka skupiny EZVO) a pri rokovaniach o pristúpení Švédskeho kráľovstva k Európskemu spoločenstvu; sudkyňa na Súde prvého stupňa od 18. januára 1995 do 6. októbra 2006; sudkyňa na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Yves Bot

narodený v roku 1947; vyštudoval právnickú fakultu v Rouene; doktor práv (univerzita Paríž II Panthéon-Assas); hosťujúci profesor na právnickej fakulte v Le Mans; prokurátor, potom prvý prokurátor na prokuratúre v Le Mans (1974 – 1982); prokurátor na tribunal de grande instance v Dieppe (1982 – 1984); námestník prokurátora na tribunal de grande instance v Štrasburgu (1984 – 1986); prokurátor na tribunal de grande instance v Bastii (1986 – 1988); generálny advokát na odvolacom súde v Caen (1988 – 1991); prokurátor na tribunal de grande instance v Le Mans (1991 – 1993); vedúci misie na ministerstve spravodlivosti, garde des Sceaux (1993 – 1995); prokurátor na tribunal de grande instance v Nanterre (1995 – 2002); prokurátor na tribunal de grande instance v Paríži (2002 – 2004); generálny prokurátor na odvolacom súde v Paríži (2004 – 2006); generálny advokát na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Ján Mazák

narodený v roku 1954; doktor práv (Univerzita Pavla Jozefa Šafárika, Košice, 1978); profesor občianskeho práva (1994) a práva Spoločenstva (2004); riaditeľ Ústavu európskeho práva na právnickej fakulte v Košiciach (2004); sudca na Krajskom súde v Košiciach (1980); podpredseda (1982) a predseda (1990) Mestského súdu v Košiciach; člen Slovenskej advokátskej komory (1991); právny poradca Ústavného súdu (1993 – 1998); štátny tajomník ministerstva spravodlivosti (1998 – 2000); predseda Ústavného súdu (2000 – 2006); člen Benátskej komisie (2004); generálny advokát na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Jean-Claude Bonichot

narodený v roku 1955; vysokoškolský diplom (licence en droit) na univerzite v Metz, diplom Institut d'études politiques de Paris, bývalý žiak École nationale d'administration; spravodajca (1982-1985), vládny komisár (1985 – 1987 a 1992 – 1999); prísediaci (1999 – 2000); predseda šiestej podsekcie sporového kolégia na Conseil d'État (2000 – 2006); súdny referendár na Súdnom dvore (1987 – 1991); riaditeľ kancelárie ministra práce, zamestnanosti a odborného vzdelávania, neskôr ministra spravodlivosti, ministra pre verejnú službu a modernizáciu správy (1991 – 1992); vedúci právnej misie Conseil d'État v Caisse nationale d'assurance maladie des travailleurs salariés (2001 – 2006); hosťujúci profesor na univerzite v Metz (1988 – 2000), neskôr na univerzite Paríž I Panthéon-Sorbonne (od roku 2000); autor viacerých publikácií v odbore správneho práva, práva Spoločenstva a európskeho práva ľudských práv; zakladateľ a predseda redakčného výboru „Bulletin de jurisprudence de droit de l'urbanisme“, zakladateľ a člen redakčného výboru „Bulletin juridique des collectivités locales“, predseda vedeckého výboru pre výskum týkajúci sa inštitúcií a práva urbanizmu a bývania; sudca na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Thomas von Danwitz

narodený v roku 1962; štúdiá v Bonne, Ženeve a Paríži; štátna skúška v odbore práva (1986 a 1992); doktor práv (univerzita v Bonne, 1988); medzinárodný diplom v odbore verejnej správy (École nationale d'administration, 1990); habilitácia (univerzita v Bonne, 1996); profesor nemeckého verejného práva a európskeho práva (1996 – 2003), dekan právnickej fakulty na univerzite Porúria, Bochum (2000 – 2001); profesor nemeckého verejného práva a európskeho práva (univerzita v Kolíne nad Rýnom, 2003 – 2006); riaditeľ inštitútu verejného práva a správnej vedy (2006); hosťujúci profesor na Fletcher School of Law and Diplomacy (2000), na univerzite François Rabelais (Tours, 2001 – 2006) a na univerzite Paríž I Panthéon-Sorbonne, (2005 – 2006); sudca na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Verica Trstenjak

narodená v roku 1962; justičná skúška (1987); doktorka práv na univerzite v Ľubľane (1995); profesorka (od roku 1996) teórie štátu a práva (právnej vedy) a súkromného práva; vedecká pracovníčka; doktorandské štúdium na univerzite v Zürichu, na inštitúte pre porovnávacie právo vo Viedni, na Inštitúte Maxa Plancka pre medzinárodné právo súkromné v Hamburgu, na slobodnej univerzite v Amsterdame; hosťujúca profesorka na univerzite vo Viedni, vo Friburgu (Nemecko) a na právnickej škole Bucerius v Hamburgu; riaditeľka právnej sekcie (1994 – 1996) a štátna tajomníčka ministerstva vedy a techniky (1996 – 2000); generálna tajomníčka vlády (2000); členka pracovnej skupiny pre európsky občiansky zákonník (Study Group on European Civil Code) od roku 2003; vedúca výskumného projektu Humboldt (Humboldt Stiftung), uverejnenie viac ako sto právnych článkov a viacerých kníh o európskom a súkromnom práve; cena Združenia slovinských právnikov „právnik roka 2003“; členka redakčnej rady viacerých právnických časopisov; generálna tajomníčka Združenia slovinských právnikov, členka viacerých právnických združení, okrem iných aj Gesellschaft für Rechtsvergleichung; sudkyňa Súdu prvého stupňa od 7. júla 2004 do 6. októbra 2006; generálna advokátka na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Alexander Arabadjiev

narodený v roku 1949; štúdium práva (univerzita St Kliment Ohridski, Sofia); sudca na súde prvého stupňa v Blagoevgrade (1975 – 1983); sudca na krajskom súde v Blagoevgrade (1983 – 1986); sudca na Najvyššom súde (1986 – 1991); sudca na Ústavnom súde (1991 – 2000); člen Európskej komisie pre ľudské práva (1997 – 1999); člen Európskeho konventu o budúcnosti Európy (2002 – 2003); poslanec (2001 – 2006); pozorovateľ pri Európskom parlamente; sudca na Súdnom dvore od 12. januára 2007.

Camelia Toader

narodená v roku 1963; „licenciée en droit“ (1986), doktorka práv (1997) (univerzita v Bukurešti); justičná čakateľka na súde prvého stupňa v Buftea (1986 – 1988); sudkyňa na súde prvého stupňa 5. obvodu v Bukurešti (1988 – 1992); lektorka (1992 – 2005), neskôr profesorka (2005 – 2006) občianskeho práva a európskeho zmluvného práva na univerzite v Bukurešti; niekoľko doktorandských a výskumných štúdií na Inštitúte Maxa Plancka pre medzinárodné právo súkromné v Hamburgu (medzi rokmi 1992 a 2004); vedúca odboru európskej integrácie na ministerstve spravodlivosti (1997 – 1999); sudkyňa na Najvyššom súde (1999 – 2006); hosťujúca profesorka na univerzite vo Viedni (2000); učiteľka práva Spoločenstva na Národnom justičnom inštitúte (2003 a 2005 – 2006); členka redakčnej rady niekoľkých právnych časopisov; sudkyňa na Súdnom dvore od 12. januára 2007.

Roger Grass

narodený v roku 1948; ukončil Inštitút politických vied v Paríži a vyššie štúdiá verejného práva; zástupca prokurátora republiky na krajskom súde vo Versailles; administrateur principal (hlavný radca) Súdneho dvora; generálny tajomník Generálnej prokuratúry odvolacieho súdu v Paríži; kancelária „Garde des Sceaux“, ministerstvo spravodlivosti; referendár predsedu Súdneho dvora; tajomník Súdneho dvora od 10. februára 1994.

2. Zmeny v zložení Súdneho dvora v roku 2007

Slávnostné zasadnutie dňa 12. januára 2007

V nadväznosti na pristúpenie Bulharskej republiky a Rumunska k Európskej únii 1. januára 2007 zástupcovia vlád členských štátov Európskej únie vymenovali za sudcov na Súdnom dvore pána Alexandra Arabadjieva na obdobie od 12. januára 2007 do 6. októbra 2012 a pani Cameliu Toader na obdobie od 12. januára 2007 do 6. októbra 2009.

3. Protokolárne poriadky

od 1. januára do 11. januára 2007

pán V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
pán P. JANN, predseda prvej komory
pán C. W. A. TIMMERMANS, predseda druhej komory
pán A. ROSAS, predseda tretej komory
pán K. LENAERTS, predseda štvrtej komory
pán R. SCHINTGEN, predseda piatej komory
pani J. KOKOTT, prvá generálna advokátka
pán P. KÜRIS, predseda šiestej komory
pán E. JUHÁSZ, predseda ôsmej komory
pán J. KLUČKA, predseda siedmej komory
pán D. RUIZ-JARABO COLOMER, generálny advokát
pán A. TIZZANO, sudca
pán J. N. CUNHA RODRIGUES, sudca
pani R. SILVA de LAPUERTA, sudkyňa
pán M. POIARES MADURO, generálny advokát
pán K. SCHIEMANN, sudca
pán J. MAKARCZYK, sudca
pán G. ARESTIS, sudca
pán A. BORG BARTHET, sudca
pán M. ILEŠIČ, sudca
pán J. MALENOVSKÝ, sudca
pán U. LÖHMUS, sudca
pán E. LEVITS, sudca
pán A. Ó CAOIMH, sudca
pán L. BAY LARSEN, sudca
pani E. SHARPSTON, generálna advokátka
pán P. MENGGOZZI, generálny advokát
pani P. LINDH, sudkyňa
pán Y. BOT, generálny advokát
pán J. MAZÁK, generálny advokát
pán J.-C. BONICHOT, sudca
pán T. von DANWITZ, sudca
pani V. TRSTENJAK, generálna advokátka

pán R. GRASS, tajomník

od 12. januára do 12. februára 2007

pán V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
pán P. JANN, predseda prvej komory
pán C. W. A. TIMMERMANS, predseda druhej komory
pán A. ROSAS, predseda tretej komory
pán K. LENAERTS, predseda štvrtej komory
pán R. SCHINTGEN, predseda piatej komory
pani J. KOKOTT, prvá generálna advokátka
pán P. KÜRIS, predseda šiestej komory
pán E. JUHÁSZ, predseda ôsmej komory
pán J. KLUČKA, predseda siedmej komory
pán D. RUIZ-JARABO COLOMER, generálny advokát
pán A. TIZZANO, sudca
pán J. N. CUNHA RODRIGUES, sudca
pani R. SILVA de LAPUERTA, sudkyňa
pán M. POIARES MADURO, generálny advokát
pán K. SCHIEMANN, sudca
pán J. MAKARCZYK, sudca
pán G. ARESTIS, sudca
pán A. BORG BARTHET, sudca
pán M. ILEŠIČ, sudca
pán J. MALENOVSKÝ, sudca
pán U. LÖHMUS, sudca
pán E. LEVITS, sudca
pán A. Ó CAOIMH, sudca
pán L. BAY LARSEN, sudca
pani E. SHARPSTON, generálna advokátka
pán P. MENGGOZZI, generálny advokát
pani P. LINDH, sudkyňa
pán Y. BOT, generálny advokát
pán J. MAZÁK, generálny advokát
pán J.-C. BONICHOT, sudca
pán T. von DANWITZ, sudca
pani V. TRSTENJAK, generálna advokátka
pán A. ARABADJIEV, sudca
pani C. TOADER, sudkyňa

pán R. GRASS, tajomník

od 13. februára do 7. októbra 2007

pán V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
pán P. JANN, predseda prvej komory
pán C. W. A. TIMMERMANS, predseda druhej komory
pán A. ROSAS, predseda tretej komory
pán K. LENAERTS, predseda štvrtej komory
pani J. KOKOTT, prvá generálna advokátka
pán R. SCHINTGEN, predseda piatej komory
pán P. KÜRIS, predseda šiestej komory
pán E. JUHÁSZ, predseda ôsmej komory
pán J. KLUČKA, predseda siedmej komory
pán D. RUIZ-JARABO COLOMER, generálny advokát
pán A. TIZZANO, sudca
pán J. N. CUNHA RODRIGUES, sudca
pani R. SILVA de LAPUERTA, sudkyňa
pán M. POIARES MADURO, generálny advokát
pán K. SCHIEMANN, sudca
pán J. MAKARCZYK, sudca
pán G. ARESTIS, sudca
pán A. BORG BARTHET, sudca
pán M. ILEŠIČ, sudca
pán J. MALENOVSKÝ, sudca
pán U. LÖHMUS, sudca
pán E. LEVITS, sudca
pán A. Ó CAOIMH, sudca
pán L. BAY LARSEN, sudca
pani E. SHARPSTON, generálna advokátka
pán P. MENGGOZZI, generálny advokát
pani P. LINDH, sudkyňa
pán Y. BOT, generálny advokát
pán J. MAZÁK, generálny advokát
pán J.-C. BONICHOT, sudca
pán T. von DANWITZ, sudca
pani V. TRSTENJAK, generálna advokátka
pán A. ARABADJIEV, sudca
pani C. TOADER, sudkyňa

pán R. GRASS, tajomník

od 8. októbra do 31. decembra 2007

pán V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
pán P. JANN, predseda prvej komory
pán C. W. A. TIMMERMANS, predseda druhej komory
pán A. ROSAS, predseda tretej komory
pán K. LENAERTS, predseda štvrtej komory
pán M. POIARES MADURO, prvý generálny advokát
pán A. TIZZANO, predseda piatej komory,
pán G. ARESTIS, predseda ôsmej komory
pán U. LÖHMUS, predseda siedmej komory
pán L. BAY LARSEN, predseda šiestej komory
pán D. RUIZ-JARABO COLOMER, generálny advokát
pán R. SCHINTGEN, sudca
pán J. N. CUNHA RODRIGUES, sudca
pani R. SILVA de LAPUERTA, sudkyňa
pani J. KOKOTT, generálna advokátka
pán K. SCHIEMANN, sudca
pán J. MAKARCZYK, sudca
pán P. KÜRIS, sudca
pán E. JUHÁSZ, sudca
pán A. BORG BARTHET, sudca
pán M. ILEŠIČ, sudca
pán J. MALENOVSKÝ, sudca
pán J. KLUČKA, sudca
pán E. LEVITS, sudca
pán A. Ó CAOIMH, sudca
pani E. SHARPSTON, generálna advokátka
pán P. MENGGOZZI, generálny advokát
pani P. LINDH, sudkyňa
pán Y. BOT, generálny advokát
pán J. MAZÁK, generálny advokát
pán J.-C. BONICHOT, sudca
pán T. von DANWITZ, sudca
pani V. TRSTENJAK, generálna advokátka
pán A. ARABADJIEV, sudca
pani C. TOADER, sudkyňa

pán R. GRASS, tajomník

4. Bývalí členovia Súdneho dvora

Pilotti Massimo, sudca (1952 – 1958), predseda od roku 1952 do roku 1958
Serrarens Petrus, Josephus, Servatius, sudca (1952 – 1958)
Riese Otto, sudca (1952 – 1963)
Delvaux Louis, sudca (1952 – 1967)
Rueff Jacques, sudca (1952 – 1959 a 1960 – 1962)
Hammes Charles Léon, sudca (1952 – 1967), predseda od roku 1964 do roku 1967
Van Kleffens Adrianus, sudca (1952 – 1958)
Lagrange Maurice, generálny advokát (1952 – 1964)
Roemer Karl, generálny advokát (1953 – 1973)
Rossi Rino, sudca (1958 – 1964)
Donner Andreas Matthias, sudca (1958 – 1979), predseda od roku 1958 do roku 1964
Catalano Nicola, sudca (1958 – 1962)
Trabucchi Alberto, sudca (1962-1972), potom generálny advokát (1973 – 1976)
Lecourt Robert, sudca (1962 – 1976), predseda od roku 1967 do roku 1976
Strauss Walter, sudca (1963 – 1970)
Monaco Riccardo, sudca (1964 – 1976)
Gand Joseph, generálny advokát (1964 – 1970)
Mertens de Wilmars Josse J., sudca (1967 – 1984), predseda (1980 – 1984)
Pescatore Pierre, sudca (1967 – 1985)
Kutscher Hans, sudca (1970 – 1980), predseda od roku 1976 do roku 1980
Dutheillet de Lamothe Alain Louis, generálny advokát (1970 – 1972)
Mayras Henri, generálny advokát (1972 – 1981)
O'Dalaigh Cearbhall, sudca (1973 – 1974)
Sørensen Max, sudca (1973 – 1979)
Mackenzie Stuart Alexander J., sudca (1973 – 1988), predseda (1984 – 1988)
Warner Jean-Pierre, generálny advokát (1973 – 1981)
Reischl Gerhard, generálny advokát (1973 – 1981)
O'Keeffe Aindrias, sudca (1975 – 1985)
Capotorti Francesco, sudca (1976), potom generálny advokát (1976 – 1982)
Bosco Giacinto, sudca (1976 – 1988)
Touffait Adolphe, sudca (1976 – 1982)
Koopmans Thymen, sudca (1979 – 1990)
Due Ole, sudca (1979 – 1994), predseda od roku 1988 do roku 1994
Everling Ulrich, sudca (1980 – 1988)
Chloros Alexandros, sudca (1981 – 1982)
Slynn Sir Gordon, generálny advokát (1981 – 1988), potom sudca (1988 – 1992)
Rozès Simone, generálna advokátka (1981 – 1984)
VerLoren van Themaat Pieter, generálny advokát (1981 – 1986)
Grévisse Fernand, sudca (1981 – 1982 a 1988 – 1994)
Bahlmann Kai, sudca (1982 – 1988)
Mancini G. Federico, generálny advokát (1982 – 1988), potom sudca (1988 – 1999)
Galmot Yves, sudca (1982 – 1988)
Kakouris Constantinos, sudca (1983 – 1997)
Lenz Carl Otto, generálny advokát (1984 – 1997)

Darmon Marco, generálny advokát (1984 – 1994)
Joliet René, sudca (1984 – 1995)
O'Higgins Thomas Francis, sudca (1985 – 1991)
Schockweiler Fernand, sudca (1985 – 1996)
Mischo Jean, generálny advokát (1986 – 1991 a 1997 – 2003)
De Carvalho Moithinho de Almeida José Carlos, sudca (1986 – 2000)
Da Cruz Vilaça José Luis, generálny advokát (1986 – 1988)
Rodríguez Iglesias Gil Carlos, sudca (1986 – 2003), predseda od roku 1994 do roku 2003
Diez de Velasco Manuel, sudca (1988 – 1994)
Zuleeg Manfred, sudca (1988 – 1994)
Van Gerven Walter, generálny advokát (1988 – 1994)
Jacobs Francis Geoffrey, generálny advokát (1988 – 2006)
Tesauro Giuseppe, generálny advokát (1988 – 1998)
Kapteyn Paul Joan George, sudca (1990 – 2000)
Gulmann Claus Christian, generálny advokát (1991 – 1994), potom sudca (1994 – 2006)
Murray John L., sudca (1991 – 1999)
Edward David Alexander Ogilvy, sudca (1992 – 2004)
La Pergola Antonio Mario, sudca (1994 a 1999 – 2006), generálny advokát (1995 – 1999)
Cosmas Georges, generálny advokát (1994 – 2000)
Puissochet Jean-Pierre, sudca (1994 – 2006)
Léger Philippe, generálny advokát (1994 – 2006)
Hirsch Günter, sudca (1994 – 2000)
Elmer Michael Bendik, generálny advokát (1994 – 1997)
Ragnemalm Hans, sudca (1995 – 2000)
Sevón Leif, sudca (1995 – 2002)
Fennelly Nial, generálny advokát (1995 – 2000)
Wathelet Melchior, sudca (1995 – 2003)
Ioannou Krateros, sudca (1997 – 1999)
Alber Siegbert, generálny advokát (1997 – 2003)
Saggio Antonio, generálny advokát (1998 – 2000)
O'Kelly Macken Fidelma, sudkyňa (1999 – 2004)
Colneric Ninon, sudkyňa (2000 – 2006)
Von Bahr Stig, sudca (2000 – 2006)
Geelhoed Leendert A., generálny advokát (2000 – 2006)
Stix-Hackl Christine, generálna advokátka (2000 – 2006)

– Predsedovia

Pilotti Massimo (1952 – 1958)
Donner Andreas Matthias (1958 – 1964)
Hammes Charles Léon (1964 – 1967)
Lecourt Robert (1967 – 1976)
Kutscher Hans (1976 – 1980)
Mertens de Wilmars Josse J. (1980 – 1984)
Mackenzie Stuart Alexander John (1984 – 1988)

Due Ole (1988 – 1994)

Rodríguez Iglesias Gil Carlos (1994 – 2003)

– Tajomníci

Van Houtte Albert (1953 – 1982)

Heim Paul (1982 – 1988)

Giraud Jean-Guy (1988 – 1994)

C – Súdne štatistiky Súdneho dvora

Súdneho dvora vo všeobecnosti

1. Začaté, skončené a prebiehajúce konania (2000 – 2007)

Začaté konania

2. Charakteristika konaní (2000 – 2007)
3. Žaloby – Charakteristika žalôb (2007)
4. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2007)
5. Žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom (2000 – 2007)

Skončené konania

6. Charakteristika konaní (2000 – 2007)
7. Rozsudky, uznesenia, stanoviská (2007)
8. Rozhodovacie zloženie (2000 – 2007)
9. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2007)
10. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2007)
11. Rozsudky o nesplnení povinnosti členským štátom: výsledok rozhodnutia (2007)
12. Dĺžka trvania konaní (2000 – 2007)

Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka

13. Charakteristika konaní (2000 – 2007)
14. Rozhodovacie zloženie (2007)

Rôzne

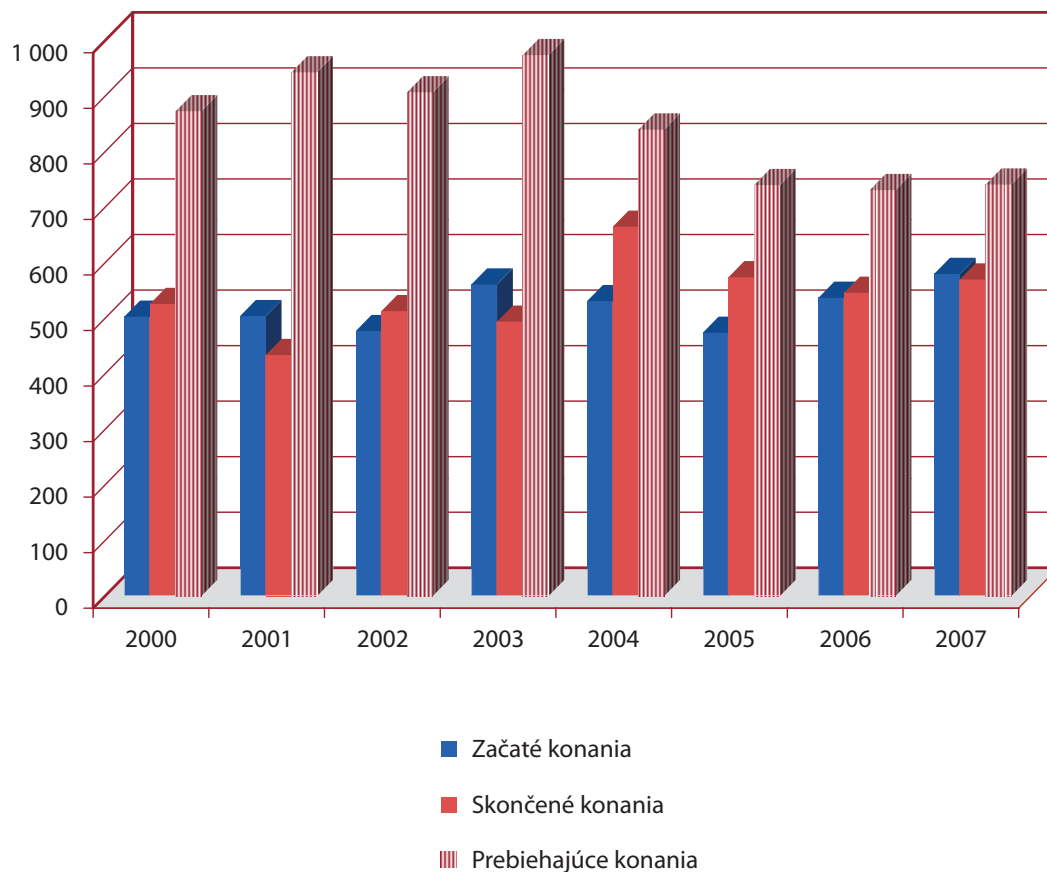
15. Skrátene súdne konania (2000 – 2007)
16. Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia (2007)

Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2007)

17. Začaté konania a rozsudky
18. Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa rokov)
19. Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa súdnych orgánov)
20. Podané žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom

Činnosť Súdneho dvora vo všeobecnosti

1. Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2000 – 2007)¹

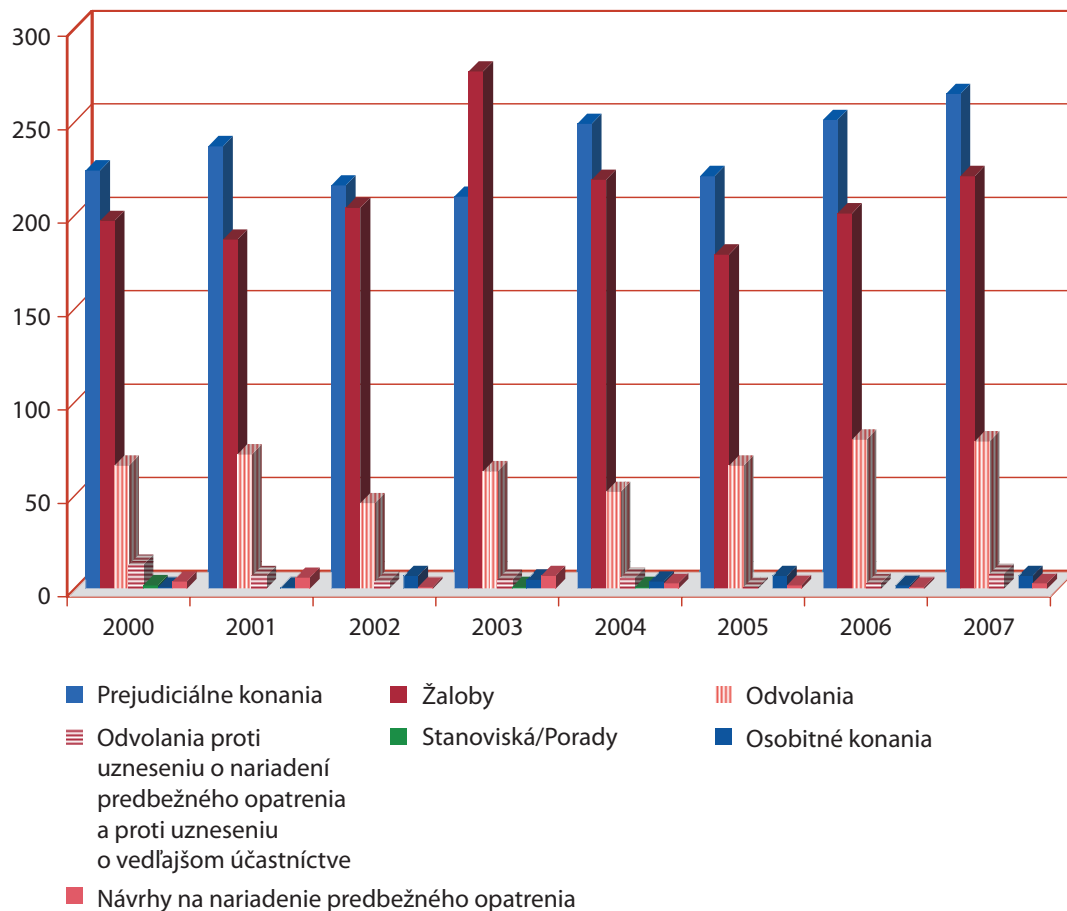

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Začaté konania	503	504	477	561	531	474	537	580
Skončené konania	526	434	513	494	665	574	546	570
Prebiehajúce konania	873	943	907	974	840	740	731	741

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

Začaté konania

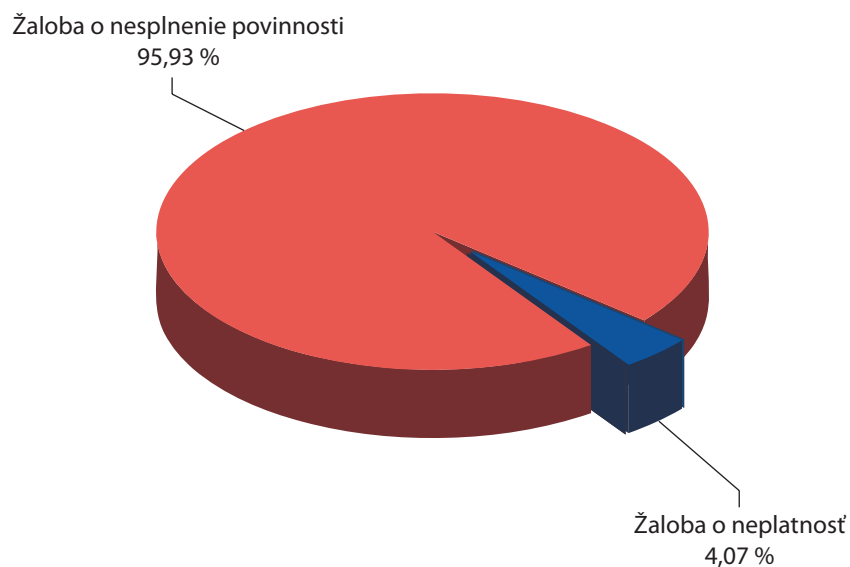
2. Charakteristika konaní (2000 – 2007)¹

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Prejudiciálne konania	224	237	216	210	249	221	251	265
Žaloby	197	187	204	277	219	179	201	221
Odvolania	66	72	46	63	52	66	80	79
Odvolania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	13	7	4	5	6	1	3	8
Stanoviská/Porady	2			1	1			
Osobitné konania	1	1	7	5	4	7	2	7
Spolu	503	504	477	561	531	474	537	580
Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia	4	6	1	7	3	2	1	3

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

3. Začaté konania – Žaloby – Charakteristika žalôb (2007)¹

Žaloba o neplatnosť	9
Žaloba na nečinnosť	
Žaloba o náhradu škody	
Žaloba o nesplnenie povinnosti	212
Rôzne	
Spolu	221

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

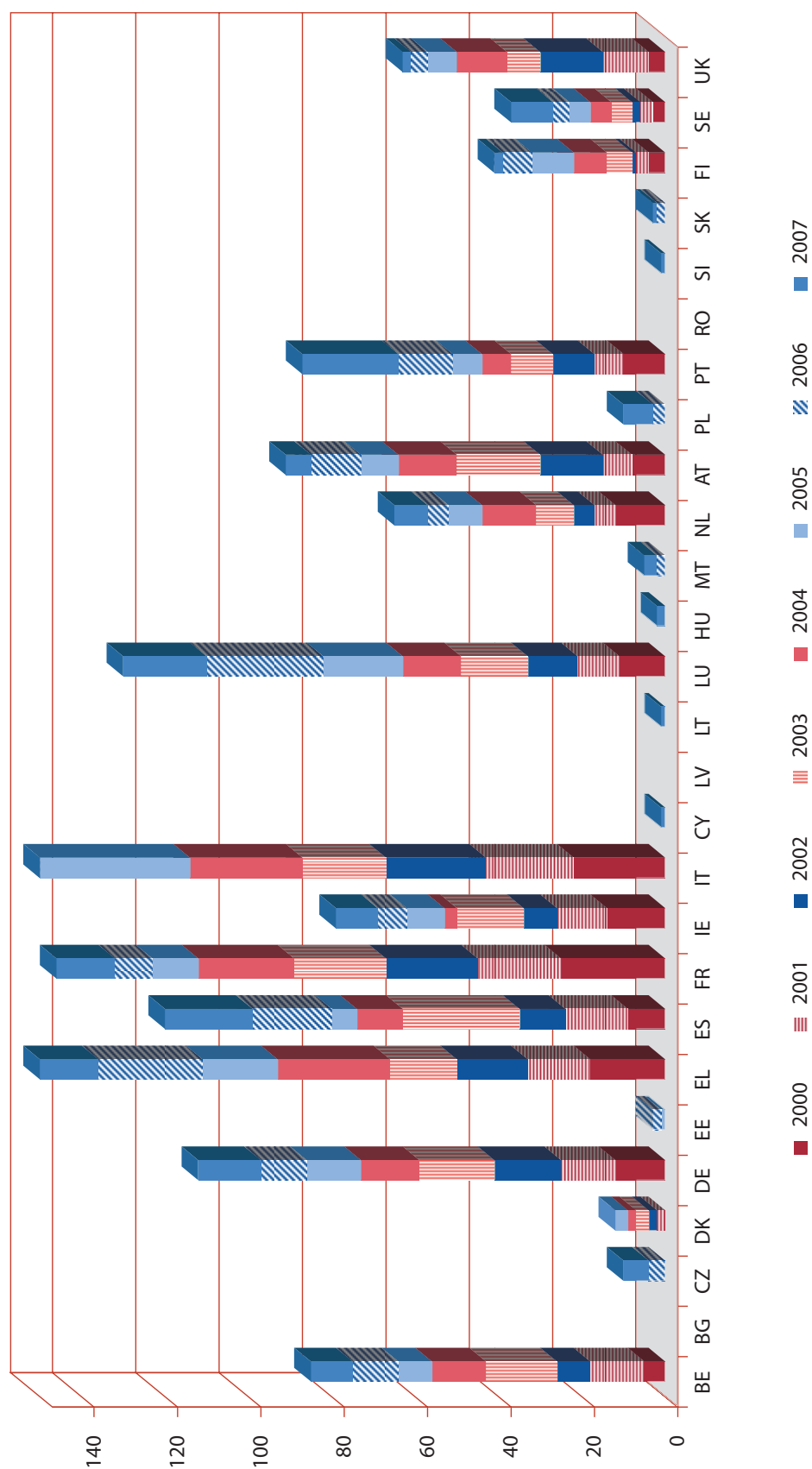
4. Začaté konania¹ – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2007)²

	Žaloby	Prejudiciálne konania	Odvola	Odvola proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	Spolu	Osobitné konania
Aproximácia právnych predpisov	35	25			60	
Bruselský dohovor		3			3	
Colná únia		8	2		10	
Dane	6	42			48	
Doprava	10	5			15	
Duševné vlastníctvo	11	3	14		28	
Energia	1	1			2	
Európske občianstvo		2			2	
Hospodárska a menová politika			1		1	
Hospodárska súťaž	3	8	20		31	
Inštitucionálne právo	8	1	8	5	22	
Podnikové právo	5	8	1		14	
Politika rybolovu	4	1			5	
Poľnohospodárstvo	6	26			32	
Priemyselná politika	19	6			25	
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti	22	8			30	
Regionálna politika			3		3	
Sloboda usadiť sa	10	14			24	
Služobný poriadok úradníkov			1		1	
Sociálna politika	10	32			42	
Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov		2			2	
Spoločná colná sadzba		7	1		8	
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti		1			1	
Štátna pomoc	3	4	10	1	18	
Vlastné zdroje Spoločenstiev	2				2	
Slobodné poskytovanie služieb	2	3	1		6	
Voľný pohyb kapitálu	1	6			7	
Voľný pohyb osôb	11	17			28	
Voľný pohyb tovaru	8	6	1		15	
Vonkajšie vzťahy	4	4	2		10	
Výsady a imunity		2			2	
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1				1	
Zásady práva Spoločenstva	1	2			3	
Životné prostredie a spotrebiteľia	38	15	5	2	60	
Zmluva ES	221	262	70	8	561	
Zmluva EÚ						
Zmluva UO		1			1	
Zmluva AE	1		1		2	
Konanie						7
Služobný poriadok úradníkov			9		9	
Rôzne			9		9	7
SPOLU CELKOVO	222	263	80	8	573	7

¹ Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia nie sú zahrnuté.

² Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

5. Začaté konania – Žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom (2000 – 2007)¹

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Spolu
2000	5				12		18	9	25	14	22				11			12	8		10				4	3	4	157
2001	13			2	13		15	15	20	12	21				10			5	7		7				3	3	11	157
2002	8			2	16		17	11	22	8	24				12			5	15		10				1	2	15	168
2003	17			3	18		16	28	22	16	20				16			9	20		10				6	5	8	214
2004	13			2	14		27	11	23	3	27				14			13	14		7				8	5	12	193 ²
2005	8			3	13	1	18	6	11	9	36				19			8	9		7				10	5	7	170
2006	11		4		11	2	25	19	9	7	25				28		2	5	12	3	13			2	7	4	4	193
2007	10		6		15		26	21	14	10	23	1		1	20	2	3	8	6	7	23		1	1	2	10	2	212

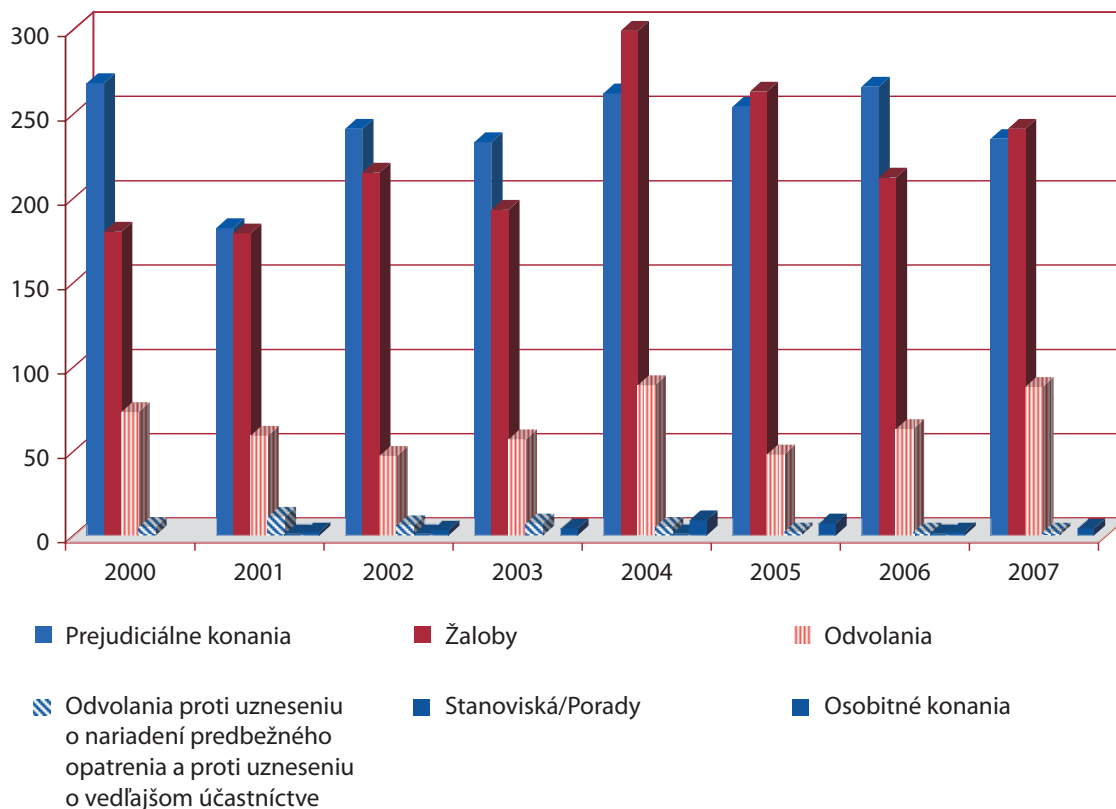
¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

Články 93, 169, 170, 171, 225 Zmluvy ES (teraz články 88 ES, 226 ES, 227 ES, 228 ES a 298 ES), články 141 AE, 142 AE, 143 AE a článok 88 UO.

² Z toho jedna žaloba na základe článku 170 Zmluvy ES (teraz článok 227 ES).

Skončené konania

6. Charakteristika konaní (2000 – 2007)^{1 2}

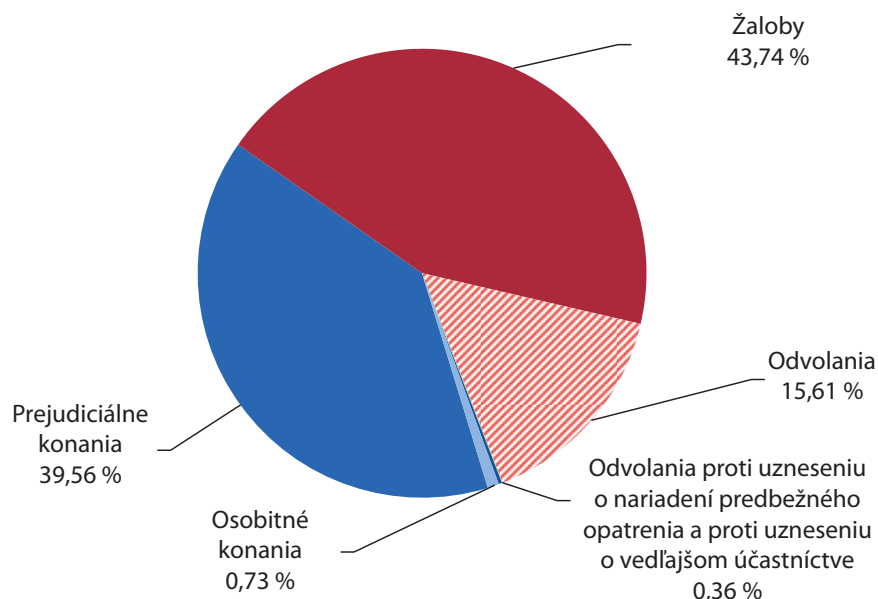

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Prejudiciálne konania	268	182	241	233	262	254	266	235
Žaloby	180	179	215	193	299	263	212	241
Odvolania	73	59	47	57	89	48	63	88
Odvolania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	5	11	6	7	5	2	2	2
Stanoviská/Porady		1	1		1		1	
Osobitné konania		2	3	4	9	7	2	4
Spolu	526	434	513	494	665	574	546	570

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Za „osobitné konania“ sa považujú: určenie výšky trov konania (článok 74 rokovacieho poriadku), pomoc súvisiaca s trovami konania (článok 76 rokovacieho poriadku), návrh na zrušenie rozsudku (článok 94 rokovacieho poriadku), mimoriadny návrh tretej osoby na zrušenie rozsudku (článok 97 rokovacieho poriadku), výklad rozsudku (článok 102 rokovacieho poriadku), obnova konania (článok 98 rokovacieho poriadku), oprava rozsudku (článok 66 rokovacieho poriadku), konanie o nariadení zákazu nakladať s majetkom (protokol o výsadách a imunitách), konania vo veci imunity (protokol o výsadách a imunitách).

7. Skončené konania – Rozsudky, uznesenia, stanoviská (2007)¹

	Rozsudky	Uznesenia vo veci samej ²	Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia ³	Iné uznesenia ⁴	Stanoviská	Spolu
Prejudiciálne konania	175	22		21		218
Žaloby	153	1		87		241
Odvolania	50	32		4		86
Odvolania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve			2			2
Stanoviská/Rozhodovanie						
Osobitné konania	1	2		1		4
Spolu	379	57	2	113	0	551

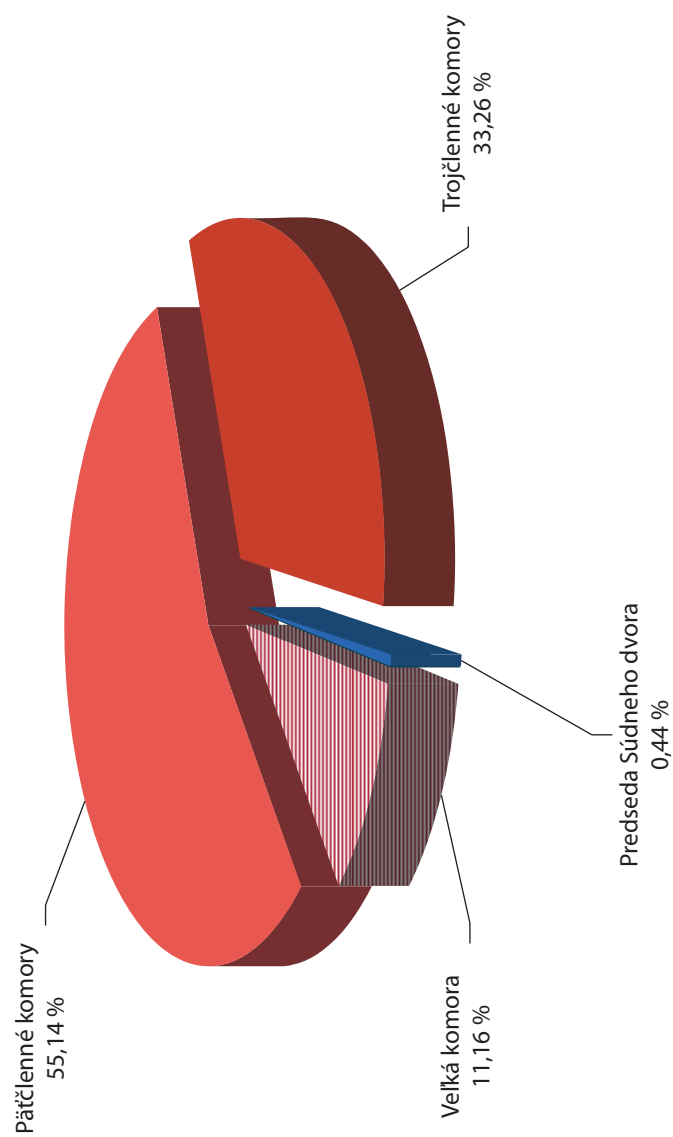
¹ Uvedené číselné údaje (čistý počet) uvádzajú celkový počet vecí s ohľadom na spojenie vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedna skupina spojených vecí = jedna vec).

² Uznesenia vo veci samej, ktorými sa konanie končí (nepripustnosť, zjavná nepripustnosť).

³ Uznesenia vydané v nadväznosti na žalobu podľa článku 185 alebo 188 Zmluvy ES (teraz články 242 ES a 243 ES) alebo podľa článku 187 Zmluvy ES (teraz článok 244 ES) alebo podľa príslušných ustanovení Zmluvy AE a Zmluvy UO, alebo v nadväznosti na odvolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia alebo proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve.

⁴ Uznesenia ukončujúce konanie výmazom, zastavením alebo vrátením veci Súdu prvého stupňa.

8. Skončené konania – Rozhodovacie zloženie (2000 – 2007)¹

	2000			2001			2002			2003			2004			2005			2006			2007		
	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu
Plénium	31	6	37	33	2	35	27	4	31	48	2	50	21		21	1		1	2		2			
Malé Plénium ³	91		91	24		24	52		52	35		35	1		1									
Veľká komora													31	1	32	59		59	55		55	51		51
Päťčlenné komory	162	3	165	155	13	168	177	10	187	200	8	208	257	18	275	245	5	250	265	13	278	242	10	252
Trojčlenné komory	50	40	90	59	42	101	60	27	87	51	27	78	113	61	174	103	51	154	67	41	108	104	48	152
Predseda Súdneho dvora		4	4		11	11		3	3		7	7		6	6		2	2		1	1		2	2
Spolu	334	53	387	271	68	339	316	44	360	334	44	378	423	86	509	408	58	466	389	55	444	397	60	457

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Uznesenia ukončujúce konanie (iné ako uznesenia ukončujúce konanie výmazom, zastavením alebo vrátením vecí Súdu prvého stupňa).

³ Zloženie, ktoré existovalo pred nadobudnutím platnosti Zmluvy z Nice.

9. Skončené konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2007)¹

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Aproximácia právnych predpisov		15	23	34	33	41	19	22
Arbitrážna doložka	1							
Bruselský dohovor		1	7	4	7	8	4	2
Colná únia		3	3	8	12	9	9	12
Dane		37	22	26	28	34	55	44
Doprava	2	11	25	6	11	16	9	6
Duševné vlastníctvo	7	1	1	4	20	5	19	21
Energia			1		1	3	6	4
Európske občianstvo	1	2		1	1	2	4	2
Hospodárska a menová politika					2			1
Hospodárska súťaž	20	16	13	13	29	17	30	17
Inštitucionálne právo	19	8	2	12	13	16	15	6
Obchodná politika	15	7	1	4		4	1	1
Podnikové právo	4	8	6	17	16	24	10	16
Politika rybolovu		4	10	2	6	11	7	6
Poľnohospodárstvo	14	35	36	37	60	63	30	23
Pridruženie zámorských krajín a území	1				1	2		
Priemyselná politika		3	4	4	11	11		11
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti					2	5	9	17
Pristúpenie nových štátov			1	2	2	1		1
Regionálna politika	4	1	1			5		7
Sloboda usadiť sa		5	8	13	14	5	21	19
Slobodné poskytovanie služieb	1	13	13	15	23	11	17	23
Sociálna politika	17	29	13	20	44	29	29	26
Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov		11	12	5	6	10	7	7
Spoločná colná sadzba		7	7		4	7	7	10
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika								4
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti				3			2	
Štátna pomoc	17	9	15	21	21	23	23	9
Vlastné zdroje Spoločenstiev		1	1	1		2	6	3
Voľný pohyb kapitálu		2	24	3	4	5	4	13
Voľný pohyb osôb	4	6	10	11	17	17	20	19
Voľný pohyb tovaru	5	8	7	19	17	11	8	14
Vonkajšie vzťahy	4	9	7	8	9	8	11	9
Výsady a imunity				1		1	1	1
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1							
Zásady práva Spoločenstva		1	4	8	4	2	1	4
Životné prostredie a spotrebitelia	4	30	38	48	67	44	40	50
Zmluva ES	141	283	315	350	485	452	424	430
Zmluva EÚ						3	3	4
Zmluva UO	3	4	4	15	1	3		1
Zmluva AE			3	2	2	1	4	1
Výsady a imunity		1		1	1			
Konanie		1	2	3	8	1	2	3
Služobný poriadok úradníkov	97	16	11	7	12	6	9	17
Rôzne	97	18	13	11	21	7	11	20
SPOLU CELKOVO	241	305	335	378	509	466	442	456

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

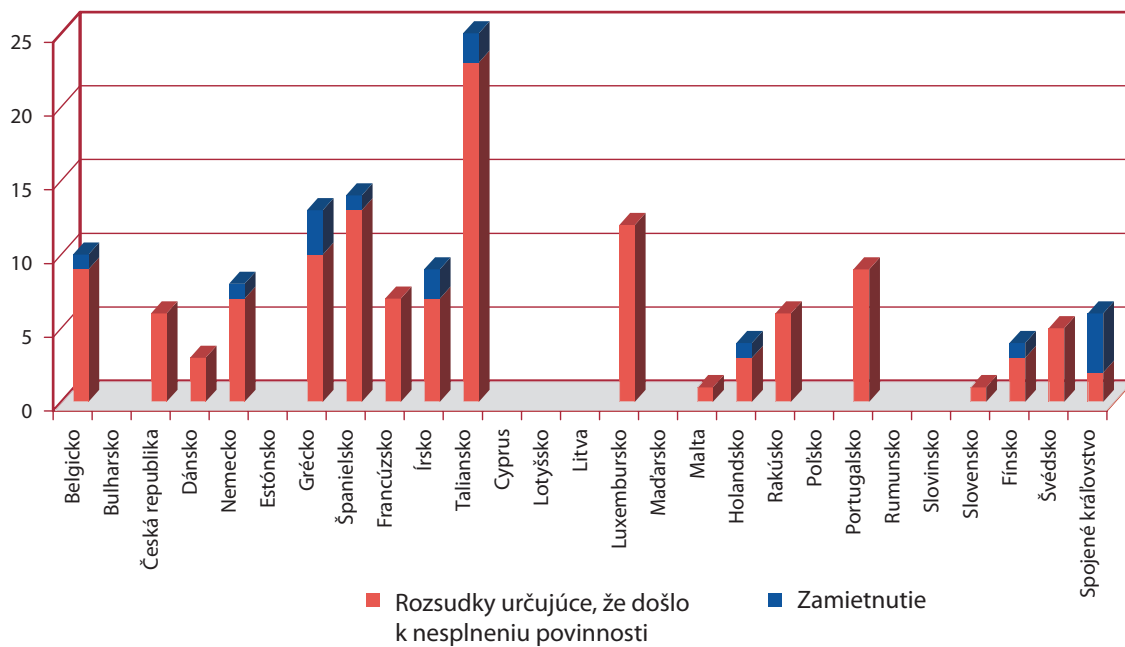
10. Skončené konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2007)¹

	Rozsudky/ Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu
Pristúpenie nových štátov	1		1
Poľnohospodárstvo	22	1	23
Štátna pomoc	7	2	9
Európske občianstvo	2		2
Hospodárska súťaž	13	4	17
Bruselský dohovor	2		2
Podnikové právo	13	3	16
Inštitucionálne právo	3	3	6
Energia	4		4
Životné prostredie a spotrebiteľia	47	3	50
Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti	17		17
Dane	42	2	44
Sloboda usadiť sa	17	2	19
Voľný pohyb kapitálu	10	3	13
Voľný pohyb tovaru	13	1	14
Voľný pohyb osôb	15	4	19
Slobodné poskytovanie služieb	21	2	23
Obchodná politika	1		1
Politika rybolovu	6		6
Priemyselná politika	11		11
Hospodárska a menová politika	1		1
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	4		4
Regionálna politika	6	1	7
Sociálna politika	25	1	26
Zásady práva Spoločenstva	3	1	4
Výsady a imunity	1		1
Duševné vlastníctvo	13	8	21
Aproximácia právnych predpisov	21	1	22
Vonkajšie vzťahy	8	1	9
Vlastné zdroje Spoločenstiev	1	2	3
Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov	5	2	7
Spoločná colná sadzba	9	1	10
Doprava	6		6
Colná únia	10	2	12
Zmluva ES	380	50	430
Zmluva EÚ	4		4
Zmluva UO	1		1
Zmluva AE	1		1
Konanie	1	2	3
Služobný poriadok úradníkov	10	7	17
Rôzne	11	9	20
SPOLU CELKOVO	397	59	456

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Uznesenia vo veci samej, ktorými sa konanie končí (iné ako uznesenia ukončujúce konanie výmazom, zastavením alebo vrátením veci Súdu prvého stupňa).

11. Skončené konania – Rozsudky o nesplnení povinnosti členským štátom: výsledok rozhodnutia (2007)¹

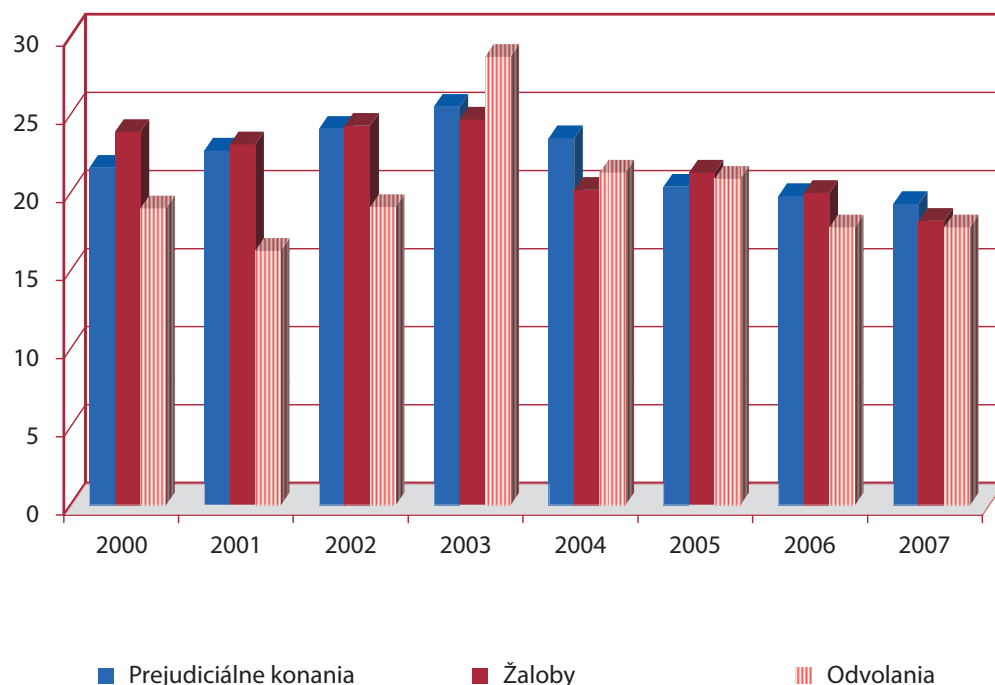

	Rozsudky určujúce, že došlo k nesplneniu povinnosti	Zamietnutie	Spolu
Belgicko	9	1	10
Bulharsko	6		6
Česká republika	3		3
Dánsko	7	1	8
Nemecko	10	3	13
Estónsko	13	1	14
Grécko	7		7
Španielsko	7	2	9
Francúzsko	23	2	25
Írsko			
Taliansko			
Cyprus			
Lotyšsko			
Litva			
Luxembursko	12		12
Maďarsko			
Malta	1		1
Holandsko	3	1	4
Rakúsko	6		6
Poľsko			
Portugalsko	9		9
Rumunsko			
Slovinsko			
Slovensko	1		1
Fínsko	3	1	4
Švédsko	5		5
Spojené kráľovstvo	2	4	6
Spolu	127	16	143

¹ Uvedené číselné údaje (čistý počet) uvádzajú celkový počet vecí s ohľadom na spojenie vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedna skupina spojených vecí = jedna vec).

12. Skončené konania – Dĺžka trvania konaní (2000 – 2007)¹

(rozsudky a uznesenia vo veci samej)²

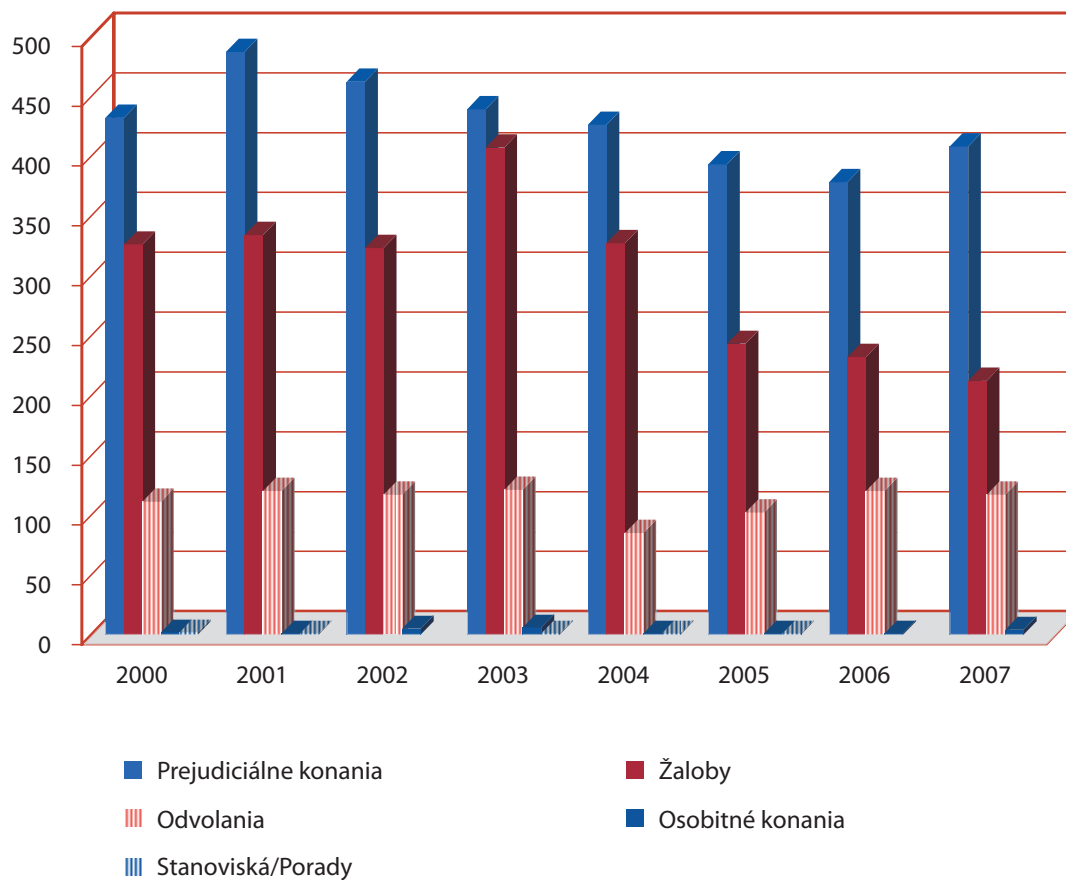

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Prejudiciálne konania	21,6	22,7	24,1	25,5	23,5	20,4	19,8	19,3
Žaloby	23,9	23,1	24,3	24,7	20,2	21,3	20	18,2
Odvolania	19	16,3	19,1	28,7	21,3	20,9	17,8	17,8

¹ Z výpočtu dĺžky trvania konaní sú vylúčené: veci zahrňujúce medzitýmny rozsudok alebo dôkazný prostriedok; stanoviská a porady; osobitné konania (konkrétne: určenie výšky trov konania, pomoc súvisiaca s trovami konania, návrh na zrušenie rozsudku, mimoriadny návrh tretej osoby na zrušenie rozsudku, výklad rozsudku, obnova konania, oprava rozsudku, konanie o nariadení zákazu nakladať s majetkom, konania vo veci imunity); veci končiacie sa uznesením o výmaze, zastavení konania, postúpení alebo vrátení veci Súdu prvého stupňa, konanie o nariadení predbežného opatrenia, ako aj odvolania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve.

Dĺžka trvania konania je vyjadrená v mesiacoch a v desatinách mesiaca.

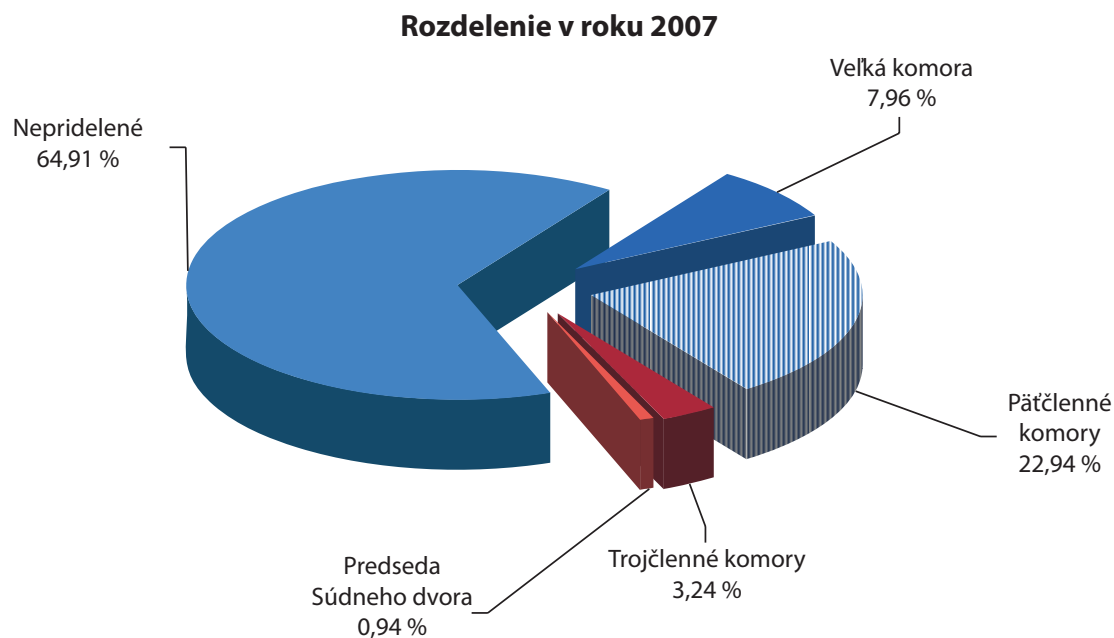
² Ide o uznesenia, ktorými sa konanie končí (iné ako uznesenia ukončujúce konanie výmazom, zastavením alebo vrátením veci Súdu prvého stupňa).

Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka**13. Charakteristika konaní (2000 – 2007)¹**

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Prejudiciálne konania	432	487	462	439	426	393	378	408
Žaloby	326	334	323	407	327	243	232	212
Odvolania	111	120	117	121	85	102	120	117
Osobitné konania	2	1	5	6	1	1	1	4
Stanoviská/Porady	2	1		1	1	1		
Spolu	873	943	907	974	840	740	731	741

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

14. Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka – Rozhodovacie zloženie (2007)¹

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Nepridelené	634	602	546	690	547	437	490	481
Plénum	34	31	47	21	2	2		
Malé Plénum ²	26	66	36	1				
Velká komora				24	56	60	44	59
Pätčlenné komory	129	199	234	195	177	212	171	170
Trojčlenné komory	42	42	42	42	57	29	26	24
Predseda Súdneho dvora	8	3	2	1	1			7
Spolu	873	943	907	974	840	740	731	741

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Zloženie, ktoré existovalo pred nadobudnutím platnosti Zmluvy z Nice.

15. Začaté konania – Skrátené súdne konania (2000 – 2007)¹

	2000		2001		2002		2003		2004		2005		2006		2007		Spolu
	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	
Žaloby						1		3	1	2						1	8
Prejudiciálne konania		1	1	5		1		3		10		5		5		6	37
Odvolania				2			1	1								1	5
Stanoviská										1							1
Spolu		1	1	7		2	1	7	1	13		5		5		8	51

¹ Prejednanie a rozhodnutie vecí v skrátenom súdnom konaní na Súdnom dvore je možné na základe ustanovení článkov 62a a 104a rokovacieho poriadku v jeho znení, ktoré nadobudlo účinnosť 1. júla 2000.

16. Rôzne – Konania o nariadení predbežného opatrenia (2007)¹

	Začaté konania o nariadení predbežného opatrenia	Počet odvolaní proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia alebo proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	Výsledok rozhodnutia		
			Zamietnutie	Vyhovenie	Výmaz alebo zastavenie konania
Štátna pomoc		1	1		
Životné prostredie a spotrebitelia	2	1	1		2
Spolu Zmluva ES	2	2	2		2
Rôzne					
SPOLU CELKOVO	2	2	2		2

¹ Uvedené číselné údaje (čistý počet) uvádzajú celkový počet vecí s ohľadom na spojenie vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedna skupina spojených vecí = jedna vec).

Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2007)**17. Začaté konania a rozsudky**

Roky	Začaté konania ¹						Rozsudky ²
	Žaloby ³	Prejudiciálne konania	Odvolanía	Odvolanía proti uzneseniu o nariadení o predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	Spolu	Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia	
1953	4				4		
1954	10				10		2
1955	9				9	2	4
1956	11				11	2	6
1957	19				19	2	4
1958	43				43		10
1959	47				47	5	13
1960	23				23	2	18
1961	25	1			26	1	11
1962	30	5			35	2	20
1963	99	6			105	7	17
1964	49	6			55	4	31
1965	55	7			62	4	52
1966	30	1			31	2	24
1967	14	23			37		24
1968	24	9			33	1	27
1969	60	17			77	2	30
1970	47	32			79		64
1971	59	37			96	1	60
1972	42	40			82	2	61
1973	131	61			192	6	80
1974	63	39			102	8	63
1975	62	69			131	5	78
1976	52	75			127	6	88
1977	74	84			158	6	100
1978	147	123			270	7	97
1979	1 218	106			1 324	6	138
1980	180	99			279	14	132
1981	214	108			322	17	128
1982	217	129			346	16	185
1983	199	98			297	11	151
1984	183	129			312	17	165

>>>

Roky	Začaté konania ¹						Rozsudky ²
	Žaloby ³	Prejudiciálne konania	Odvolaania	Odvolaania proti uzneseniu o nariadení o predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	Spolu	Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia	
1985	294	139			433	23	211
1986	238	91			329	23	174
1987	251	144			395	21	208
1988	193	179			372	17	238
1989	244	139			383	19	188
1990 ⁴	221	141	15		378	12	193
1991	142	186	13		342	9	204
1992	253	162	24		440	5	210
1993	265	204	17		486	13	203
1994	128	203	12	1	344	4	188
1995	109	251	46	2	408	3	172
1996	132	256	25	3	416	4	193
1997	169	239	30	5	443	1	242
1998	147	264	66	4	481	2	254
1999	214	255	68	4	541	4	235
2000	199	224	66	13	502	4	273
2001	187	237	72	7	503	6	244
2002	204	216	46	4	470	1	269
2003	278	210	63	5	556	7	308
2004	220	249	52	6	527	3	375
2005	179	221	66	1	467	2	362
2006	201	251	80	3	535	1	351
2007	221	265	79	8	573	3	379
Spolu	8 129	6 030	840	69	15 068	345	7 557

¹ Približné číselné údaje nezahŕňajú osobitné konania.

² Presné číselné údaje.

³ Vrátane stanovísk.

⁴ Od roku 1990 sa zamestnanecké žaloby podávajú na Súde prvého stupňa.

18. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2007) –

Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa rokov)¹⁾

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Benelux ²	Spolu
1961																		1											1
1962																		5											5
1963															1			5											6
1964											2							4											6
1965					4				2									1											7
1966																		1											1
1967	5				11				3						1			3											23
1968	1				4				1		1							2											9
1969	4				11				1						1														17
1970	4				21				2		2							3											32
1971	1				18				6		5				1			6											37
1972	5				20				1		4							10											40
1973	8				37				4		5				1			6											61
1974	5				15				6		5							7								1			39
1975	7			1	26				15		14				1			4								1			69
1976	11				28				8	1	12							14								1			75
1977	16			1	30				14	2	7							9								5			84
1978	7			3	46				12	1	11							38								5			123
1979	13			1	33				18	2	19						1	11								8			106
1980	14			2	24				14	3	19							17								6			99
1981	12			1	41				17		11				4			17								5			108
1982	10			1	36				39		18							21								4			129
1983	9			4	36				15	2	7							19								6			98

>>>

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Benelux ²	Spolu
1984	13			2	38				34	1	10							22									9		129
1985	13				40				45	2	11				6			14									8		139
1986	13			4	18		2	1	19	4	5				1			16									8		91
1987	15			5	32		17	1	36	2	5				3			19									9		144
1988	30			4	34			1	38		28				2			26									16		179
1989	13			2	47		2	2	28	1	10				1			18		1							14		139
1990	17			5	34		2	6	21	4	25				4			9		2							12		141
1991	19			2	54		3	5	29	2	36				2			17		3							14		186
1992	16			3	62		1	5	15		22				1			18		1							18		162
1993	22			7	57		5	7	22	1	24				1			43		3							12		204
1994	19			4	44			13	36	2	46				1			13		1							24		203
1995	14			8	51		10	10	43	3	58				2			19	2	5					6	20			251
1996	30			4	66		4	6	24		70				2			10	6	6					3	4	21		256
1997	19			7	46		2	9	10	1	50				3			24	35	2					6	7	18		239
1998	12			7	49		5	55	16	3	39				2			21	16	7					2	6	24		264
1999	13			3	49		3	4	17	2	43				4			23	56	7					4	5	22		255
2000	15			3	47		3	5	12	2	50							12	31	8					5	4	26	1	224
2001	10			5	53		4	4	15	1	40				2			14	57	4					3	4	21		237
2002	18			8	59		7	3	8		37				4			12	31	3					7	5	14		216
2003	18			3	43		4	8	9	2	45				4			28	15	1					4	4	22		210
2004	24			4	50		18	8	21	1	48				1	2		28	12		1				4	5	22		249
2005	21		1	4	51		11	10	17	2	18				2	3		36	15	1	2				4	11	12		221
2006	17		3	3	77		14	17	24	1	34			1	1	4		20	12	2	3			1	5	2	10		251
2007	22	1	2	5	59	2	8	14	26	2	43			1		2		19	20	7	3	1		1	5	6	16		265
Spolu	555	1	6	116	1 601	2	125	194	743	50	939			2	60	11		685	308	10	63	1		2	52	69	434	1	6 030

¹ Článok 177 Zmluvy ES (teraz článok 234 ES), článok 35 ods. 1 EÚ, články 41 UO, 150 AE, protokol 1971.

² Vec C-265/00, Campina Melkunie.

19. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2007) – Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa súdnych orgánov)

			Spolu
Belgicko	Cour de cassation	69	
	Cour d'arbitrage	5	
	Conseil d'État	42	
	Iné súdne orgány	439	555
Bulharsko	Софийски градски съд Търговско отделение	1	
	Iné súdne orgány		1
Česká republika	Nejvyššího soudu		
	Nejvyšší správní soud		
	Ústavní soud		
	Iné súdne orgány	6	6
Dánsko	Højesteret	21	
	Iné súdne orgány	95	116
Nemecko	Bundesgerichtshof	110	
	Bundesverwaltungsgericht	79	
	Bundesfinanzhof	242	
	Bundesarbeitsgericht	17	
	Bundessozialgericht	72	
	Staatsgerichtshof des Landes Hessen	1	
	Iné súdne orgány	1 080	1 601
Estónsko	Riigikohus	1	
	Iné súdne orgány	1	2
Grécko	Άρειος Πάγος	9	
	Συμβούλιο της Επικρατείας	28	
	Iné súdne orgány	88	125
Španielsko	Tribunal Supremo	20	
	Audiencia Nacional	1	
	Juzgado Central de lo Penal	7	
	Iné súdne orgány	166	194
Francúzsko	Cour de cassation	76	
	Conseil d'État	40	
	Iné súdne orgány	627	743
Írsko	Supreme Court	17	
	High Court	15	
	Iné súdne orgány	18	50

>>>

			Spolu
Taliansko	Corte suprema di Cassazione	94	
	Consiglio di Stato	60	
	Iné súdne orgány	785	939
Cyprus	Ανώτατο Δικαστήριο		
	Iné súdne orgány		
Lotyšsko	Augstākā tiesa		
	Satversmes tiesa		
	Iné súdne orgány		
Litva	Konstitucinis Teismas	1	
	Lietuvos Aukščiausiasis Teismas		
	Lietuvos vyriausiasis administracinis Teismas	1	
	Iné súdne orgány		2
Luxembursko	Cour supérieure de justice	10	
	Conseil d'État	13	
	Cour administrative	7	
	Iné súdne orgány	30	60
Maďarsko	Legfelsőbb Bíróság	1	
	Szegedi Ítéletáblá	1	
	Iné súdne orgány	9	11
Malta	Qorti Kostituzzjonali		
	Qorti ta' l- Appel		
	Iné súdne orgány		
Holandsko	Raad van State	54	
	Hoge Raad der Nederlanden	157	
	Centrale Raad van Beroep	46	
	College van Beroep voor het Bedrijfsleven	134	
	Tariefcommissie	34	
	Iné súdne orgány	260	685
Rakúsko	Verfassungsgerichtshof	4	
	Oberster Gerichtshof	64	
	Oberster Patent- und Markensenat	3	
	Bundesvergabebamt	24	
	Verwaltungsgerichtshof	52	
	Vergabekontrollsenat	4	
	Iné súdne orgány	157	308

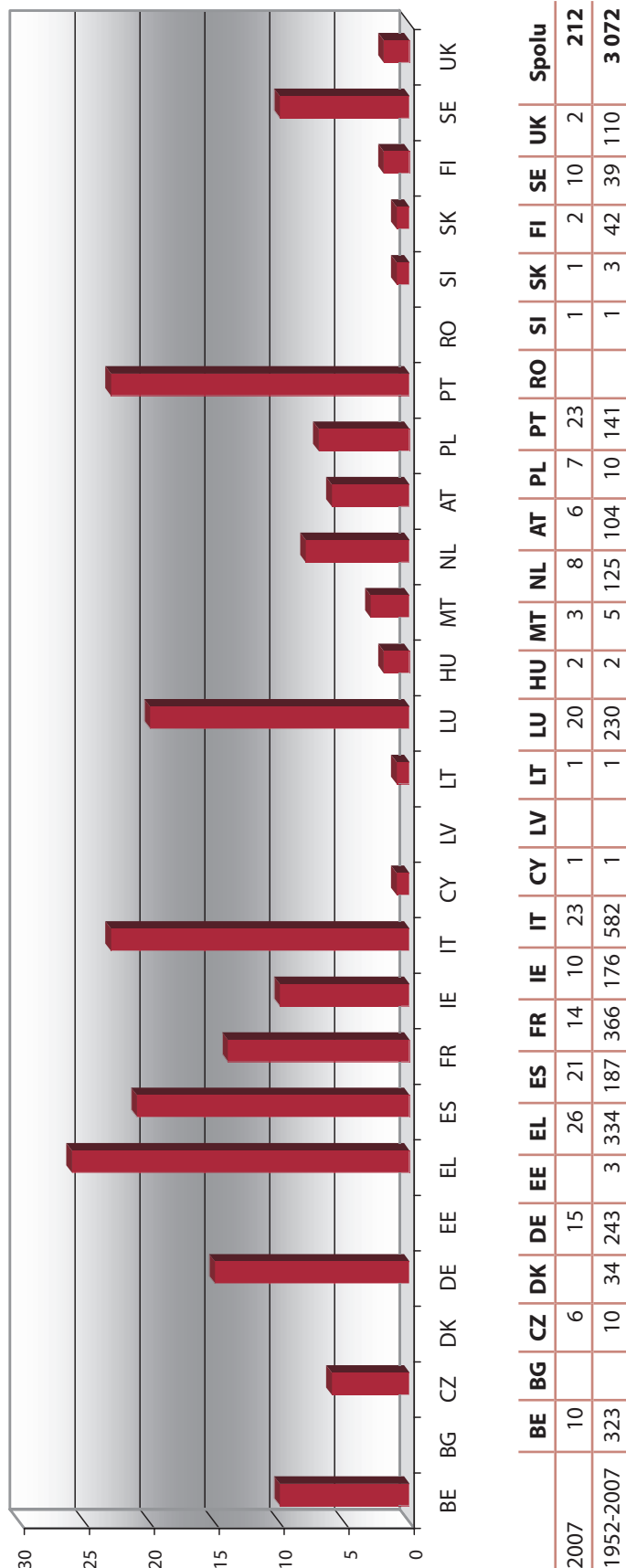
>>>

			Spolu
Poľsko	Sąd Najwyższy		
	Naczelny Sąd Administracyjny		
	Trybunał Konstytucyjny		
	Iné súdne orgány	10	10
Portugalsko	Supremo Tribunal de Justiça	1	
	Supremo Tribunal Administrativo	36	
	Iné súdne orgány	26	63
Rumunsko	Tribunal Dâmbovița	1	
	Iné súdne orgány		1
Slovinsko	Vrhovno sodišče		
	Ustavno sodišče		
	Iné súdne orgány		
Slovensko	Ústavný Súd		
	Najvyšší súd	1	
	Iné súdne orgány	1	2
Fínsko	Korkein hallinto-oikeus	22	
	Korkein oikeus	8	
	Iné súdne orgány	22	52
Švédsko	Högsta Domstolen	10	
	Marknadsdomstolen	4	
	Regeringsrätten	20	
	Iné súdne orgány	35	69
Spojené kráľovstvo	House of Lords	36	
	Court of Appeal	42	
	Iné súdne orgány	356	434
Benelux	Cour de justice/Gerechtshof ¹	1	1
Spolu			6 030

¹ Vec C-265/00, Campina Melkunie.

20. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2007) – Podané žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom¹

2007

V počte konaní vedených proti Španielsku je zahrnutá jedna žaloba podľa článku 170 Zmluvy ES (teraz článok 227 ES), ktorú podalo Belgicko.

V počte konaní vedených proti Francúzsku je zahrnutá jedna žaloba podľa článku 170 Zmluvy ES (teraz článok 227 ES), ktorú podalo Írsko.

V počte konaní vedených proti Spojenému kráľovstvu sú zahrnuté tri žaloby podľa článku 170 Zmluvy ES (teraz článok 227 ES), z toho jednu podalo Francúzsko a dve Španielsko.

¹ Články 93, 169, 170, 171, 225 Zmluvy ES (teraz články 88 ES, 226 ES, 227 ES, 228 ES a 298 ES), články 141 AE, 142 AE, 143 AE a článok 88 UO.

Kapitola II

Súd prvého stupňa
Európskych spoločenských

A – Vývoj a činnosť Súdu prvého stupňa v roku 2007

Predkladateľ: predseda Súdu prvého stupňa Marc Jaeger

Rok 2007 bol pre Súd prvého stupňa Európskych spoločenstiev rokom zmien. V dôsledku pristúpenia Bulharskej republiky a Rumunska k Európskej únii sa kolégium sudcov začiatkom roku rozšírilo o dvoch nových členov, ktorými sú sudcovia T. Čipev a V. Ciucă. V septembri 2007 predseda B. Vesterdorf, ktorý bol členom Súdu prvého stupňa od jeho založenia v roku 1989 a predsedal mu skoro desať rokov, odstúpil z funkcie a nahradil ho S. Frimodt Nielsen. V rovnakom období skončili funkčné obdobia sudcom R. García-Valdecasas y Fernández, ktorý bol takisto členom súdu od jeho založenia, J. Pirrung a H. Legal, a nahradili ich sudcovia S. Soldevila Frago, A. Dittrich, a L. Truchot. Napokon, Súd prvého stupňa v takomto zmenenom zložení zvolil svojho nového predsedu, ktorým sa stal M. Jaeger.

Okrem toho, Súd prvého stupňa vydal svoje prvé rozhodnutia ako súd oprávnený rozhodovať o odvolaniach proti rozhodnutiam vydaným súdnymi komorami vytvorenými podľa článku 220 druhého odseku ES a článku 225 A ES, ktoré boli doplnené Zmluvou z Nice. Napriek svojmu názvu je Súd prvého stupňa takto oprávnený rozhodovať o odvolaniach podaných proti rozhodnutiam vydaným Súdom pre verejnú službu Európskej únie podľa postupu stanoveného v článkoch 9 až 13 prílohy I Služobného poriadku Súdneho dvora. Toto nové sporové konanie bolo zatiaľ pridelené komore *ad hoc*, ktorou je odvolacia komora zložená z predsedu Súdu prvého stupňa a striedavo vždy zo štyroch predsedov komôr.

Predchádzajúci rok bol významný najmä vyhlásením dvoch rozsudkov veľkej komory Súdu prvého stupňa vo veciach Microsoft/Komisia¹ a API/Komisia². Rozhodovanie v týchto veciach, najmä v prvej z nich, vyžadovalo zo strany trinástich členov tohto rozhodovacieho zloženia posúdenie komplexných a citlivých ekonomických a právnych otázok.

V tomto roku bolo podaných 522 návrhov, čo zo štatistického hľadiska predstavuje významný nárast v porovnaní s rokom 2006 (432). Naopak, znížil sa počet meritórne rozhodnutých vecí (397 v porovnaní s 436 v roku 2006). Je však potrebné uviesť, že sa zvýšil počet konaní, v ktorých bolo rozhodnuté rozsudkom (247 v porovnaní s 227 v roku 2006), ako aj vybavených návrhov na nariadenia predbežného opatrenia (41 v porovnaní s 24 v roku 2006). Okrem významných zdrojov venovaných rozhodnutiu vo veci Microsoft/Komisia a nedostatku – na rozdiel od predchádzajúcich rokov – veľkých skupín podobných alebo spojených vecí, zníženie počtu meritórne rozhodnutých vecí všeobecne vyplýva z toho, že žaloby podané na Súd prvého stupňa sa vyznačujú stále narastajúcou komplexnosťou a rôznorodosťou. Pravdou zostáva, že z dôvodu nerovnováhy medzi podanými a meritórne rozhodnutými vecami, stúpol počet prebiehajúcich konaní, s čím je spojené nebezpečenstvo predĺženia trvania konaní.

¹ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2007, T-201/04.

² Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, T-36/04.

Vedomý si tejto situácie, Súd prvého stupňa sa zamýšľa nad svojim fungovaním a pracovnými postupmi na účely zvýšenia svojej efektívnosti. V rámci toho sa považuje za nevyhnutné zmeniť organizáciu Súdu prvého stupňa, a to najmä na účely lepšieho využitia zvýšenia počtu svojich členov. Od 25. septembra 2007 preto Súd prvého stupňa pozostáva z ôsmich komôr zasadajúcich v zložení troch sudcov, alebo v zložení piatich sudcov, ak to odôvodňuje zložitosť prejednávanej veci (rozšírené rozhodovacie zloženie).

Vývoj uvedený v nasledujúcom texte, týkajúci sa súdnej činnosti Súdu prvého stupňa, má za cieľ poskytnúť nevyhnutne selektívny prehľad rôznorodosti judikatúry a komplexnosti otázok, o ktorých tento súd rozhodoval.

I. Spory týkajúce sa zákonnosti

Prípustnosť žalôb podaných podľa článkov 230 ES a 232 ES

1. Akty, ktoré môžu byť predmetom žaloby

Podľa článku 230 ES aktmi, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť, sú opatrenia s právne záväznými účinkami, ktoré môžu zasiahnuť do záujmov žalobcu tým, že podstatným spôsobom zmenia jeho právne postavenie³.

V rozsudku *Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals/Komisia*⁴, Súd prvého stupňa usudzuje, že pokiaľ sa podnik odvoláva na dôvernú komunikáciu medzi advokátmi a klientmi na to, aby namietal proti odobratiu dokumentu, rozhodnutie, ktorým Komisia zamietajú túto žiadosť, má právne účinky voči uvedenému podniku a predstavuje preto napadnuteľný akt. Týmto rozhodnutím sa totiž dotknutému podniku odmieta nárok na ochranu stanovenú právom Spoločenstva a má povahu rozhodnutia s konečnou platnosťou, nezávislého od konečného rozhodnutia, ktorým možno konštatovať porušenie pravidiel hospodárskej súťaže. Okrem toho, Súd prvého stupňa uvádza, že pokiaľ Komisia bez prijatia formálneho rozhodnutia odoberie dokument, ktorý dotknutý podnik považuje za dôverný, tento hmotno-právny akt nevyhnutne zahŕňa tacitné rozhodnutie, proti ktorému musí existovať možnosť podať žalobu o neplatnosť.

Naopak, v uznesení *Vodafone España a Vodafone Group/Komisia*⁵, Súd prvého stupňa zamietol ako neprípustnú žalobu podanú proti písomnému stanovisku, ktoré Komisia na základe článku 7 ods. 3 smernice 2002/21⁶ zaslala španielskemu regulačnému orgánu po

³ Rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639.

⁴ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2007, T-125/03 a T-253/03.

⁵ Uznesenie Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, T-109/06.

⁶ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349).

tom, ako tento oznámil návrh opatrení týkajúcich sa podnikov, ktoré mali kolektívne dominantné postavenie na španielskom trhu mobilných operátorov. Súd prvého stupňa odmieta akúkoľvek analógiu s postupmi uplatniteľnými v oblasti štátnej pomoci a kontroly koncentrácií. Domnieva sa totiž, že uvedené písomné stanovisko vyplýva z poradného postupu a nie z povolovacieho systému, najmä vzhľadom na to, že skutočnosť, že Komisia nezačala podrobnejšie preskúmanie dotknutého opatrenia nemožno považovať za schválenie oznámeného návrhu opatrenia.

Vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku *Holandsko/Komisia*⁷, holandská vláda na základe článku 95 ods. 4 ES požiadala Komisiu, aby zaujala stanovisko k otázke rozsahu pôsobnosti smernice. V tomto ohľade Súd prvého stupňa zastával názor, že článok 95 ods. 4 ES nemôže predstavovať základ žiadosti členského štátu smerujúcej k tomu, aby Komisia prijala stanovisko k rozsahu harmonizácie vykonanej smernicou Spoločenstva a/alebo zlučiteľnosti vnútroštátnej právnej úpravy s takouto smernicou. Keďže podľa toho istého ustanovenia rozhodnutie vykonať oznámenie s cieľom získať schválenie výnimky prislúcha výlučne predmetnému členskému štátu a keďže okrem toho nijaké ustanovenie smernice neudeľuje Komisii právomoc rozhodovať o jej výklade, zaujatie stanoviska uvedenou inštitúciou, pokiaľ ide o rozsah uplatnenia predmetného harmonizačného opatrenia, predstavuje iba názor, ktorý nezaväzuje príslušné vnútroštátne orgány a nemožno proti nemu podať žalobu.

V uznesení *Commune de Champagne a i./Rada a Komisia*⁸, Súd prvého stupňa vyhlásil za neprípustnú žalobu, ktorou švajčiarske fyzické a právnické osoby žiadali zrušenie rozhodnutia Rady, ktorým bola schválená medzinárodná dohoda medzi Európskym spoločenstvom a Švajčiarskou konfederáciou týkajúca sa obchodu s poľnohospodárskymi výrobkami. Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že jednostranný akt Spoločenstva nemôže zakladať práva a povinnosti mimo územia Spoločenstva definovaného v článku 299 ES. Len medzinárodná dohoda, proti ktorej nemožno podať žalobu, môže vyvolať právne účinky na švajčiarskom území, za podmienok vlastných právnemu poriadku tohto štátu a po tom, ako bola ratifikovaná podľa postupov uplatniteľných v danom štáte. Preto, napadnuté rozhodnutie nemá na švajčiarskom území žiadny právny účinok a teda nie je spôsobilé meniť právne postavenie žalobcov na tomto území.

Napokon vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku *Taliansko/Komisia*⁹, Talianska republika žiadala zrušenie listu Komisie, ktorým bola uložená povinnosť predložiť určité informácie ako podmienka vyhovenia niektorým žiadosťiam o platbu, ktoré boli predložené v rámci štrukturálnych fondov Spoločenstva. Súd prvého stupňa rozhodol, že tvrdenie Talianskej republiky, podľa ktorého jej bola dotknutým listom uložená sankcia za nezaplatenie požadovaných platieb až do získania uvedených informácií, v podstate odhalilo pretrvávajúcu nečinnosť Komisie. Ak však táto nečinnosť bola nezákonná, z dôvodu rozporu s ustanoveniami upravujúcimi štrukturálne fondy, Talianska republika mala na účely namietania proti tejto nečinnosti podať žalobu na nečinnosť podľa článku 232 ES a nie žalobu o zrušenie.

⁷ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. novembra 2007, T-234/04.

⁸ Uznesenie Súdu prvého stupňa z 3. júla 2007, T-212/02.

⁹ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, T-308/05.

2. Aktívna legitímácia – Osobná dotknutosť

Podľa ustálenej judikatúry fyzické alebo právnické osoby iné ako tie, ktorým je rozhodnutie určené, môžu tvrdiť, že sa ich rozhodnutie osobne týka iba vtedy, keď sa ich dotýka na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolností, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené¹⁰.

V uznesení *Galileo Lebensmittel/Komisia*¹¹, Súd prvého stupňa uviedol, že na to, aby bola uznaná existencia aktívnej legitímácie žalobcu, musí byť jeho príslušnosť k obmedzenej skupine doplnená o povinnosť osobitnej ochrany zo strany Komisie voči tejto skupine. Presnejšie, rozhodujúcim prvkom stanovenia, či sú jednotlivci osobne dotknutí všeobecne platným aktom, je osobitná ochrana, na ktorú majú nárok podľa práva Spoločenstva.

Vec *Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia*¹², v rámci ktorej žalobkyňa žiadala zrušenie ustanovenia nariadenia obmedzujúceho právo používať označenie „Tocai friulano“, umožnila Súdu prvého stupňa objasniť okolnosti, za akých mohol žalobca založiť svoju aktívnu legitímáciu na zásadách stanovených v rozsudku Súdneho dvora Codorníu/Rada¹³. Súd prvého stupňa konštatoval, že v prejednávanej veci žalobkyňa, na rozdiel od podniku Codorníu, nebolo všeobecne platným aktom zabránené, aby uplatňovala právo duševného vlastníctva, ktoré zapísala a používala obvyklým spôsobom počas dlhého obdobia pred prijatím uvedeného aktu. Názov „Tocai friulano“ nie je geografickým označením ako takým, ktoré by patrilo k právam duševného vlastníctva a vzťahovala sa naň ochrana tohto druhu.

Súd prvého stupňa takisto spresnil, že všeobecný záujem, aby región, ako subjekt oprávnený rozhodovať o hospodárskych a sociálnych otázkach na svojom území, mal možnosť získať kladné stanovisko a tým jeho hospodárska prosperita nebola dotknutá skutočnosťou, že tento región je považovaný za osobne dotknutý. Okrem toho, výsady vydávať zákonné a vykonávacie predpisy, ktorými môže disponovať právnická osoba členského štátu iná ako samotný štát, nepriznávajú tejto osobe individuálny záujem na zrušení ustanovenia práva Spoločenstva bez dopadu na rozsah jej právomocí, kým v podstate tieto výsady nie sú vykonávané vo vlastnom záujme osoby, ktorá nimi disponuje.

Napokon vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku *Alrosa/Komisia*¹⁴, žalobkyňa žiadala zrušenie rozhodnutia, ktorým Komisia vyhlásila za záväzné záväzky prijaté zo strany De Beers, podniku s dominantným postavením, obmedziť a neskôr ukončiť nákupy surových diamantov od žalobkyne. Skúmajúc prípustnosť žaloby *ex off*o, Súd prvého stupňa

¹⁰ Rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb. s. 199, s. 223.

¹¹ Uznesenie Súdu prvého stupňa z 28. augusta 2007, T-46/06 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-483/07 P).

¹² Uznesenie Súdu prvého stupňa z 12. marca 2007, Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Komisia, T-417/04.

¹³ Rozsudok Súdneho dvora z 18. mája 1994, C-309/89, Zb. s. I-1853.

¹⁴ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, T-170/06.

rozhodol, že žalobkyňa je týmto rozhodnutím individuálne dotknutá, keďže dané rozhodnutie bolo prijaté pri ukončení postupu, na ktorom sa žalobkyňa zúčastnila rozhodujúcim spôsobom a smeruje k ukončeniu obchodného vzťahu, ktorý už dlhodobo existoval medzi žalobkyňou a De Beers a môže podstatným spôsobom ovplyvniť konkurenčné postavenie žalobkyne na trhu dodávania a ťažby surových diamantov.

3. Záujem na konaní

Vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisia*¹⁵, žalobkyňa napadla rozhodnutie úradníka Komisie povereného vypočúvaním, ktorým bola zamietnutá jej žiadosť o dôverné zaobchádzanie s určitými časťami rozhodnutia Komisie (ďalej len „rozhodnutie peroxidy“), ktoré sa odvolávalo na úlohu žalobkyne v rámci série kartelov na niektorých trhoch s organickými peroxidmi. V každom prípade, keďže voči žalobkyňi boli nariadené vyšetrovania, Komisia vo výroku rozhodnutia peroxidy neuviedla účasť tohto podniku na porušení. Súd prvého stupňa zamietla námietku vznesenú Komisiou, podľa ktorej žalobkyňa, ktorá nenapadla rozhodnutie peroxidy, nemá záujem na konaní smerujúcom proti rozhodnutiu úradníka povereného vypočúvaním. Naopak konštatuje, že zrušenie posledného uvedeného rozhodnutia mohlo žalobkyňi zabezpečiť výhodu v tom, že Komisia by musela zohľadniť legitímny záujem žalobkyne na neprezradení dotknutých informácií. Okrem toho, samotná skutočnosť, že uvedené informácie už boli zverejnené, nemôže žalobkyňu zbaviť záujmu na konaní, keďže trvajúce sprístupnenie prostredníctvom internetovej stránky Komisie naďalej poškodzuje dobrú povesť žalobkyne, ktorá zakladá vzniknutý a existujúci záujem.

Vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku *Ufex a i./Komisia*¹⁶, žalobcovia napadli rozhodnutie Komisie, ktorým bola zamietnutá ich sťažnosť. Podľa vedľajších účastníkov, ktorí vstúpili do konania na podporu Komisie, ich záujem na konaní bol namietaný z toho dôvodu, že Komisia, aj v prípade zrušenia napadnutého aktu nemohla konštatovať oznámené porušenie, keďže neprimeraná dĺžka trvania správneho konania by ohrozila práva na obhajobu uvedených účastníkov. V tomto ohľade, Súd prvého stupňa usudzuje, že záujem na konaní žalobcu, ktorý podal žalobu o zrušenie proti rozhodnutiu Komisie zamietajúcej sťažnosť, ktorú podal na účely oznámenia správania spôsobilého predstavovať zneužitie dominantného postavenia, mu možno odprieť len za osobitných okolností, najmä ak možno s určitosťou dokázať, že Komisia nebola oprávnená prijať rozhodnutie konštatujúce porušenie, ktoré možno pripísať podniku v spornom dominantnom postavení.

¹⁵ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. októbra 2007, T-474/04.

¹⁶ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, T-60/05.

4. Prípustnosť v oblasti štátnej pomoci

a) Pojem dotknutá osoba

Viaceré rozhodnutia prijaté v roku 2007 umožnili Súdu prvého stupňa spresniť uplatnenie judikatúry¹⁷, podľa ktorej dotknutá osoba v zmysle článku 88 ods. 2 ES má aktívnu legitimáciu navrhnúť zrušenie rozhodnutia prijatého na záver predbežného preskúmania pomoci podľa článku 88 ods. 3 ES na účely ochrany svojich procesných práv.

Uznesením *SID/Komisia*¹⁸ Súd prvého stupňa odmietol postavenie dotknutej osoby odborovej organizácii námorníkov, ktorá podala sťažnosť proti určitým daňovým opatreniam uplatniteľným na námorníkov, ktorí sú zamestnaní na lodiach zapísaných v medzinárodnom dánskom registri. Odborová organizácia námorníkov ani jej členovia totiž nemali postavenie osôb, ktorým boli určené sporné opatrenia. Ak by organizácie zastupujúce pracovníkov určitého podniku, ktorému je priznaná štátna pomoc, mohli ako dotknuté osoby predkladať Komisii svoje pripomienky týkajúce sa sociálneho poriadku, pravdou zostáva, že v prejednávanej veci prípadné sociálne aspekty vyplývali zo zavedenia uvedeného registra a nie zo sporných daňových opatrení, ktoré samotné boli preskúmané Komisiou na účely posúdenia ich zlučiteľnosti so spoločným trhom. Sociálne aspekty týkajúce sa tohto registra teda len nepriamo súviseli s napadnutým rozhodnutím.

V rozsudku *Fachvereinigung Mineralfaserindustrie/Komisia*¹⁹, Súd prvého stupňa po tom, ako konštatoval, že členovia žalobkyne sú dotknutými osobami oprávnenými konať na ochranu svojich procesných práv a žalobkyňa oprávnene uviedla žalobný dôvod založený na tom, že Komisia mala začať konanie vo veci formálneho zisťovania stanovené v článku 88 ods. 2 ES na základe toho, že sa stretla so závažnými ťažkosťami pokiaľ ide o zlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom, vyhlásil žalobu za prípustnú a dodal, že hoci dodatočne uvedené žalobné dôvody týkajúce sa veci samej boli neprípustné ako také, uvedené tvrdenia mali byť preskúmané na účely zistenia, či sa Komisia skutočne stretla so závažnými ťažkosťami.

Rovnaká otázka bola v rámci žaloby na nečinnosť podľa článku 232 ES predmetom veci *Asklepios Kliniken*²⁰, v ktorej nemecká spoločnosť zaoberajúca sa správou súkromných nemocníc podala žalobu na nečinnosť smerujúcu k určení, že Komisia sa protiprávne nevyslovila k sťažnosti, ktorou bola oznámená existencia štátnej pomoci údajne poskytnutej nemeckými úradmi nemocniciam verejného sektora. Súd prvého stupňa pripomína, že články 230 ES a 232 ES sú výrazom jediného a toho istého opravného prostriedku. V dôsledku toho, tak ako článok 230 štvrtý odsek ES umožňuje jednotlivcom podať žalobu o zrušenie proti aktu Spoločenstva, ktorý sa ich priamo a osobne týka,

¹⁷ Rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 2005, *Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, C-78/03 P, Zb. s. I-10737.

¹⁸ Uznesenie Súdu prvého stupňa z 23. apríla 2007, T-30/03 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-319/07 P).

¹⁹ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. septembra 2007, T-375/03.

²⁰ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, *Asklepios Kliniken/Komisia*, T-167/04.

článok 232 tretí odsek ES im umožňuje podať žalobu na nečinnosť proti inštitúcii, ktorá neprijala akt, ktorý by sa ich týkal rovnakým spôsobom²¹.

b) Schémy pomoci

Vo veci *Salvat père & fils a i./Komisia*²², Komisia prijala rozhodnutie, ktorým označila za štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom určité opatrenia prijaté francúzskymi úradmi na účely financovania sektorovej schémy pomoci vinohradníkom vyrábajúcim víno nižšej kvality. Takisto nariadila Francúzskej republike pristúpiť k vymáhaniu nezákonne vyplatennej pomoci od jej príjemcov.

Opierajúc sa o judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej skutočný príjemca individuálnej pomoci poskytnutej podľa všeobecnej schémy, ktorá má byť podľa rozhodnutia Komisie vrátená, je osobne dotknutý týmto rozhodnutím²³, Súd prvého stupňa uvádza, že skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie nešpecifikuje podniky, ktoré sú príjemcami dotknutej pomoci, uplatňuje sa na situácie určené objektívne a vyvoláva právne účinky vo vzťahu k určitej kategórii osôb predpokladaných všeobecne a abstraktne, nevedie k neprípustnosti žaloby. Naopak uvádzajúc, že sumy priznané jednotlivým podnikom sú odlišné a teda individualizované podľa charakteristických vlastností každého podniku, Súd prvého stupňa konštatuje, že jedna zo žalobkýň má postavenie skutočného príjemcu individuálnej pomoci, ktorá bola poskytnutá v spornej sektorovej schéme pomoci a Komisia nariadila jej vrátenie. V dôsledku toho, táto žalobkyňa je priamo a osobne dotknutá danou časťou napadnutého rozhodnutia.

5. Spory týkajúce sa emisných kvót skleníkových plynov

Rok 2007 bol poznačený novým sporovým konaním týkajúcim sa žalôb, ktoré podali jednotlivci proti aktom prijatým Komisiou a adresovaným členským štátom, v rámci obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov podľa smernice 2003/87²⁴. Touto smernicou bol vytvorený systém obchodovania s kvótami na podporu znižovania týchto emisií, ktoré musia byť predmetom rozdelenia kvót umožňujúcich oprávnenému prevádzkovateľovi vypustiť určité množstvo skleníkových plynov, pričom tieto kvóty boli pridelené v súlade s národnými alokačnými plánmi (ďalej len „NAP“) oznámenými Komisi.

²¹ Rozsudky Súdneho dvora z 18. novembra 1970, *Chevalley/Komisia*, 15/70, Zb. s. 975, a Súdu prvého stupňa z 10. mája 2006, *Air One/Komisia*, T-395/04, Zb. s. II-1343.

²² Rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. septembra 2007, T-136/05. K tejto otázke pozri tiež rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, *Taliansko a Brandt Italia/Komisia*, T-239/04 a T-323/04.

²³ Rozsudok Súdneho dvora z 19. októbra 2000, *Taliansko a Sardegna Lines/Komisia*, C-15/98 a C-105/99, Zb. s. I-8855.

²⁴ Smernica 2003/87/ES Európskeho parlamentu a Rady z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. EÚ L 275, 2003, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631).

Žiadna zo žalôb proti rozhodnutiam Komisie podaných podnikmi, ktorým boli pridelené kvóty, nebola považovaná za prípustnú a to z rôznych dôvodov podľa typu napadnutého rozhodnutia.

a) Rozhodnutia nevzniesť námietky proti oznámenému NAP-u

V rámci doslovného, kontextuálneho a teleologického výkladu smernice 2003/87, Súd prvého stupňa v uznesení *EnBW Energie Baden-Württemberg/Komisia*²⁵ usudzuje, že táto smernica priznáva Komisii len obmedzenú právomoc zamietnutia tým, že jej dokonca umožňuje vzdať sa uplatnenia tejto právomoci najmä pokiaľ sa v prípade, že Komisia nevznesie výslovné námietky v lehote stanovenej smernicou, oznámený NAP stane konečný a členský štát ho môže uskutočniť. Súd prvého stupňa z toho vyvodzuje záver, že pokiaľ rozhodnutie obsahuje výslovné schválenie určitých aspektov NAP-u, nemožno ho považovať ani za implicitné povolenie NAP-u ako celku v tom zmysle, že žalobkyňa nemá záujem na konaní proti iným aspektom NAP-u²⁶.

Na základe podobnej úvahy Súd prvého stupňa v uznesení *US Steel Košice/Komisia*²⁷ uviedol, že následkom rozhodnutia Komisie, v ktorom nebola uvedená žiadna námietka proti slovenskému NAP-u, nebolo udelenie povolenia zakladajúceho práva, keďže povaha slovenských opatrení nevyžadovala takéto povolenie. Za týchto okolností napadnuté rozhodnutie nemohlo mať záväzné právne účinky ovplyvňujúce záujmy žalobkyne a nepredstavuje teda akt, ktorý možno napadnúť žalobou.

Napokon, uznesením *Cemex UK Cement/Komisia*²⁸, Súd prvého stupňa vyhlásil z dôvodu nedostatku osobnej dotknutosti za neprípustnú žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie, ktorá nevzniesla námietky, pokiaľ ide o pridelenie prostredníctvom NAP-u individuálnej kvóty, ktorú považoval za nedostatočnú a v rozpore so smernicou, pričom jedine Spojené kráľovstvo bolo zodpovedné za výkon NAP-u, ako aj za pridelenie osobitných kvót individuálnym zariadeniam.

²⁵ Uznesenie Súdu prvého stupňa z 30. apríla 2007, T-387/04.

²⁶ Je potrebné poznamenať, že ten istý nemecký NAP na obdobie 2005 – 2007 bol predmetom rozsudku Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2007, *Nemecko/Komisia*, T-374/04. Týmto rozsudkom bolo zrušené rozhodnutie Komisie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia v rozsahu, v akom Komisia vyhlásila za nezlučiteľnú so smernicou 2003/87 možnosť spätných úprav stanovenú v NAP-e, ktorá umožňovala nemeckým úradom znížiť množstvo kvót pridelených danému zariadeniu a previesť do rezervy odobraté kvóty, pokiaľ prevádzkovateľ nahradil predchádzajúce zariadenie novým s menšou kapacitou emisií. Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že žiadne ustanovenie smernice 2003/87 nezakazuje neskoršiu zmenu množstva individuálne pridelených kvót a členský štát disponoval diskrečnou právomocou pri znížení množstva kvót.

²⁷ Uznesenie Súdu prvého stupňa z 1. októbra 2007, T-489/04.

²⁸ Uznesenie Súdu prvého stupňa zo 6. novembra 2007, T-13/07.

b) Rozhodnutia o nezlučiteľnosti NAP-u

V uznesení *Fels-Werke a i./Komisia*²⁹ Súd prvého stupňa zastával názor, že žalobcovia neboli osobne dotknutí rozhodnutím Komisie, ktorým bola vyhlásená za nezlučiteľnú metóda pridelenia kvót priaznivá pre nové zariadenia, ktorú zaviedol predchádzajúci NAP. Toto rozhodnutie totiž ovplyvňuje žalobcov rovnako ako ostatných prevádzkovateľov zariadení nachádzajúcich sa v rovnakej situácii. Samotná existencia práva vyplývajúceho z predchádzajúceho nemeckého systému pridelenia, ktorú možno spochybniť rozhodnutím, nemôže individualizovať držiteľa daného práva, pokiaľ je toto isté právo podľa všeobecného a abstraktného pravidla priznané veľkému počtu objektívne určených prevádzkovateľov.

Predmetom veci *US Steel Košice/Komisia*³⁰ bolo zrušenie rozhodnutia Komisie, ktorým boli určité aspekty slovenského NAP-u na obdobie 2008 – 2012 vyhlásené za nezlučiteľné so smernicou 2003/87³¹ a vyžadovalo zníženie celkového množstva stanovených kvót. Súd prvého stupňa sa domnieval, že uvedená smernica ani napadnuté rozhodnutie neviedli k automatickému rozdeleniu celkového počtu kvót medzi jednotlivé zariadenia, čo znamenalo stanovenie percentuálnych množstiev kvót pridelených žalobkyňi a iným zariadeniam. Žalobkyňa nebola priamo dotknutá napadnutým rozhodnutím, pretože prípadné zníženie jej individuálnej kvóty by vyplývalo z výkonu diskrečnej právomoci slovenskej vlády, ktorá nie je povinná znížiť počet individuálnych kvót žalobkyne, ale len neprekročiť hranice celkového počtu kvót, ktoré môže prideliť.

Napokon, v uznesení *Drax Power a i./Komisia*³², Súd prvého stupňa usúdil, že rozhodnutie Komisie, ktorým sa zamietá návrh Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska zmeniť svoj predbežný NAP na účely zvýšenia konečného celkového množstva kvót, ktoré mali byť pridelené, neovplyvňuje priamo žalobkyňu.

²⁹ Uznesenie Súdu prvého stupňa z 11. septembra 2007, T-28/07 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-503/07 P).

³⁰ Uznesenie Súdu prvého stupňa z 1. októbra 2007, T-27/07 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-6/08 P).

³¹ Smernica 2003/87/ES Európskeho parlamentu a Rady z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. EÚ L 275, 2003, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631).

³² Uznesenie Súdu prvého stupňa z 25. júna 2007, T-130/06.

Pravidlá hospodárskej súťaže uplatniteľné na podniky

1. Prínos v oblasti článku 81 ES

a) Uplatnenie článku 81 ods. 3 ES

Pri rozhodovaní o zákonnosti rozhodnutia o udelení výnimky prijatého podľa nariadenia č. 17³³, ktorým boli uložené povinnosti jeho adresátovi, Súd prvého stupňa v rozsudku *Duales System Deutschland/Komisia*³⁴ rozhodol, že záväzok označený podnikom v správnom konaní na účely odpovede na obavy vyjadrené Komisiou, má za následok upresnenie obsahu dohôd oznámených na účely negatívneho atestu alebo výnimky podľa článku 81 ES, oznámením Komisii, akým spôsobom tento podnik zamýšľa konať v budúcnosti. Z uvedeného vyplýva, že Komisia bola pri prijímaní rozhodnutia oprávnená prihliadnuť na tento záväzok a nie je úlohou Súdu prvého stupňa preskúmať jeho zákonnosť vzhľadom na prvok, od ktorého podnik upustil v správnom konaní.

Okrem toho, Súd prvého stupňa konštatuje, že v prípade, v ktorom zariadenia vo vlastníctve zmluvných partnerov podniku, ktorý je základom žiadosti, sú dôležité pre konkurentov tohto podniku, Komisia môže danému podniku uložiť ako povinnosť, ktorá je podmienkou výnimky, spoločné použitie uvedených zariadení tak týmto podnikom, ako aj jeho konkurentmi, keďže bez takéhoto použitia by boli daní konkurenti zbavení akejkoľvek skutočnej možnosti vstúpiť a udržať sa na dotknutom trhu.

b) Jediné porušenie

Súd prvého stupňa v rozsudku *BASF a UCB/Komisia*³⁵ spresnil, že pojem „jediný cieľ“ charakterizujúci jediné a nepretržité porušenie nemožno vymedziť všeobecným odkazom na narušenie hospodárskej súťaže na trhu s dotknutým výrobkom, pretože ovplyvnenie hospodárskej súťaže je spoločnou základnou zložkou každého správania spadajúceho do pôsobnosti článku 81 ES. Takáto definícia pojmu jediný cieľ môže pojem jediné a nepretržité porušenie pripraviť o časť jeho zmyslu v prípade, že by mala za následok, že viaceré správania týkajúce sa určitého hospodárskeho odvetvia, ktoré článok 81 ES zakazuje, by sa mali systematicky kvalifikovať ako prvky jediného porušenia.

Pokiaľ ide o sporné kartely, Súd prvého stupňa konštatuje, že svetové a európske dohody neboli uplatnené súčasne, sledovali rôzne ciele dosahované rôznymi metódami a Komisia nepreukázala záujem európskych výrobcov pristúpiť k svetovým dohodám s cieľom neskoršieho uskutočnenia rozdelenia trhu Európskeho hospodárskeho priestoru. Preto svetové a európske dohody predstavujú dve samostatné porušenia. Vzhľadom na to, že porušenie spočíva v účasti na svetovej dohode bolo premlčané, Súd prvého stupňa

³³ Nariadenie Rady zo 6. februára 1962, prvé nariadenie implementujúce články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3).

³⁴ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. mája 2007, T-289/01.

³⁵ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, T-101/05 a T-111/05.

zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa ním ukladá žalobcom pokuta z dôvodu ich účasti na tejto dohode.

c) Pokuty

Z rozsudku *Prym a Prym Consumer/Komisia*³⁶ vyplýva, že povinnosť uskutočniť vymedzenie dotknutého trhu v rozhodnutí prijatom podľa článku 81 ES sa Komisii ukladá len vtedy, pokiaľ nie je bez takého vymedzenia možné stanoviť, či kartel môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a mať protisúťažný cieľ alebo následok. Pokiaľ je cieľom dohody rozdelenie trhov s výrobkami a rozdelenie geografického trhu, Komisia na účely uplatnenia článku 81 ES nemá povinnosť uskutočniť vymedzenie trhu. V prípade, ak výrok rozhodnutia okrem konštatovania porušenia takisto ukladá pokutu, vyjadrenia o skutkových okolnostiach týkajúce sa dotknutého trhu sú rozhodujúce. Podľa usmernení k metóde stanovovania pokút³⁷, pri posudzovaní závažnosti porušenia sa totiž musí brať do úvahy jeho skutočný dosah na trh tam, kde je ho možné merať, ako aj skutočnú ekonomickú kapacitu porušovateľov, ktorou môžu spôsobiť značnú škodu iným prevádzkovateľom. Posúdenie týchto prvkov však vyžaduje stanovenie veľkosti trhov a trhových podielov, ktoré vlastnia dané podniky.

V každom prípade, keďže predmetom porušenia bolo rozdelenie trhov s výrobkami a rozdelenie geografického trhu, ktorých povaha je usmerneniami kvalifikovaná ako „veľmi závažná“, Súd prvého stupňa sa domnieval, že nedostatočné odôvodnenie týkajúce sa stanovenia trhu nemohlo v prejednávanej veci viesť k zrušeniu alebo zníženiu pokuty, a to vzhľadom na skutočnosť, že Komisia pre dané porušenie zvolila minimálnu hranicu stanovenú v usmerneniach.

Súd prvého stupňa v rozsudku *Bolloré a i./Komisia*³⁸ v dvoch oblastiach využil svoju neobmedzenú právomoc. V prvom rade, pripomenúc, že aj keď skutočnosť, že nejaký podnik sa nezúčastnil na všetkých základných prvkoch kartelu nie je podstatná pre stanovenie existencie porušenia, túto skutočnosť treba zohľadniť pri posudzovaní závažnosti porušenia, prípadne pri stanovovaní pokuty, znížil konečnú výšku pokuty uloženej jednému z podnikov o 15 % z dôvodu, že Komisia nepreukázala, že nezohľadnila túto skutočnosť neúčasti na postupoch rozdelenia trhu vo všetkých parametroch, ktoré viedli k stanoveniu konečnej sumy pokuty uloženej tomuto podniku. V druhom rade, v rámci zníženia pokuty z dôvodu spolupráce, Súd prvého stupňa sa domnieval, že hoci podnik Mougeot na rozdiel od AWA poskytol dokumenty siahajúce k predmetnému obdobiu a hoci boli jeho vyhlásenia v niektorých bodoch podrobnejšie, informácie poskytnuté AWA sa týkajú dlhšieho obdobia a pokrývajú väčší geografický celok a na

³⁶ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, T-30/05 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-534/07 P).

³⁷ Usmernenia k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy o ESÚO (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3).

³⁸ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. apríla 2007, T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 a T-136/02 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-322/07 P).

základe toho uzavrel, že ich spolupráca bola podobnej kvality. V dôsledku toho priznal podniku AWA také isté zníženie ako podniku Mougéot.

Rovnako, v už citovanom rozsudku *BASF a UCB/Komisia*, Súd prvého stupňa po tom, ako konštatoval, že porušenie z dôvodu účasti žalobcov na svetovom karteli bolo premlčané, opätovne určil výšku pokút, ktoré daným podnikom uložila Komisia. Pokiaľ ide o podnik BASF, Súd prvého stupňa uvádza, že skutočnosť, že podnik poskytne Komisii k dispozícii informácie týkajúce sa konaní, za ktoré pokutu nie je možné odpustiť, nie je spolupracou spadajúcou do pôsobnosti oznámenia o spolupráci z roku 1996³⁹. Keďže základné dôkazné materiály poskytnuté z dôvodu spolupráce zo strany BASF sa týkali svetových dohôd a porušenie týkajúce sa týchto svetových dohôd je premlčané, Súd prvého stupňa sa domnieva, že už nie je opodstatnené, aby sa uvedenému podniku na tomto základe znížila pokuta o 10 %. Podľa Súdu prvého stupňa vzhľadom na to, že z dôvodu povahy porušenia musí východisková suma pokuty týkajúcej sa európskych dohôd ostať rovnaká ako východisková suma pokuty pre všetky dohody, skutočnosť, že BASF získal konštatovanie, že za jedno z porušení, ktoré mu boli vytýkané, nemožno uložiť sankciu z dôvodu premlčania, nevedie k zníženiu pokuty, ktorá mu bola uložená. Napriek zníženiu, ktoré bolo BASF priznané z dôvodu uvedeného premlčania, konečná výška pokuty určená Súdom prvého stupňa je 35,024 miliónov eur, teda o 54 000 eur viac ako pokuta, ktorú BASF uložila Komisia.

V rozsudku *Coats Holdings a Coats/Komisia*⁴⁰ sa Súd prvého stupňa domnieval, že úloha žalobkyne bola v podstate obmedzená na uľahčenie nadobudnutia účinnosti rámcovej dohody kartelu. Keďže jej úloha sa viac podobala úlohe sprostredkovateľa ako úlohe úplného člena kartelu, Súd prvého stupňa vzhľadom na poľahčujúce okolnosti považoval za vhodné znížiť výšku pokuty o 20 %.

d) Pripísateľnosť protiprávneho správania

V rozsudku *Akzo Nobel a i./Komisia*⁴¹ Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že skutočnosťou, ktorá oprávňuje Komisiu na to, aby rozhodnutie ukladajúce pokuty adresovala materskej spoločnosti skupiny spoločností nie je ani podnecovanie dcérskej spoločnosti materskou spoločnosťou, aby sa dopustila porušenia, a o to menej účasť materskej spoločnosti na porušení, ale to, že tvoria jediný podnik v zmysle článku 81 ES.

V osobitnom prípade, keď materská spoločnosť vlastní celé základné imanie svojej dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila protiprávneho správania, existuje jednoduchá domnienka, podľa ktorej má uvedená materská spoločnosť rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti. Prináleží materskej spoločnosti, aby túto domnienku vyvrátila tým, že Súdu prvého stupňa predloží na posúdenie všetko, čo sa týka

³⁹ Oznámenie Komisie z 18. júla 1996 o neuložení alebo znížení pokút vo veciach týkajúcich sa kartelov [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES 1996, C 207, s. 4).

⁴⁰ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, T-36/05 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-468/07 P).

⁴¹ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, T-112/05.

organizačných, hospodárskych a právnych väzieb medzi dcérskou spoločnosťou a ňou samou, a tým preukázala, že netvoria jeden hospodársky subjekt.

2. Prínos judikatúry v rámci článku 82 ES

a) Rozsudok Microsoft/Komisia

Činnosť Súdu prvého stupňa bola tento rok poznačená sporom, ktorý bol predmetom rozsudku *Microsoft/Komisia*⁴², vyhlásenom veľkou komorou, ktorým bola v podstate zamietnutá žaloba smerujúca ku zrušeniu rozhodnutia Komisie⁴³.

Okrem pokuty vo výške viac ako 497 miliónov eur, Komisia zaviazala Microsoft, aby ukončil konštatované zneužitie jednak tým, že zverejní informácie týkajúce sa nevyhnutnej interoperability podnikov, ktoré majú záujem vyvíjať a distribuovať operačné systémy pre servery pre pracovné skupiny a jednak tým, že ponúkne na predaj jednu verziu operačného systému Windows pre PC bez operačného systému Windows Media Player. Na účely asistencie Komisii pri jej úlohe zabezpečenia dodržiavania týchto opatrení na nápravu, rozhodnutie stanovovalo mechanizmus dohľadu, ktorý počítal s určením nezávislého splnomocnenca.

Súd prvého stupňa zamietol v celom rozsahu tvrdenia žalobcu týkajúce sa zneužití dominantného postavenia, ktoré uviedla Komisia, ako aj uložené opatrenia na nápravu a pokutu, ale zrušil ustanovenia rozhodnutia týkajúce sa nezávislého splnomocnenca.

V prvom rade, pokiaľ ide o zneužitie spočívajúce v odmietnutí poskytnúť informácie súvisiace s interoperabilitou, Súd prvého stupňa v celom rozsahu zamietol tvrdenia, ktoré uviedol Microsoft proti pojmu a stupňu interoperability, ktoré uviedla Komisia, ako aj koherencii uloženého opatrenia na nápravu. Súd prvého stupňa ďalej preskúmal otázku práv duševného vlastníctva alebo obchodného tajomstva, ktoré sa vzťahovali na komunikačné protokoly Microsoftu alebo ich špecifikácie. Odvolávajúc sa na judikatúru Súdneho dvora⁴⁴, Súd prvého stupňa pripomenul, že len za výnimočných okolností môže výkon výlučného práva majiteľa vlastníckeho práva spôsobiť takéto zneužitie, to znamená, že pokiaľ sa odmietnutie po prvé, týka výrobku alebo služby nevyhnutných na výkon danej činnosti na susednom trhu, po druhé, vylučuje akúkoľvek skutočnú hospodársku súťaž na susednom trhu, po tretie, je prekážkou objavenia sa nového výrobku, pre ktorý existuje potenciálny dopyt zo strany spotrebiteľov a napokon, nie je objektívne odôvodnené.

⁴² Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2007, T-201/04.

⁴³ Rozhodnutie Komisie z 24. mája 2004, ktoré sa vzťahuje na konanie podľa článku 82 Zmluvy o ES a článku 54 Dohody o EHP vedené proti spoločnosti Microsoft Corporation (Prípado COMP/C-3/37.792 – Microsoft) (Ú. v. EÚ L 32, 2007, s. 3).

⁴⁴ Rozsudky Súdneho dvora z 5. októbra 1988, Volvo, 238/87, Zb. s. 6211; zo 6. apríla 1995, RTE a ITP/Komisia, nazývaný „Magill“, C-241/91 P a C-242/91 P, Zb. s. I-743; z 26. novembra 1998, Bronner, C-7/97, Zb. s. I-7791, ako aj z 29. apríla 2004, IMS Health, C-418/01, Zb. s. I-5039.

Po preskúmaní, či tieto okolnosti nastali v prejednávanej veci, Súd prvého stupňa rozhodol, že Komisia nevykonala zjavne nesprávne posúdenie tým, že sa domnievala, po prvé, že na to, aby boli skutočne konkurencieschopné s operačnými systémami Windows pre servery pracovných skupín, museli byť konkurenčné operačné systémy interoperabilné so štruktúrou domény Windows rovnako ako tieto systémy Windows, po druhé, že vývoj trhu jasne dokazoval nebezpečenstvo vylúčenia hospodárskej súťaže na trhu s operačnými systémami pre servery pracovných skupín, a po tretie, že odmietnutie vytýkané Microsoftu obmedzovalo technický vývoj na úkor spotrebiteľov v zmysle článku 82 druhého odseku písm. b) ES, a z toho dôvodu bola v prejednávanej veci prítomná okolnosť objavenia sa nového výrobku. Napokon, Súd prvého stupňa uviedol, že Microsoft nepreukázal existenciu akéhokoľvek objektívneho odôvodnenia svojho odmietnutia zverejniť dotknuté informácie týkajúce sa interoperability, ani dostatočne nepreukázal, že zverejnenie týchto informácií by malo výrazný negatívny dopad na jeho inovačné zámery.

V druhom rade, pokiaľ ide o zneužitie založené na viazanom predaji operačného systému Windows pre PC a Windows Media Player, Súd prvého stupňa uviedol, že analýza prvkov viazaného predaja, ktorú vykonala Komisia, je v súlade tak s článkom 82 ES, ako aj s judikatúrou⁴⁵, pričom pripomenul, že ide o tieto prvky: po prvé, vzájomný výrobok a viazaný výrobok sú dva odlišné výrobky, po druhé, dotknutý podnik má dominantné postavenie na trhu vzájomného výrobku, po tretie, uvedený podnik neumožňuje spotrebiteľom nadobudnúť vzájomný výrobok bez viazaného výrobku a po štvrté, dotknutý postup obmedzuje hospodársku súťaž.

V treťom rade, pokiaľ ide o mechanizmus dohľadu zahŕňajúci určenie nezávislého splnomocnenca, Súd prvého stupňa rozhodol, že rozhodnutie nemalo právny základ v nariadení č. 17⁴⁶ a teda prekračovalo právomoci Komisie v oblasti vyšetrovania a výkonu. Zastával názor, že zriadením takéhoto mechanizmu, ktorý priznával splnomocnencovi časovo neobmedzenú právomoc prístupu, nezávisle na Komisii, k informáciám, dokumentom, do priestorov a k zamestnancom Microsoftu, ako aj ku „zdrojovému kódu“ príslušných výrobkov tejto spoločnosti a ktorý tomuto splnomocnencovi umožňoval konať tiež z vlastnej iniciatívy alebo na podnet tretích osôb, Komisia prekročila rámec situácie, v ktorej stanovuje svojho vlastného vonkajšieho znalca na to, aby jej poradil počas vyšetrovania a preniesla výkon právomocí, ktoré je oprávnená vykonávať len ona sama. Komisia takisto prekročila rámec svojej právomoci tým, že zaviazala Microsoft na náhradu nákladov týkajúcich sa splnomocnenca, hoci žiadne ustanovenie nariadenia č. 17 jej neumožňuje zaviazat podniky na náhradu nákladov, ktoré vznikli jej samej pri dohľade nad výkonom opatrení na nápravu.

Pokiaľ ide o uloženie pokuty, Súd prvého stupňa najmä spresnil, že povinnosť odôvodnenia nezahŕňala ani uvedenie číselných údajov týkajúcich sa výšky pokút, ani rozlišovanie medzi jednotlivými konštatovanými zneužitiami pri určení počiatočnej výšky pokuty.

⁴⁵ Pozri najmä rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. decembra 1991, Hilti/Komisia, T-30/89, Zb. s. II-1439, a Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 1994, Tetra Pak/Komisia, T-83/91, Zb. s. II-755.

⁴⁶ Vyššie uvedené nariadenie.

b) Rozhodnutia o zamietnutí sťažností

V už citovanom rozsudku *Ufex a i./Komisia* Súd prvého stupňa pripomína, že hoci Komisia pri výkone svojej diskrečnej právomoci môže rozhodnúť o zamietnutí sťažnosti z dôvodu nedostatku záujmu Spoločenstva⁴⁷, nemôže tak urobiť len na základe skutočnosti, že tieto postupy skončili bez toho, aby sa presvedčila, či nepretrvávajú protisúťažné účinky a či závažnosť uvedených ohrození hospodárskej súťaže alebo pretrvávajúce ich účinkov nemôže priznať tejto sťažnosti záujem Spoločenstva. Aj v prípade, ak protisúťažné účinky nepretrvávajú, Komisia je povinná zohľadniť dĺžku a závažnosť uvedených porušení.

Okrem toho, pokiaľ ide o preskúmanie sťažnosti týkajúcej sa delenej právomoci Komisie a vnútroštátnych orgánov, Súd prvého stupňa spresňuje, že ani subjektívny prístup vnútroštátnych orgánov alebo súdov, podľa ktorých by mala vo veci rozhodnúť Komisia, ani existencia spolupráce medzi Komisiou a vnútroštátnym orgánom nemôžu viesť k vzniku výlučnej právomoci Komisie alebo k predpokladu, že Komisia rozhodne o existencii záujmu Spoločenstva. Komisia takisto nie je povinná uprednostniť vec, pokiaľ vnútroštátny súd prerušil konanie a očakáva jej rozhodnutie.

c) Uplatnenie článku 82 ES na krížové dotácie

V už citovanom rozsudku *Ufex a i./Komisia* Súd prvého stupňa rozhodol, že ak podnik v dominantnom postavení poskytne krížové dotácie pochádzajúce z odvetvia, v ktorom má oprávnený monopol, na činnosť svojej dcérskej spoločnosti otvorenú konkurencii nepredstavuje to samo o sebe zneužitie dominantného postavenia, bez ohľadu na postupy uplatňované vo vyhradenom odvetví a v odvetví otvorenom konkurencii. Samotná skutočnosť, že podniku je priznané výlučné právo na účely toho, aby bolo zabezpečené poskytovanie služby vo verejnom záujme týmto podnikom nebráni tomu, aby mal daný podnik úžitok z činností, ktoré sú mu vyhradené, ani aby tento podnik rozšíril svoju činnosť na nevyhradené odvetvia. V každom prípade, nadobudnutie účasti v podniku a analogicky udelenie krížových dotácií môže spôsobiť problémy vzhľadom na pravidlá Spoločenstva o hospodárskej súťaži v prípade, ak prostriedky použité podnikom, ktorý má monopol, vyplývajú z neprimeraných alebo diskriminačných cien alebo iných zneužití na vyhradenom trhu. V dôsledku toho, neprimerane nízka fakturácia podnikom v dominantnom postavení za poskytnutie služieb svojej dcérskej spoločnosti nemusí predstavovať prekážku pre konkurentov, pokiaľ dcérska spoločnosť nepoužije tieto dotácie na to, aby vykázala značné príjmy alebo poskytla vysoké dividendy. Rovnako je tomu v prípade, ak táto dcérska spoločnosť uplatňuje rovnaké ceny ako jej konkurenti a vykáže veľmi vysoké zisky, kým takéto správanie nemá vplyv na výber dodávateľa spotrebiteľom.

⁴⁷ K pojmu záujem Spoločenstva pozri tiež rozsudky Súdu prvého stupňa z 3. júla 2007, *Au lys de France/Komisia*, T-458/04, a z 12. júla 2007, *AEPI/Komisia*, T-229/05 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-425/07 P).

d) Zneužívanie dominantného postavenia

Súd prvého stupňa v rozsudku *Duales System Deutschland/Komisia (Der Grüne Punkt)*⁴⁸ rozhodol, že zneužitím dominantného postavenia je správanie podniku spravujúceho služby spracovania a zhodnotenia obalov vzťahujúceho sa na celé územie, ktorým vyžaduje od podnikov využívajúcich jeho systém, aby zaplatili poplatok za všetky obaly uvedené na trh v Nemecku s jeho logom, ak tieto podniky preukážu, že nevyužívajú tento systém pre časť alebo všetky z týchto obalov. To však nevylučuje možnosť pre tento podnik, aby za predpokladu, ak sa preukáže, že obal označený jeho logom bol odobratý a zhodnotený iným systémom, vyberal primeraný poplatok iba za užívanie ochrannej známky. Označenie logom totiž zodpovedá poskytnutiu služby, keďže sa ním spotrebiteľovi oznamuje, že systém je poskytnutý k jeho dispozícii.

e) Predátorské ceny

Opierajúc sa o rozsudok *AKZO/Komisia*⁴⁹, Súd prvého stupňa v rozsudku *France Télécom/Komisia*⁵⁰ pripomína, že existujú dve rôzne analytické metódy, pokiaľ ide o preverenie toho, či podnik uplatňoval predátorské ceny. Ceny nižšie ako priemer variabilných nákladov uplatňované podnikom, ktorý má dominantné postavenie, sú považované za zneužívanie, pretože jediný záujem, ktorý môže mať podnik na uplatňovaní týchto cien, je vytlačenie svojich konkurentov z trhu, zatiaľ čo ceny nižšie ako priemer celkových nákladov, ale vyššie ako priemer variabilných nákladov predstavujú zneužívanie, pokiaľ sú stanovené v rámci plánu, ktorého cieľom je vytlačenie konkurenta. Tento zámer vytlačenia z trhu musí byť preukázaný vážnymi a vzájomne súhlasnými dôkazmi bez toho, aby sa vyžadovalo preukázanie konkrétnych účinkov predmetnej činnosti.

V tomto ohľade, príjmy a náklady vzniknuté po porušení nemôžu byť zohľadnené pri posudzovaní miery pokrytia nákladov počas predmetného obdobia. Totiž článok 82 ES sa týka postavenia predmetného podniku na spoločnom trhu v čase, keď sa dopustil porušenia. Nie je však potrebné preukazovať, ako ďalší dôkaz, že dotknutý podnik mal skutočnú šancu pokryť svoje straty.

Okrem toho, Súd prvého stupňa uviedol, že nemožno tvrdiť, že právo na vyrovnanie cien podniku s dominantným postavením s cenami konkurentov je absolútne, zvlášť pokiaľ toto právo vedie k odôvodneniu uplatňovania predátorských cien, zakázaných Zmluvou. Hoci podnik v dominantnom postavení nemožno zbaviť práva zachovať si svoje vlastné obchodné záujmy, keď sú ohrozené, a treba mu priznať v primeranej miere možnosť následne konať tak, ako uzná za vhodné, takéto konanie nemožno pripustiť, keď jeho cieľom je práve posilnenie tohto dominantného postavenia a jeho zneužívanie.

⁴⁸ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. mája 2007, T-151/01 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-385/07 P).

⁴⁹ Rozsudok Súdneho dvora z 3. júla 1991, C-62/86, Zb. s. I-3359.

⁵⁰ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. januára 2007, T-340/03 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-202/07 P).

f) Záväzky podniku v dominantnom postavení

V už citovanom rozsudku *Alrosa/Komisia* sa Súd prvého stupňa po prvý krát vyjadril k oprávnenosti rozhodnutia vyhlasujúceho za záväzné záväzky, ktoré ponúka podnik v dominantnom postavení a k účinkom tohto rozhodnutia na tretie osoby.

Súd prvého stupňa uvádza, že účinkom takéhoto rozhodnutia je ukončiť konanie týkajúce sa konštatovania a sankcií za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže. Preto ho nemožno považovať za jednoduché prijatie Komisiou voľne formulovaného návrhu zmluvného partnera, ale predstavuje záväzné opatrenie, ktorým sa ukončuje stav porušovania, ktorým Komisia vykonáva všetky svoje právomoci priznané článkami 81 ES a 82 ES s výhradou, že predloženie ponúk záväzkov dotknutými podnikmi ju zbavuje povinnosti dokázať porušenie. Tým, že vyhlási dané správanie subjektu voči tretím osobám za záväzné, rozhodnutie prijaté podľa článku 9 nariadenia č. 1/2003⁵¹ môže nepriamo zakladať právne účinky *erga omnes*, ktoré dotknutý podnik nemohol sám vyvolať. Podľa Súdu prvého stupňa je Komisia ich jediným autorom, keďže spôsobuje, že záväzky ponúknuté dotknutým podnikom sú záväzné a ako jediná za to nesie zodpovednosť. Aj keď Komisia disponuje voľnou úvahou pri voľbe, ktorú jej ponúka nariadenie č. 1/2003, vyhlásiť za záväzné záväzky ponúknuté dotknutými podnikmi a prijať rozhodnutie podľa článku 9 tohto nariadenia alebo zvoliť postup podľa článku 7 ods. 1 uvedeného nariadenia, ktorý vyžaduje konštatovanie porušenia, v každom prípade musí rešpektovať zásadu proporcionality.

V prejednávanej veci Súd prvého stupňa vyvodzuje záver, že pokiaľ ide o rozhodnutie Komisie, ktorým sa nariaďuje ukončiť dlhotrvajúci obchodný vzťah medzi dvomi podnikmi účastníkmi dohody, ktorá môže predstavovať zneužitie dominantného postavenia, spojitosť medzi dvomi konaniami začatými Komisiou na základe článkov 81 ES a 82 ES, ako aj skutočnosť, že v uvedenom rozhodnutí je výslovne uvedený podnik účastník zmluvy bez toho, aby mu toto rozhodnutie bolo určené, musia viesť k tomu, aby tomuto podniku boli uznané počas celého konania práva priznané dotknutému podniku v zmysle nariadenia č. 1/2003, hoci *stricto sensu* ním nie je v konaní podľa článku 82 ES. V dôsledku toho má tento podnik právo byť vypočítaný vo veci individuálnych záväzkov, ktoré má Komisia v úmysle vyhlásiť za záväzné a musí mať možnosť úplne vykonávať toto právo.

3. Prínos judikatúry v oblasti kontroly koncentrácií

V rozsudku *Sun Chemical Group a i./Komisia*⁵² Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že usmernenia na posudzovanie horizontálnych fúzií⁵³ nevyžadujú, aby boli vo všetkých prípadoch preskúmané všetky prvky, ktoré uvádzajú, pričom Komisia má právomoc

⁵¹ Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy. Text s významom pre EHP (Ú. v. ES L 1, 003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

⁵² Rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. júla 2007, T-282/06.

⁵³ Usmernenia na posudzovanie horizontálnych fúzií podľa nariadenia Rady o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ 2004, C 31, s. 5; Mim. vyd. 08/003, s. 10).

voľnej úvahy, ktorá jej umožňuje zohľadniť alebo nezohľadniť určité prvky, a nemusí predložiť presné odôvodnenie, pokiaľ ide o posúdenia určitých aspektov koncentrácie, ktoré sa jej zdajú zjavne nevhodné, bezvýznamné alebo jasne druhoradé pri jej posudzovaní.

Pri výkone právomoci súdneho preskúmania sa Súd prvého stupňa nemôže obmedziť len na preskúmanie toho, či Komisia považovala prvky uvedené v usmerneniach za rozhodujúce pri posúdení účinkov koncentrácie, ale musí takisto preskúmať, či prípadné opomenutia Komisie môžu spochybniť jej záver.

Okrem toho, v rámci posúdenia analýzy Komisie týkajúcej sa existencie prebytočných kapacít na trhu, Súd prvého stupňa vyvodzuje záver, že na to, aby klienti subjektu vzniknutého koncentráciou mohli presunúť všetky svoje objednávky na iných dodávateľov nie je nevyhnutné, aby boli spôsobilí odradiť tento subjekt od prípadného protisúťažného správania. Možnosť týchto klientov preniesť podstatnú časť svojich objednávok na iných dodávateľov totiž možno považovať za hrozbu dostatočne významných strát na to, aby uvedený subjekt odradila od pokračovania v danej činnosti.

4. Konanie o zabránení činností obmedzujúcich hospodársku súťaž

a) Rozdelenie právomocí

Cieľom nariadenia č. 1/2003 je najmä dosiahnuť užšiu spoluprácu orgánov hospodárskej súťaže členských štátov pri uplatňovaní pravidiel Spoločenstva týkajúcich sa hospodárskej súťaže, a na tieto účely stanovuje sieť verejných orgánov uplatňujúcich uvedené pravidlá v rámci úzkej spolupráce. V tomto ohľade Súd prvého stupňa v už citovaných rozsudkoch *France Télécom/Komisia* spresňuje, že nariadenie č. 1/2003 v každom prípade zachováva prevládajúcu úlohu Komisie pri zisťovaní porušení. Hoci článok 11 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje všeobecné pravidlo, podľa ktorého sú Komisia a vnútroštátne orgány hospodárskej súťaže povinné úzko spolupracovať, neukladá Komisii povinnosť vzdať sa vykonania inšpekcie vo veci, v ktorej už paralelne koná vnútroštátny orgán. Z tohto ustanovenia ani nemožno vyvodiť, že ak už vnútroštátny orgán hospodárskej súťaže začal vyšetrovanie o konkrétnych skutočnostiach, Komisii to okamžite bráni vo veci konať alebo sa o ňu predbežne zaujímať. Naopak, z požiadavky spolupráce medzi Komisiou a vnútroštátnymi orgánmi vyplýva, že tieto dva orgány môžu aspoň v predbežnej fáze, akou je vyšetrovanie, konať paralelne.

Okrem toho, článok 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 stanovuje, s výhradou jednoduchej konzultácie s dotknutým vnútroštátnym orgánom, že Komisia si ponecháva možnosť začať konanie týkajúce sa prijatia rozhodnutia, aj keď uvedený orgán už vo veci koná. *A fortiori*, nariadenie č. 1/2003 nemožno vykladať v tom zmysle, že v takomto prípade zakazuje Komisii rozhodnúť o vykonaní inšpekcie, ktorá je len prípravným aktom pre konanie vo veci samej a nezahŕňa formálne začatie konania.

b) Dôvernosť komunikácie medzi advokátmi a klientmi

V už citovanom rozsudku *Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia* sa Súd prvého stupňa vyjadril k dosahu zásady potvrdenej Súdnym dvorom v rozsudku *AM & S/Komisia*⁵⁴, podľa ktorého musí Komisia pri výkone vyšetrovacích právomocí, ktoré sú jej priznané na účely odhalenia porušenia práva hospodárskej súťaže za určitých podmienok rešpektovať dôvernosť komunikácie medzi advokátmi a klientmi.

Pokiaľ ide o postup, ktorý treba uplatniť pri overovaní, Súd prvého stupňa rozhodol, že podnik je oprávnený odmietnuť pracovníkom Komisie možnosť nahliadnuť, hoci aj len v súhrnnej forme, do dokumentov, ktoré označí za dôverné, ak sa domnieva, že také súhrnné preskúmanie nemožno uskutočniť bez toho, aby bol odhalený jeho obsah a poskytne o tom odôvodnené vysvetlenie. Ak Komisia zastáva názor, že dôkazy predložené podnikom nepostačujú na preukázanie dôverného charakteru dotknutých dokumentov, jej pracovníci môžu umiestniť kópiu dokumentu do zapečatenej obálky a vziať ju so sebou na účely neskoršieho vyriešenia sporu. Súd prvého stupňa sa domnieva, že tento postup umožňuje odstrániť nebezpečenstvo porušenia zásady ochrany dôvernosti komunikácie medzi advokátmi a klientmi, pričom Komisii ponecháva možnosť určitej kontroly nad dokumentmi a zabraňuje riziku zmiznutia alebo neskoršej manipulácii s týmito dokumentmi.

Pokiaľ ide o chránený typ dokumentov, Súd prvého stupňa uvádza, že na vnútorné dokumenty podniku, aj keď neboli poskytnuté advokátovi ani vytvorené na to, aby boli advokátovi oznámené, sa môže vzťahovať dôvernosť komunikácie medzi advokátmi a klientmi, pokiaľ boli vytvorené výlučne na účely vyžiadania právneho stanoviska advokáta v rámci výkonu práv na obhajobu. Naopak, samotná skutočnosť, že dokument bol predmetom konzultácií s advokátom nepostačuje na to, aby mu bola priznaná táto ochrana. Súd prvého stupňa dodáva, že okolnosť, že dokument bol vytvorený v rámci programu zabezpečenia zlučiteľnosti s právom hospodárskej súťaže, sama o sebe nestačí na ochranu tohto dokumentu. Uvedené programy totiž svojou rôznorodosťou zahŕňajú úlohy a informácie, ktoré často výrazne prekračujú výkon práva na obhajobu.

Okrem toho, Súd prvého stupňa potvrdzuje, že hoci je pravdou, že uznanie osobitnej úlohy právneho poradcu podniku a ochrana dôvernosti komunikácie s ním sú v súčasnosti oveľa rozšírenejšie ako v čase vyhlásenia rozsudku *AM & S*, nemožno však označiť smerovanie práv členských štátov v tomto ohľade za zhodné ani zjavne jednotné. Rozhodnutie Súdného dvora v uvedenom rozsudku nepovažovať za chránenú komunikáciu medzi podnikmi a právnymi poradcami, ktorí sú k daným podnikom v zamestnaneckom vzťahu, je preto potrebné potvrdiť.

⁵⁴ Rozsudok Súdného dvora z 18. mája 1982, 155/79, Zb. s. 1575.

c) Zásada proporcionality

Rozsudok *CB/Komisia*⁵⁵ prináša spresnenia, pokiaľ ide o podmienky, za ktorých môže Komisia rozhodnutím nariadiť šetrenia, ktorým sa dotknuté podniky alebo združenia podnikov musia podriaďovať podľa článku 14 ods. 3 nariadenia č. 17 (a následne článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003).

Žalobca, ktorým je zoskupenie hospodárskych záujmov zriadené podľa francúzskeho práva a vytvorené významnými francúzskymi peňažnými ústavmi na účely interoperability ich systémov platieb platobnou kartou, tvrdil, že rozhodnutie, ktorým bolo voči nemu nariadené povinné šetrenie, porušuje zásadu proporcionality, keďže takéto šetrenie nie je nevyhnutným a primeraným prostriedkom na získanie informácií, ktoré potrebovala Komisia. Súd prvého stupňa zamietol tento žalobný dôvod, pričom pripomenul, že voľba, ktorú má Komisia vykonať medzi rôznymi nástrojmi, ktoré má k dispozícii na účely získania informácií, nezávisí len od takých okolností, akými je osobitná závažnosť situácie, mimoriadna naliehavosť alebo potreba absolútneho utajenia, ale od potreby vyšetrovania primeraného vzhľadom na osobitosti každého prípadu. Súd prvého stupňa pripomína, že cieľom rozhodnutia napadnutého v prejednávanej veci bolo získanie informácií týkajúcich sa údajného zámeru niektorých veľkých francúzskych bánk vylúčiť subjekty vstupujúce na francúzsky trh vydávania platobných kariet, ako aj získanie dôverných obchodných informácií, ktoré Komisia predpokladala nájsť v priestoroch žalobcu. Vzhľadom na povahu hľadaných informácií a úlohu týchto bánk v štruktúre zoskupenia, Súd prvého stupňa rozhodol, že voľba Komisie neporušila zásadu proporcionality, keďže si len ťažko možno predstaviť, že by sa táto inštitúcia mohla dostať k daným informáciám inak, ako prostredníctvom rozhodnutia, ktorým bolo nariadené šetrenie.

d) Uverejnenie rozhodnutí Komisie a prezumpcia neviný

V už citovanom rozsudku *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisia* Súd prvého stupňa objasňuje zásady, ktoré stanovil vo svojom rozsudku *Bank Austria Creditanstalt/Komisia*⁵⁶, pokiaľ ide o právomoc Komisie zverejňovať svoje rozhodnutia a dodržiavanie profesijného tajomstva, a spresňuje, že tieto pojmy majú byť vykladané s ohľadom na zásadu prezumpcie neviný.

Odvolávajúc sa na poslednú uvedenú zásadu, žalobca tvrdil, že zverejnenie rozhodnutia o peroxidoch bolo protiprávne, keďže obsahovalo zistenia týkajúce sa jeho údajného protiprávneho konania. V tomto ohľade Súd prvého stupňa pripomína, že hoci podľa už citovaného rozsudku *Bank Austria Creditanstalt/Komisia*, záujem podniku, aby podrobnosti o protisúťažnom konaní, ktoré je mu vytýkané Komisiou, neboli verejne sprístupnené, nezasluhuje žiadnu osobitnú ochranu, uplatnenie tejto judikatúry predpokladá, aby sa konštatované porušenie nachádzalo vo výroku rozhodnutia, pričom táto okolnosť je nevyhnutná na to, aby uvedený podnik mohol toto rozhodnutie napadnúť na súde. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o peroxidoch voči žalobcovi nespĺňalo túto podmienku,

⁵⁵ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júla 2007, T-266/03.

⁵⁶ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. mája 2006, T-198/03, Zb. s. II-1429.

Súd prvého stupňa rozhodol, že tvrdenia týkajúce sa žalobcu nie sú zákonne preukázané a nemôžu byť zverejnené. Takáto situácia je totiž v rozpore so zásadou prezumpcie neviny a porušuje zásadu ochrany profesijného tajomstva, ktoré vyžadujú, aby bolo zaručené rešpektovanie dobrej povesti a dôstojnosti žalobcu.

Štátna pomoc

1. Hmotnoprávne pravidlá

a) Prvky predstavujúce štátnu pomoc

Problematika posúdenia opatrení ako štátnej pomoci bola v uplynulom roku predmetom viacerých rozsudkov Súdu prvého stupňa. Spomenieme najmä rozsudok *Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Komisia*⁵⁷, v ktorom Súd prvého stupňa čiastočne zrušil rozhodnutie Komisie, ktorým bolo nariadené vymáhanie štátnej pomoci pozostávajúcej z toho, že Helénska republika tolerovala neplatenie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) z paliva a náhradných dielov pre lietadlá. Súd prvého stupňa sa domnieval, že Komisia nepreskúmala, či uvedené neplatenie dane predstavovalo skutočnú ekonomickú výhodu, ktorá by umožňovala kvalifikovať ho ako štátnu pomoc. Keďže DPH je v podstate neutrálna, pokiaľ ide o situáciu hospodárskej súťaže vzhľadom na to, že ju možno buď okamžite odpočítať ako daň zaplatenú na vstupe, alebo vrátiť v krátkej lehote, jediná výhoda pre žalobcu by spočívala vo výhode pre verejné financie spojené s dočasným vybratím dane na vstupe. Súd prvého stupňa však v prejednáwanej veci uviedol, že nezaplatenie DPH v podstate nestačí na to, aby bolo možné sa domnievať, že žalobcovi bola poskytnutá výhoda v zmysle článku 87 ES.

V rozsudku *Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia*⁵⁸ Súd prvého stupňa potvrdzuje rozhodnutie Komisie o neexistencii štátnej pomoci z dôvodu nedostatku selektívnej výhody, ktorú by určitým prevádzkovateľom poskytovalo vnútroštátne opatrenie znižujúce poplatky, ktoré tieto subjekty dlhovali za licencie UMTS (Universal Mobile Telecommunications System) s cieľom zjednotenia podmienok poskytovania všetkých licencií. Strata štátnych prostriedkov, ktorá z toho vyplýva, totiž nestačí na preukázanie existencie štátnej pomoci, pretože bola nevyhnutná vzhľadom na štruktúru systému a vzhľadom na to, že telekomunikačné služby patrili do rámca Spoločenstva spočívajúceho v rovnosti zaobchádzania medzi prevádzkovateľmi, pokiaľ ide o udelenie licencií a stanovenie poplatkov. Súd prvého stupňa okrem toho zdôrazňuje, že v prejednáwanej veci dotknuté osoby nemohli mať prospech zo skoršieho udelenia licencií prvým prevádzkovateľom, keďže sieť UMTS bola zavedená oneskorene.

⁵⁷ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, T-68/03.

⁵⁸ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 4. júla 2007, T-475/04 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-431/07 P).

b) Povinnosť odôvodnenia

V rozsudku *Írsko a i./Komisia*⁵⁹ Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie Komisie týkajúce sa oslobodenia od spotrebnej dane z minerálnych olejov používaných ako palivo na výrobu kyslíčnika hlinitého v niektorých regiónoch Írska, Francúzska a Talianska tým, že vzal do úvahy *ex offio* nedostatok odôvodnenia, ktorý sa vzťahoval na to, že uvedené opatrenie nebude kvalifikované ako „existujúca pomoc“ podľa nariadenia č. 659/1999⁶⁰. V zmysle článku 1 písm. b) bodu v) tohto nariadenia sa za existujúcu pomoc považuje pomoc, pre ktorú možno stanoviť, že v čase, keď nadobudla účinnosť, nepredstavovala pomoc a následne sa stala pomocou v dôsledku vývoja spoločného trhu bez toho, aby ju dotknutý členský štát upravoval. Súd prvého stupňa pripomína, že v súlade s ustanoveniami Spoločenstva upravujúcimi spotrebné dane boli dotknuté oslobodenia povolené a predĺžené viacerými rozhodnutiami Rady prijatými na návrh Komisie. Za týchto okolností Súd prvého stupňa uvádza, že Komisia, ktorá odmietla považovať dotknutú pomoc za existujúcu podľa vyššie uvedeného ustanovenia nariadenia č. 659/1999, nemala právo obmedziť sa na tvrdenie, že toto ustanovenie vo veci samej nebolo uplatniteľné.

Rozsudok *Salvat père et fils a i./Komisia*, už citovaný, spresnil judikatúru Súdu prvého stupňa týkajúcu sa požiadavky odôvodnenia rozhodnutí Komisie prijatých vzhľadom na rôzne opatrenia, ktoré podľa Komisie predstavovali štátnu pomoc podľa článku 87 ES. V tomto Súd prvého stupňa spresnil, že všeobecné preskúmanie podmienok uplatnenia článku 87 ES v rozhodnutí Komisie nemožno ako také považovať za odporujúce povinnosti odôvodnenia, pokiaľ dotknuté opatrenia patria do toho istého akčného plánu.

V rozsudku *Département du Loiret/Komisia*⁶¹ Súd prvého stupňa naopak konštatoval nedostatok odôvodnenia rozhodnutia Komisie, ktorým bola vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom štátna pomoc neoprávnene poskytnutá podniku vo forme postúpenia upraveného pozemku za preferenčnú cenu. Súd prvého stupňa uviedol, že toto rozhodnutie neobsahovalo potrebné informácie o spôsobe výpočtu výšky vymáhanej pomoci, najmä pokiaľ ide o uplatnenie zloženej úrokovej sadzby, ktorou sa zmenila pôvodná hodnota dotácie.

c) Vymáhanie

Na základe ustálenej judikatúry týkajúcej sa článku 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, Komisia je oprávnená prijať rozhodnutie na základe dostupných informácií v prípade, ak je konfrontovaná s členským štátom, ktorý si neplní povinnosť spolupráce a neposkytne jej informácie, o ktoré ho Komisia požiadala na účely preskúmania zlučiteľnosti pomoci

⁵⁹ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 a T-69/06.

⁶⁰ Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88 ES] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339).

⁶¹ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. marca 2007, T-369/00 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-295/07 P).

so spoločným trhom. V rozsudku *MTU Friedrichshafen/Komisia*⁶² Súd prvého stupňa rozhodol, že hoci článok 13 ods. 1 uvedeného nariadenia umožňuje Komisii, aby pri dodržaní procesných podmienok, ktoré sú v ňom stanovené, prijala rozhodnutie, v ktorom sa konštatuje nezlučiteľnosť pomoci, na základe dostupných informácií a v prípade potreby členskému štátu nariadila, aby vymáhal pomoc od jej príjemcov, neumožňuje jej však uložiť konkrétnemu podniku povinnosť, a to ani solidárne, vrátiť vymedzenú časť pomoci, ktorá bola vyhlásená za nezlučiteľnú a vyplatená protiprávne, ak je prevod štátnych zdrojov, z ktorých mal uvedený podnik prospech, iba hypotetický.

Súd prvého stupňa v rozsudku *Scott/Komisia*⁶³ pripomenul, že cieľom vymáhania protiprávne poskytnutej pomoci nie je uložiť sankciu neuvádzanú právom Spoločenstva, ale zbaviť príjemcu výhody, ktorú mal oproti svojim konkurentom na trhu, a obnoviť stav, ktorý existoval pred poskytnutím pomoci. Komisia nemôže, vedená snahou o zhovievavosť, nariadiť vrátenie sumy nižšej než hodnota pomoci získanej ani vyjadrovať svoj nesúhlas, pokiaľ ide o závažnosť nezákonnosti nariaďovaním vrátenia sumy vyššej než táto hodnota.

d) Časové uplatnenie právneho rámca

V rozsudku *Freistaat Sachsen/Komisia*⁶⁴ Súd prvého stupňa rozhodoval o žalobe o neplatnosť rozhodnutia Komisie o programe pomoci, ktorý bol pre malé a stredné podniky stanovený úradmi spolkovej krajiny Sasko. Súd prvého stupňa prijal tvrdenie žalobcu, podľa ktorého Komisia mala preskúmať predmetný program pomoci podľa ustanovení, ktoré boli účinné ku dňu doručenia oznámenia a nie tých, ktoré nadobudli účinnosť po tomto dni. Uvádzajúc takisto úplnosť počiatočného oznámenia o pomoci, ku ktorému došlo pred nadobudnutím účinnosti posledného uvedeného nariadenia, Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že uplatnenie nového pravidla týkajúceho sa zlučiteľnosti štátnej pomoci na pomoc, ktorá bola oznámená pred tým, ako toto nariadenie nadobudlo účinnosť, je prípustné len vtedy, ak zo znenia, účelu alebo systému novej právnej úpravy vyplýva, že sa má uplatniť retroaktívne, a ak bola riadne dodržaná legitímna dôvera dotknutých osôb.

2. Procesné pravidlá

V už citovanom rozsudku *Scott/Komisia* Súd prvého stupňa spresňuje, že hoci žiadne procesné ustanovenie kontroly štátnej pomoci podľa článku 88 ES nepriznáva osobitnú úlohu spomedzi dotknutých osôb príjemcovi pomoci a tento nemá postavenie účastníka daného konania, Komisia môže, vzhľadom na svoju povinnosť dôsledného a nestranného

⁶² Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, T-196/02 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-520/07 P).

⁶³ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. marca 2007, T-366/00 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-290/07 P).

⁶⁴ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 3. mája 2007, T-357/02 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-334/07 P).

preskúmania spisu, byť za určitých podmienok povinná zohľadniť pripomienky príjemcu predložené po uplynutí lehoty priznanej dotknutým osobám rozhodnutím o začatí konania vo veci formálneho zisťovania.

V tomto rozsudku Súd prvého stupňa spresňuje judikatúru, podľa ktorej oprávnenosť rozhodnutia Komisie v oblasti štátnej pomoci sa posudzuje podľa informácií, ktoré Komisia mohla mať k dispozícii v čase, keď prijala toto rozhodnutie, a žalobca sa nemôže odvolávať na skutkové tvrdenia, o ktorých Komisia nevedela a neboli oznámené počas uvedeného konania vo veci formálneho zisťovania. Súd prvého stupňa spresňuje, že z tejto judikatúry nevyplýva, že dôkazy poskytnuté príjemcom pomoci v žalobe o zrušenie nemožno brať do úvahy na účely posúdenia zákonnosti rozhodnutia, hoci boli platne predložené Komisii v správnom konaní pred prijatím rozhodnutia a táto ich odmietla z neoprávnených dôvodov.

Vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku *Tirrenia di Navigazione a i./Komisia*⁶⁵ žalobcovia žiadali zrušenie rozhodnutia Komisie o začatí konania vo veci formálneho zisťovania, ktoré sa týkalo štátnej pomoci priznanej talianskym navigačným spoločnostiam. Keďže základnými otázkami vo veci samej sa už zaoberal Súdny dvor v spojenej veci⁶⁶, Súd prvého stupňa uvádza, že jeho úlohou je preskúmať, či riešenie prijaté Súdny dvorom možno uplatniť v prejednávanej veci v rozsahu, v akom sa tvrdenia uvedené žalobcami odlišujú od tých, na ktoré už Súdny dvor odpovedal a vzhľadom na to, že žalobcovia pred Súdom prvého stupňa nemali možnosť byť vypočutí Súdny dvorom, keďže na uvedenom súde nebola v danom prípade účasť jednotlivcov stanovená.

Okrem toho, opierajúc sa o judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa rozsahu zákazu rozhodnúť *ultra petita*⁶⁷, Súd prvého stupňa konštatuje, že v prípade, ak žalovaná inštitúcia neuvedie právnu úvahu, ktorá by dokazovala zákonnosť napadnutého aktu, je úlohou súdu Spoločenstva, aby túto právnu úvahu zohľadnil a tým predišiel zrušeniu zákonného aktu. V dôsledku toho sa Súd prvého stupňa z vlastnej iniciatívy opiera o úvahu, podľa ktorej zainteresované tretie osoby nemôžu dosiahnuť zrušenie rozhodnutia na základe dôkazov, ktoré Komisii neboli predložené vnútroštátnymi orgánmi v štádiu konania o predbežnom preskúmaní, a zamietla žalobu.

⁶⁵ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. júna 2007, T-246/99.

⁶⁶ Rozsudky Súdneho dvora z 9. októbra 2001, Zb. s. I-7303, a z 10. mája 2005, Taliansko/Komisia, C-400/99, Zb. s. I-3657.

⁶⁷ Uznesenie Súdneho dvora z 13. júna 2006, Mancini/Komisia, C-172/05 P.

Skončenie platnosti Zmluvy ESUO

V tomto roku bola prijatá séria rozsudkov⁶⁸, ktoré objasnili dôsledky skončenia platnosti Zmluvy ESUO vzhľadom na právomoc Komisie konštatovať porušenia pravidiel hospodárskej súťaže v oblastiach, na ktoré sa vzťahovala uvedená zmluva.

Súd prvého stupňa uvádza, že následnosť právneho rámca Zmluvy ES po právnom rámci Zmluvy ESUO patrí do kontextu kontinuity právneho poriadku Spoločenstva a jeho cieľov, ktorý vyžaduje, aby Európske spoločenstvo zabezpečovalo dodržiavanie práv a povinností, ktoré vznikli podľa Zmluvy ESUO. Sledovanie cieľa neskreslenej hospodárskej súťaže v oblastiach pôvodne patriacich do spoločného trhu uhlia a ocele nie je teda z dôvodu skončenia platnosti Zmluvy ESUO prerušené, keďže tento cieľ sa sleduje takisto v rámci Zmluvy ES. Inými slovami oblasti, na ktoré sa predtým vzťahovala Zmluva ESUO – *lex specialis* – od 24. júla 2002 automaticky vstupujú do rámca pôsobnosti Zmluvy ES – *lex generalis*.

Súd prvého stupňa však spresňuje, že v rámci každej zmluvy sú totiž inštitúcie oprávnené vykonávať len právomoci, ktoré im boli pridelené touto zmluvou. Na druhej strane zásady upravujúce sukcesiu pravidiel z hľadiska času môžu viesť k uplatneniu hmotnoprávnych ustanovení, ktoré v okamihu prijatia aktu inštitúciou Spoločenstva už nie sú v platnosti.

Práve podľa týchto zásad Súd prvého stupňa v rozsudku *SP a i./Komisia* zrušil rozhodnutie, ktoré Komisia prijala po skončení platnosti Zmluvy ESUO na základe článku 65 ods. 4 a 5 UO a nie ustanovení zodpovedajúcich nariadeniu č. 17⁶⁹ a konštatovala ním porušenie článku 65 ods. 1 UO, ktorého sa dopustili viacerí talianski výrobcovia betónových kruhov a uložila dotknutým podnikom pokuty.

Naopak, v rozsudku *González y Díez/Komisía* Súd prvého stupňa rozhodol, že Komisia po skončení platnosti Zmluvy ESUO bola oprávnená prijať rozhodnutie týkajúce sa štátnej pomoci poskytnutej v oblasti patriacej do rámca pôsobnosti danej zmluvy, opierajúc sa o článok 88 ods. 2 ES vzhľadom na situácie, ktoré nastali pred skončením platnosti Zmluvy ESUO. V každom prípade, pokiaľ ide o hmotnoprávne predpisy, Súd prvého stupňa vyvodzuje záver, že Komisia nemala právo preskúmať spornú pomoc vzhľadom na nariadenie prijaté v rámci Zmluvy ES.

⁶⁸ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, *González y Díez/Komisía*, T-25/04, a z 25. októbra 2007, *SP a i./Komisia*, T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03. Otázky, ktorých sa týkal posledný uvedený rozsudok, boli tiež predmetom rozsudkov vyhlásených v rovnaký deň, *Riva Acciaio/Komisía*, T-45/03, *Feralpi Siderurgica/Komisía*, T-77/03, a *Ferriere Nord/Komisía*, T-94/03.

⁶⁹ Vyššie uvedené nariadenie.

Ochranná známka Spoločenstva

Rozhodnutia prijaté v rámci nariadenia č. 40/94⁷⁰ predstavovali aj v tomto roku veľký počet (128) skončených konaní, pričom percentuálny pomer týchto rozhodnutí tvoril až 32 % z celkového počtu.

1. Absolútne dôvody zamietnutia

Zo 68 rozsudkov, ktorými sa rozhodlo o veciach týkajúcich sa absolútnych dôvodov zamietnutia zápisu, Súd prvého stupňa rozhodol o troch zrušeníach⁷¹. V prvom rozsudku *Kustom Musical Amplification/ÚHVT (Tvar gitary)*, konštatoval porušenie práva byť vypočutý a povinnosti odôvodnenia z dôvodu, že internetové stránky, ktoré umožnili Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ďalej len „ÚHVT“) zamietnuť prihlasovanú ochrannú známku, neboli dostupné z odkazov na internetové stránky, ktoré ÚHVT poskytol navrhovateľovi pred prijatím rozhodnutia.

V rozsudku *IVG Immobilien/ÚHVT (I)* Súd prvého stupňa označil za nedostatočné preskúmanie, ktoré viedlo ÚHVT k zamietnutiu zápisu pre viaceré finančné služby a služby v oblasti nehnuteľností obrazového označenia pozostávajúceho z písmena „i“. Súd prvého stupňa najmä uviedol, že ÚHVT sa namiesto obmedzenia na konštatovanie banálnosti dotknutého označenia, mal zamerať na zistenie, či je toto označenie spôsobilé odlíšiť v očiach dotknutej verejnosti služby poskytované žalobkyňou od služieb poskytovaných jej konkurenciu.

Napokon, v rozsudku *Bang & Olufsen/ÚHVT (Tvar reproduktora)* Súd prvého stupňa najmä vzhľadom na obzvlášť pozorné preskúmanie, ku ktorému spotrebitelia pristupujú pri kúpe veci trvalej a technologickej povahy, konštatuje, že tvar reproduktora možno zapísať ako trojrozmernú ochrannú známku, a to tiež vzhľadom na estetický výsledok celku. Okrem toho spresňuje, že hoci existencia osobitných alebo originálnych vlastností nie je podmienkou zápisu *sine qua non*, naďalej platí, že ich prítomnosť môže ochrannej známke dodať potrebný stupeň odlišiteľnosti, ktorá by jej inak chýbala.

Naopak, v rozsudku *Neumann/ÚHVT (Tvar mikrofónového krytu)*⁷² Súd prvého stupňa potvrdzuje odmietnutie ÚHVT zapísať trojrozmerné označenie v tvare mikrofónového krytu ako ochrannú známku Spoločenstva. Hoci priemerný spotrebiteľ predmetných výrobkov je pravdepodobne pozorný k ich rôznym technickým alebo estetickým detailom, to automaticky neznamená, že ich bude vnímať ako funkciu ochrannej známky. Okrem

⁷⁰ Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. ES L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146).

⁷¹ Rozsudky Súdu prvého stupňa zo 7. februára 2007, *Kustom Musical Amplification/ÚHVT (Tvar gitary)*, T-317/05; z 13. júna 2007, *IVG Immobilien/ÚHVT (I)*, T-441/05, a z 10. októbra 2007, *Bang & Olufsen/ÚHVT (Tvar reproduktora)*, T-460/05.

⁷² Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, *Neumann/ÚHVT (Tvar mikrofónového krytu)*, T-358/04.

toho zo skutočnosti, že konkurenčné podniky boli nútené zastaviť výrobu alebo predaj výrobkov vykazujúcich obdobný tvar, nemôže vyplývať žiadna rozlišovacia spôsobilosť.

2. Relatívne dôvody zamietnutia

a) Doplnujúca povaha výrobkov

V rozsudku *El Corte Inglés/ÚHVT – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños)*⁷³ Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie ÚHVT o tom, že neexistuje podobnosť medzi oblečením, obuvou a pokrývkami hlavy na jednej strane a koženými výrobkami ako tašky, peňaženky a náprsné tašky na strane druhej. Posúdenie doplnujúcej povahy týchto výrobkov musí totiž zohľadňovať skutočnosť, že dané výrobky môžu plniť spoločnú estetickú úlohu a spoločne prispievať k imidžu spotrebiteľov. Vnímanie spoločných prvkov dotknutých výrobkov je teda potrebné posúdiť vo svetle prípadnej požiadavky zosúladenia viacerých zložiek tohto vonkajšieho imidžu pri vytvorení a nadobudnutí daných výrobkov. Toto vnímanie môže viesť k domnienke, že zodpovednosť za výrobu oboch výrobkov pripadá rovnakému podniku.

V tomto ohľade bolo v dvoch iných rozsudkoch uvedené, že stupeň doplnkovosti medzi pohármi na víno, karafami a dekantačnými nádobami na jednej strane a vínom na druhej strane nie je dostatočný na priznanie existencie podobnosti dotknutých výrobkov, a že zjavný rozdiel medzi parfumami a koženými výrobkami nemožno spochybniť úvahami spojenými s prípadnou estetickou doplnkovosťou⁷⁴.

b) Námietky založené na iných označeniach ako skoršie ochranné známky

Článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 umožňuje podať námietku voči prihláške ochrannej známky Spoločenstva na základe iného označenia, akým je skoršia ochranná známka. V spore medzi českou spoločnosťou Budějovický Budvar a americkou spoločnosťou Anheuser-Busch vo veci ochranných známk Spoločenstva BUDWEISER a BUD, Súd prvého stupňa spresnil rozsah práv priznaných týmto ustanovením⁷⁵. Uviedol, že Budějovický Budvar, ktorý bol skôr zapísaný vo Francúzsku na základe Lisabonskej dohody týkajúcej sa ochrany označení pôvodu, označení pôvodu pre pivo, sa na túto skutočnosť nemôže odvolávať na účely vznesenia námietok proti prihláškam Anheuser-Busch, ktoré sa týkajú rovnakých alebo podobných výrobkov. Francúzske právo síce rozširuje ochranu stanovenú Lisabonskou dohodou na prípady, v ktorých výrobky nie sú podobné, vyžaduje však, aby

⁷³ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, T-443/05.

⁷⁴ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, Mülhens/ÚHVT – Conceria Toska (TOSKA), T-263/03. Rovnaké posúdenie sa nachádza v rozsudkoch Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, Mülhens/ÚHVT – Cara (TOSKA LEATHER), T-28/04, a Mülhens/ÚHVT – Minoronzoni (TOSCA BLU), T-150/04.

⁷⁵ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. júna 2007, Budějovický Budvar a Anheuser-Busch/ÚHVT (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), T-57/04 a T-71/04; Budějovický Budvar/ÚHVT – Anheuser-Busch (BUDWEISER), T-53/04 až T-56/04, T-58/04 a T-59/04, a Budějovický Budvar/ÚHVT – Anheuser-Busch (BUD), T-60/04 až T-64/04.

použitie sporných označení tretími osobami bolo vo Francúzsku spôsobilé ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť dotknutého označenia pôvodu, čo Budějovický Budvar nepreukázal.

c) Dobré meno skoršej ochrannej známky

Podľa článku 8 ods. 5 nariadenia č. 40/94 majiteľ skoršej ochrannej známky, ktorá má dobré meno, je oprávnený podať námietku proti prihláške podobnej alebo zhodnej ochrannej známky, hoci sa táto týka len výrobkov alebo služieb odlišných od tých, na ktoré sa vzťahuje skoršia ochranná známka.

V rozsudku *Sigla/ÚHVT – Elleni Holding (VIPS)*⁷⁶ išlo o zistenie, či dobré meno slovnej ochrannej známky VIPS, týkajúcej sa najmä reštauračného reťazca rýchleho občerstvenia, mohlo zabrániť zápisu tejto istej ochrannej známky okrem iného pre služby programovania počítačov určených hotelom a reštauráciám. Súd prvého stupňa spresnil, že nebezpečenstvo, že prihlasovaná ochranná známka neoprávnene v rozpore s dobrými mravmi využíva dobré meno alebo rozlišovaciu spôsobilosť skoršej ochrannej známky pretrváva, keď spotrebiteľ bez toho, že by si nutne zamieňal obchodný pôvod predmetného výrobku alebo služby, je zaujatý samotnou prihlasovanou ochrannou známkou a kúpi výrobok alebo službu, na ktorú sa uvedená známka vzťahuje z toho dôvodu, že nesie túto ochrannú známku, ktorá je zhodná alebo podobná so skoršou známou ochrannou známkou. Toto posúdenie je teda odlišné od toho, ktorého cieľom je posúdiť existenciu nebezpečenstva zámieny, pokiaľ ide o obchodný pôvod dotknutého výrobku alebo služby. Keďže nevyhnutné podmienky neboli splnené, Súd prvého stupňa žalobný dôvod zamietol.

Naopak, vo veci *Aktieselskabet af 21. november 2001/ÚHVT – TDK Kabushiki Kaisha (TDK)*⁷⁷ Súd prvého stupňa rozhodol, že skutočnosť, že skoršia ochranná známka TDK, ktorá označuje prístroje na zaznamenávanie zvuku a obrazov, mala zvýšenú rozlišovaciu spôsobilosť z dôvodu dobrého mena, čo umožnilo jej majiteľovi, aby účinne vzniesol námietky proti zápisu tej istej ochrannej známky pre športové oblečenie. Keďže skoršia ochranná známka bola používaná pre sponzorské činnosti najmä v športe, existovalo budúce riziko, ktoré nie je len hypotetické, že prihlasovaná ochranná známka môže získať neoprávnený prospech z povesti skoršej ochrannej známky. Okrem toho, rozsudok *Antartica/ÚHVT – Nasdaq Stock Market (nasdaq)*⁷⁸ spresnil, že dôkaz o tomto riziku možno získať najmä na základe logických úvah vyplývajúcich z posúdenia pravdepodobností a zohľadnením zvyčajných postupov v príslušnom obchodnom sektore, ako aj všetkých ostatných okolností prejednávanej veci.

⁷⁶ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. marca 2007, T-215/03.

⁷⁷ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. februára 2007, T-477/04 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-197/07 P).

⁷⁸ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. mája 2007, T-47/06 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-320/07 P).

3. Konania o vyhlásenie neplatnosti

Podľa článkov 51 a nasledujúcich nariadenia č. 40/94 možno na ÚHVT podať návrhy, ktorých cieľom je vyhlásenie neplatnosti ochranných známk, ktoré už boli zapísané. V troch žalobách podaných v tejto oblasti, o ktorých Súd prvého stupňa rozhodoval v referenčnom období, vyhlásil dva rozsudky o zrušení⁷⁹ a v jednom z nich [rozsudok *La Perla/ÚHVT – Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC)*] pripomenul, že uplatnenie článku 8 ods. 5 nariadenia č. 40/94 nevyžaduje existenciu nebezpečenstva zámeny.

V druhom rozsudku, ktorý viedol ku zrušeniu [rozsudok *Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/ÚHVT – Biraghi (GRANA BIRAGHI)*] bolo sporné, či ochrana, ktorú nariadenie č. 2081/92⁸⁰ priznáva chránenému označeniu pôvodu (ďalej len „CHOP“) „grana padano“ odôvodňuje výmaz ochrannej známky GRANA BIRAGHI. Po tom, ako pripomenul, že uplatnením nariadenia č. 40/94 nemôže byť ovplyvnená ochrana, ktorá sa priznáva CHOP, Súd prvého stupňa rozhodol, že ÚHVT musí zamietnuť alebo vyhlásiť za neplatnú akúkoľvek ochrannú známku, ktorá preberá registrované označenie v súvislosti s výrobkami, na ktoré sa registrácia nevzťahuje, alebo zneužíva, napodobňuje alebo vyvoláva dojem CHOP. Na tieto účely musí ÚHVT uskutočniť podrobné preskúmanie a zistiť, či prihlasovaná ochranná známka neobsahuje len druhový prvok CHOP. Toto preskúmanie musí byť podložené indíciami právnej, ekonomickej, technickej, historickej, kultúrnej a sociálnej povahy, príslušnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a predpismi Spoločenstva, ako aj vnímaním označenia priemerným spotrebiteľom (ktoré možno zistiť prieskumom). V predmetnej veci Súd prvého stupňa rozhodol, že bolo nesprávne, že odvolací senát usúdil, že názov „grana“ je druhový a že existencia CHOP „grana padano“ nepredstavuje prekážku pre zápis ochrannej známky GRANA BIRAGHI.

4. Formálne a procesné otázky

a) Konanie pred námietkovým oddelením

Súd prvého stupňa rozhodol, že námietka, v ktorej sa len uvádzalo, že sa zakladá na pravdepodobnosti zámeny, bola v súlade s predpísanými formálnymi požiadavkami, keďže tento pojem umožňoval ÚHVT a prihlasovateľke dozvedieť sa, na akom dôvode sa zakladá námietka⁸¹. Takisto spresnil, že dátum, kedy ÚHVT prijal nekompletnú faxovú kópiu oznámenia o námietke, sa zohľadní na účely dodržania lehoty na podanie námietky

⁷⁹ Rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. mája 2007, *La Perla/ÚHVT – Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC)*, T-137/05, a z 12. septembra 2007, *Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/ÚHVT – Biraghi (GRANA BIRAGHI)*, T-291/03.

⁸⁰ Nariadenie Rady (EHS) č. 2081/92 zo 14. júla 1992 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín (Ú. v. ES L 208, 1992, s. 1; Mim. vyd. 03/013, s. 4).

⁸¹ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. januára 2007, *Calvo Growers/ÚHVT – Calvo Sanz (Calvo)*, T-53/05.

za predpokladu, že namietateľ z vlastnej iniciatívy riadne doručí ÚHVT kompletne znenie uvedeného oznámenia⁸².

Pokiaľ ide o preskúmanie dôvodnosti námietok, Súd prvého stupňa spresňuje, že námietkové oddelenie musí takéto preskúmanie vykonať aj vtedy, ak odôvodnenie aktu, ktorým sa začína konanie sa obmedzuje na strohú zmienku „Pravdepodobnosť zámeny“ a vysvetlenie dôvodov námietky nemôže byť zohľadnené, pretože bolo podané v inom jazyku ako námietka. Absencia prekladu totiž nevedie k zamietnutiu námietky ako nedôvodnej. V každom prípade preskúmanie musí zohľadňovať len informácie obsiahnuté v prihláške ochrannej známky, v zápise skoršej ochrannej známky a v časti oznámenia o námietke uvedenej v jazyku námietky⁸³. Okrem toho, Súd prvého stupňa uvádza, že námietkové oddelenie nie je povinné stanoviť dotknutému účastníkovi lehotu na opravu tejto nepresnosti. Uvedené oddelenie má teda právo odmietnuť zohľadnenie dôkazných materiálov, ktoré namietateľ nepredložil včas a v jazyku námietky⁸⁴.

b) Funkčná kontinuita

Súd prvého stupňa počas referenčného obdobia zrušil tri rozhodnutia odvolacích senátov, ktoré zamietli brať do úvahy fakty a dôkazy, ktoré účastníci nepredložili námietkovým oddeleniam včas⁸⁵. Na základe vyjadrení vyplývajúcich z poslednej judikatúry Súdneho dvora⁸⁶, Súd prvého stupňa rozhodol, že hoci účastník konania nemá bezpodmienečné právo na to, aby skutočnosti a dôkazy, ktoré predloží oneskorene, boli preskúmané odvolacím senátom, pravdou zostáva, že pokiaľ nie je stanovené inak, daný odvolací senát disponuje mierou voľnej úvahy na posúdenie, či je pristúpenie k takémuto zohľadneniu na účely rozhodnutia, ktoré má vydať, potrebné alebo nie. Preto, každé rozhodnutie v tomto ohľade musí byť riadne odôvodnené a posúdiť na jednej strane, či oneskorene uvedené skutočnosti môžu byť skutočne relevantné, pokiaľ ide o výsledok námietok, a na druhej strane, či štádium konania, v ktorom došlo k tomuto oneskorenému predloženiu a okolnosti, ktoré ho sprevádzajú, nebránia zohľadneniu týchto skutočností. Okrem toho, v inej veci⁸⁷ Súd prvého stupňa po tom, ako konštatoval, že uplatniteľné ustanovenia odvolaciemu senátu neumožňujú žiadnu mieru voľnej úvahy, potvrdil, že daný odvolací senát právom odmietol zohľadniť dôkaz o riadnom používaní skoršej ochrannej známky, ktorý namietateľ podal námietkovému oddeleniu oneskorene.

⁸² Rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. mája 2007, Black & Decker/ÚHVT – Atlas Copco (Trojrozmerné zobrazenie žltó-čierneho elektrického nástroja a i.), T-239/05, T-240/05 až T-247/05, T-255/05, T-274/05 a T-280/05.

⁸³ Rozsudok Calvo, pozri poznámku pod čiarou č. 81.

⁸⁴ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, Flex Equipos de Descanso/ÚHVT – Leggett & Platt (LURA-FLEX), T-192/04.

⁸⁵ Rozsudky Súdu prvého stupňa LURA-FLEX, poznámka pod čiarou č. 84; zo 4. októbra 2007, Advance Magazine Publishers/ÚHVT – Capela & Irmãos (VOGUE), T-481/04, a zo 6. novembra 2007, SAEME/ÚHVT – Racke (REVIAN's), T-407/05.

⁸⁶ Rozsudok Súdneho dvora z 13. marca 2007, ÚHVT/Kaul, C-29/05 P, Zb. s. I-2213.

⁸⁷ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2007, K & L Ruppert Stiftung/ÚHVT – Lopes de Almeida Cunha a i. (CORPO livre), T-86/05.

Pokiaľ ide o povinnosť odôvodnenia, Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že pokiaľ odvolací senát potvrdil rozhodnutie námietkového oddelenia v celom rozsahu, toto rozhodnutie a jeho odôvodnenie sú súčasťou kontextu, v ktorom odvolací senát prijal svoje rozhodnutie⁸⁸.

Okrem toho, Súd prvého stupňa uvádza, že pokiaľ odvolací senát považuje dôvod zamietnutia uvedený námietkovým oddelením za nedôvodný, je povinný rozhodnúť o iných dôvodoch prípadne uvedených námietkovým oddelením, aj keď ich toto oddelenie odmietlo alebo nepreskúmalo⁸⁹.

Navyše, Súd prvého stupňa sa domnieval, že skutočnosť, že účastník, ktorý žiada zrušenie rozhodnutia odvolacieho senátu, ktorým bolo vyhovie námietke proti zápisu prihlasovanej ochranné známky, nepopiera pred odvolacím senátom podobnosť kolidujúcich ochranných známk, vôbec nemôže viesť k tomu, že ÚHVT bude odňatá právomoc rozhodnúť o otázke, či sú tieto ochranné známky podobné alebo zhodné. Takáto okolnosť preto nemôže spôsobovať, že daný účastník konania bude v rámci právneho a skutkového rámca daného sporu pred odvolacím senátom zbavený práva vzniesť námietky voči záverom, ktoré tento odvolací senát prijal v danej veci⁹⁰.

c) Súvislosť medzi absolútnymi a relatívnymi dôvodmi zamietnutia

V rozsudku *Ekabe International/ÚHVT – Ebro Puleva (OMEGA3)*⁹¹, Súd prvého stupňa rozhodol, že pokiaľ ÚHVT v rámci námietkového konania dospeje k záveru, že spoločný rozhodujúci prvok dvoch ochranných známk nemá rozlišovaciu spôsobilosť, musí znovu začať konanie o preskúmaní prihlasovanej ochranné známky a uviesť, že tento absolútny dôvod zamietnutia bráni tomu, aby bola uvedená ochranná známka zapísaná. V prejednávanej veci sa preto žaloba zamietla z dôvodu, že žalobca nemá žiadny záujem na zrušení rozhodnutia, ktorým bola zamietnutá jeho prihláška na základe relatívneho dôvodu zamietnutia, pretože výsledkom tohto zrušenia môže byť len prijatie nového rozhodnutia ÚHVT, ktorým bude zamietnutá prihláška tentokrát na základe absolútneho dôvodu zamietnutia.

d) Možnosť obmedziť zoznam výrobkov, pre ktoré bola ochranná známka prihlásená

Judikatúra, podľa ktorej má žalobca právo obmedziť zoznam výrobkov, pre ktoré bola ochranná známka prihlásená len vtedy, ak toto vyhlásenie možno vykladať v tom zmysle, že sa ním nenavrhuje zrušenie rozhodnutia o zamietnutí v rozsahu, v akom sa týka

⁸⁸ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. novembra 2007, *Wesergold Getränkeindustrie/ÚHVT – Lidl Stiftung (VITAL FIT)*, T-111/06.

⁸⁹ Rozsudok *VIPS*, poznámka pod čiarou č. 76 vyššie.

⁹⁰ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. októbra 2007, *AMS/ÚHVT – American Medical Systems (AMS Advanced Medical Services)*, T-425/03 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-565/07 P).

⁹¹ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. októbra 2007, T-28/05.

výrobkov, ktoré už vylúčil⁹², bola v referenčnom období poznačená zmenami, keďže Súd prvého stupňa dvakrát odmietol zohľadniť uvedené obmedzenia. Na jednej strane obmedzenie prihlášky ochrannnej známky týkajúce sa pôvodne mikrofónov len na „štúdiové mikrofóny a ich súčasti“ bolo posúdené ako spôsobilé zmeniť predmet sporu, keďže sa mohla zmeniť dotknutá verejnosť v porovnaní s tou, ktorú bral do úvahy odvolací senát⁹³. Na druhej strane zúženie, ktoré neobsahovalo stiahnutie jedného alebo viacerých výrobkov zo zoznamu, ale zmenu účelu použitia všetkých výrobkov uvedených v zozname, bolo posúdené ako spôsobilé ovplyvniť preskúmanie ochrannnej známky Spoločenstva vykonané ÚHVT⁹⁴.

Prístup k dokumentom

V troch rozsudkoch týkajúcich sa nariadenia č. 1049/2001⁹⁵ vyhlásených v roku 2007 Súd prvého stupňa spresnil rozsah určitých výnimiek zo zásady transparentnosti stanovených uvedeným nariadením, na účely ochrany, po prvé, verejného záujmu v rámci medzinárodných vzťahov, finančnej, menovej a hospodárskej politiky Spoločenstva, po druhé, súkromia a bezúhonnosti jednotlivca, po tretie, súdneho konania a po štvrté, cieľov vyšetrovacej činnosti.

Pokiaľ ide o prvú z uvedených výnimiek, stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. a) tretej a štvrtej zarážke nariadenia č. 1049/2001, rozsudok *WWF European Policy Programme/Rada* stanovil, že Rada bola oprávnená zamietnuť žalobkyni prístup k medziinštitucionálnemu oznámeniu o otázkach týkajúcich sa ministerskej konferencie, ktorá sa na pôde Svetovej obchodnej organizácie konala v Cancúne v septembri 2003. Bolo totiž rozhodnuté, že zverejnenie uvedeného oznámenia by znamenalo rozumne predvídateľné nebezpečenstvo, ktoré nie je len hypotetické, ovplyvnenia rozsahu rokovacej právomoci Spoločenstva a členských štátov.

V rozsudku *Bavarian Lager/Komisia*, Súd prvého stupňa spresnil rozsah výnimky z práva na prístup verejnosti k dokumentom s cieľom ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca [článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001]. Súd prvého stupňa objasnil súvislosť medzi nariadením č. 1049/2001, ktorého cieľom je zaistiť čo najväčšiu transparentnosť rozhodovacieho procesu orgánov verejnej moci a nariadením č. 45/2001⁹⁶, ktorého cieľom

⁹² Rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. marca 2003, *Unilever/ÚHVT* (Oválna tableta), T-194/01, Zb. s. II-383, bod 13.

⁹³ Rozsudok *Tvar mikrofónového krytu*, poznámka pod čiarou č. 72 vyššie.

⁹⁴ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. novembra 2007, *Tegometall International/ÚHVT – Wuppermann* (TEK), T-458/05.

⁹⁵ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331). Rozsudky Súdu prvého stupňa z 25. apríla 2007, *WWF European Policy Programme/Rada*, T-264/04; z 12. septembra 2007, *API/Komisia*, T-36/04 (proti ktorému bolo podané odvolanie, C-514/07 P), a z 8. novembra 2007, *Bavarian Lager/Komisia*, T-194/04.

⁹⁶ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi Spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102).

je zabezpečiť ochranu súkromia jednotlivcov pri spracovávaní osobných údajov. V rozhodnutí o otázke, či Komisia bola oprávnená neposkytnúť podniku zápisnicu obsahujúcu mená účastníkov stretnutia uskutočneného pred niekoľkými rokmi v rámci konania o nesplnení povinnosti, Súd prvého stupňa priznal, že zverejnenie dotknutých osobných údajov určite predstavuje „spracovanie údajov“ v zmysle nariadenia č. 45/2001, ale dodal, že toto spracovanie je zákonné, pretože vzniklo z požiadavky rešpektovať právnu povinnosť zverejnenia, ktorú stanovuje nariadenie č. 1049/2001.

Okrem toho vzhľadom na skutočnosť, že nariadenie č. 1049/2001 stanovuje, že žiadateľ o sprístupnenie dokumentu nie je povinný odôvodniť svoju žiadosť, Súd prvého stupňa rozhodol, že preukazovanie nevyhnutnosti prenosu údajov, ktoré vyžaduje nariadenie č. 45/2001, sa neuplatní. Ochrana osobných údajov však zostáva zabezpečená skutočnosťou, že nariadenie č. 1049/2001 umožňuje odmietnuť prístup k dokumentu, pokiaľ by jeho zverejnenie ohrozilo ochranu súkromia a bezúhonnosti dotknutých osôb. Po tom, ako pripomenul, že nijaký zásadný dôvod neumožňuje vylúčiť profesijné alebo obchodné činnosti z pojmu „súkromia“, Súd prvého stupňa potvrdil, že zverejnenie mien účastníkov stretnutia organizovaného Komisiou neohrozuje súkromie dotknutých osôb, keďže títo na stretnutí vyjadrili stanovisko subjektov, ktoré zastupovali a nie svoje vlastné. Za daných okolností zverejnenie mien účastníkov nevyžadovalo predbežný súhlas dotknutých osôb.

Pokiaľ ide o výnimku zo zásady transparentnosti, ktorej cieľom je chrániť súdne konania (článok 4 ods. 2 druhá zarážka nariadenia č. 1049/2001), už citovaný rozsudok *API/Komisia* priniesol významné zmeny v judikatúre týkajúcej sa práva na prístup k procesným dokumentom, ktoré inštitúcie predložili v rámci konaní na súdoch Spoločenstva.

V rozhodnutí o odvolaní podanom Združením medzinárodnej tlače proti rozhodnutiu Komisie, ktorým mu bol odmietnutý prístup k určitým dokumentom vzťahujúcim sa k viacerým konaniam, ktoré prebiehali na Súdnom dvore alebo na Súde prvého stupňa, posledný uvedený najskôr pripomenul, že Komisia bola povinná konkrétne preskúmať obsah každého dokumentu, o sprístupnenie ktorého sa žiadalo. Nemal teda právo abstraktne sa domnievať, že na všetky vyjadrenia podané vo veciach, v ktorých bola účastníkom, sa automaticky a v celom rozsahu vzťahovala dotknutá výnimka. Možnosť nevykonať preskúmanie obsahu vyžiadaných dokumentov sa pripúšťa len vtedy, ak je zjavné, že uvedená výnimka sa týka celého ich obsahu. V tomto ohľade Súd prvého stupňa pripomína, že Komisia, ktorá je povinná chrániť svoje stanovisko pred akýmkoľvek vonkajším tlakom, môže až do začatia pojednávania odmietnuť zverejniť svoje vyjadrenia bez toho, aby pred tým pristúpila ku konkrétnemu posúdeniu obsahu týchto vyjadrení. Naopak, po ukončení pojednávania je Komisia povinná vykonať konkrétne posúdenie každého vyžiadaného dokumentu.

Pokiaľ ide o odmietnutie prístupu k vyjadreniam vo veci, ktorá už bola ukončená meritórnym rozhodnutím, Súd prvého stupňa zastáva názor, že výnimku týkajúcu sa ochrany súdnych konaní nemožno účinne uplatniť, keďže obsah vyjadrení už mohol byť uvedený v správe z pojednávania, prejednávaný na verejnom pojednávaní alebo uvedený v rozsudku.

Okrem toho sa Súd prvého stupňa takisto vyjadril k rozsahu výnimky zo zásady transparentnosti, ktorej cieľom je ochrana účelu vyšetrovania (článok 4 ods. 2 tretia zarážka

nariadenia č. 1049/2001) a rozhodol, že táto výnimka neumožňovala Komisii odmietnuť verejnosti prístup k dokumentom, ktoré sa týkali konania o nesplnení povinnosti až do momentu, kedy dotknutý členský štát uviedol svoje konanie do súladu s rozsudkom, ktorým bolo konštatované porušenie práva Spoločenstva týmto členským štátom.

Iné spresnenia týkajúce sa tej istej výnimky boli uvedené v už citovanom rozsudku *Bavarian Lager/Komisia*. Súd prvého stupňa tu konštatuje, že hoci potreba zachovať anonymitu osôb, ktoré Komisii poskytujú informácie o prípadných porušeniach práva Spoločenstva, predstavuje legitímny cieľ odôvodňujúci odmietnutie úplného alebo čiastočného prístupu k niektorým dokumentom, Komisia nie je oprávnená *in abstracto* rozhodnúť o porušení, ktoré by mohlo zverejnenie požadovaných údajov spôsobiť, pokiaľ ide o jej vyšetrovaciu činnosť. Naopak, musí preukázať, že účel vyšetrovania by bol konkrétne a skutočne ohrozený zverejnením dokumentu požadovaného po uplynutí niekoľkých rokov od skončenia konania o nesplnení povinnosti, v rámci ktorého bol tento dokument vytvorený.

Spoločná poľnohospodárska politika

Rozsudkom *Maďarsko/Komisia*⁹⁷, ktorý bol prijatý v skrátrenom súdnom konaní, Súd prvého stupňa zrušil nariadenie Komisie č. 1572/2006⁹⁸ stanovujúce nové kritérium kvality, to znamená objemovú hmotnosť, ktorú musí spĺňať kukurica, aby bola spôsobilá na intervenciu u príslušných vnútroštátnych orgánov, ktoré za stanovenú cenu odkúpia kukuricu zozberanú na území Spoločenstva, ktorá im je ponúknutá, pokiaľ ponuka zodpovedá stanoveným podmienkam, najmä pokiaľ ide o jej kvalitu alebo kvantitu. Zavedenie kritéria objemovej hmotnosti bolo podľa tohto nariadenia odôvodnené novým stavom v oblasti intervencie súvisiaci najmä s dlhodobým uskladnením určitých obilnín a jeho vplyvom na kvalitu výrobkov.

Súd prvého stupňa v prvom rade uvádza, že zavedením nového kritéria týkajúceho sa objemovej hmotnosti kukurice pred nadobudnutím účinnosti tohto nariadenia, teda v čase, keď pestovatelia už kukuricu zasiali a nie je možné ovplyvniť objemovú hmotnosť úrody, napadnuté ustanovenia, ktoré podstatne zmenili podmienky intervencie pre kukuricu, mali dopad na investície dotknutých pestovateľov. Keďže zavedenie nového kritéria objemovej hmotnosti nebolo dotknutým poľnohospodárom oznámené včas, Komisia porušila ich legitímnu dôveru.

Okrem toho, Súd prvého stupňa v druhom rade pripomína, že podľa samotných ustanovení uvedeného nariadenia, zvýšenie existujúcich požiadaviek na kvalitu bolo nevyhnutné, aby sa znížila citlivosť intervenčných výrobkov, pokiaľ ide o ich znehodnotenie a neskoršie použitie. Naopak, to isté nariadenie jasne a výslovne nestanovuje, v akom rozsahu bolo účelom zavedenia kritéria objemovej hmotnosti takisto posilniť požiadavky kvality

⁹⁷ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. novembra 2007, T-310/06.

⁹⁸ Nariadenie Komisie (ES) č. 1572/2006 z 18. októbra 2006, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 824/2000, ktoré stanovuje postupy pri preberaní obilnín intervenčnými agentúrami a stanovuje metódy analýzy na určenie akosti obilnín (Ú. v. EÚ L 290, 2006, s. 29).

kukurice. Uvádza, že tvrdenie Komisie, podľa ktorého objemová hmotnosť, ktorá má vplyv na výživnú hodnotu kukurice, bola dôležitá pre posúdenie kvality tejto plodiny nielenže nie je podložené žiadnym dôkazným materiálom, ale mu odporujú dôkazy, ktoré predložila samotná Komisia, a uvádza, že nie je jeho úlohou nahradiť účastníkov konania pri vykonávaní dôkazu, Súd prvého stupňa môže len konštatovať existenciu zjavne nesprávneho posúdenia.

II. Sporové konania o náhradu škody

Právomoc Súdu prvého stupňa

Súd prvého stupňa vydal v tomto roku tri uznesenia⁹⁹, v ktorých upresňuje rozsah svojej právomoci v oblasti sporových konaní o náhradu škody.

Skutočnosť, že článok 235 ES v spojení s článkom 288 ES priznávajú výlučnú právomoc súdu Spoločenstva rozhodnúť o žalobách o náhradu škody pripísateľnej Spoločenstvu nemôže zbaviť súd Spoločenstva povinnosti overiť skutočnú povahu žaloby, ktorá je mu predložená len z dôvodu, že chyba, ktorú uvádza, je pripísateľná inštitúciám Spoločenstva. V uznesení *Sinara Handel/Rada a Komisia*, Súd prvého stupňa usúdil, že nie je príslušný rozhodovať o návrhu na náhradu ušlého zisku zodpovedajúceho sume antidumpingového cla bez dane, ktoré bolo zaplatené počas dotknutého obdobia. Na uvedenú škodu treba v skutočnosti hľadiť tak, že vyplýva výhradne zo zaplatenia dlžnej sumy z dôvodu uloženého antidumpingového cla, takže prejednávaná žaloba predstavuje v konečnom dôsledku žiadosť o vrátenie tohto cla. Iba vnútroštátne súdy však majú právomoc rozhodovať o takejto žiadosti.

Vo veci, v ktorej bolo vydané uznesenie *Document Security Systems/BCE* Súd prvého stupňa upresnil svoju právomoc v súvislosti s rozhodovaním o zodpovednosti Spoločenstva v prípade, že uvádzaná chyba spočíva v porušení pravidla vnútroštátneho práva.

Žalobca, ktorý tvrdil, že je majiteľom európskeho patentu schváleného v deviatich členských štátoch a týkajúceho sa ochranných prvkov proti falšovaniu bankoviek, uviedol, že Európska centrálna banka (ďalej len „ECB“) zasiahla do práv, ktoré pre neho z tohto patentu vyplývajú. Žalobca navrhol, aby Súd prvého stupňa rozhodol, že ECB porušila práva vyplývajúce z uvedeného patentu a že je povinná nahradiť škodu vyplývajúcu z tohto porušenia. Súd prvého stupňa po prvé uviedol, že podľa Dohovoru o udeľovaní európskych patentov má európsky patent rovnaké právne účinky ako národný patent v každom členskom štáte a po druhé, že akékoľvek porušenie európskeho patentu sa posudzuje podľa vnútroštátneho práva. Z toho Súd prvého stupňa vyvodil, že žalobca vo svojej žalobe ECB vytýka porušenie deviatich národných patentov, čo nespadá do právomoci súdov Spoločenstva, ale do právomoci vnútroštátnych orgánov.

⁹⁹ Uznesenia Súdu prvého stupňa z 5. februára 2007, *Sinara Handel/Rada a Komisia*, T-91/05; *Commune de Champagne a i./Rada a Komisia*, už citované, a z 5. septembra 2007, *Document Security Systems/BCE*, T-295/05.

Aj keď návrhy na náhradu škody nepochybne patria do právomoci Súdu prvého stupňa, tento návrh bol zamietnutý ako úplne nedôvodný, pretože dotknuté porušenie nebolo konštatované vnútroštátnymi súdmi. Súd prvého stupňa dodáva, že premlčacia lehota na podanie žaloby proti Spoločenstvu môže začať plynúť až v okamihu, keď príslušné vnútroštátne súdy konštatujú existenciu porušenia.

Napokon v rámci veci, v ktorej bolo vydané už citované uznesenie *Commune de Champagne a i./Rada a Komisia*, Súd prvého stupňa zdôraznil, že jediným zdrojom údajne škodlivých účinkov medzinárodnej dohody medzi Spoločenstvom a Švajčiarskou konfederáciou pokiaľ ide o žalobcov na švajčiarskom území je okolnosť, že Švajčiarska konfederácia tým, že sa suverénne rozhodla podpísať a ratifikovať uvedenú dohodu, vyjadrila súhlas byť ňou viazaná a zaviazala sa prijať vhodné opatrenia na zabezpečenie výkonu povinností, ktoré z nej vyplývajú. Z toho vyplýva, že prípadnú škodu, ktorú by žalobcovia mohli na švajčiarskom území utpieť z dôvodu opatrení švajčiarskych orgánov vykonávajúcich uvedený dohovor nemožno považovať za škodu, ktorá je pripísateľná Spoločenstvu, takže Súd prvého stupňa nemá právomoc na rozhodovanie o žalobe o náhradu škody.

Vecné podmienky

Podľa ustálenej judikatúry v oblasti zodpovednosti Spoločenstva za škody spôsobené osobám porušením práva Spoločenstva, ktorého sa dopustila inštitúcia alebo orgán Spoločenstva, je priznané právo na náhradu škody, keď sú splnené tri podmienky, to znamená, že z porušenej právnej normy vyplývajú práva jednotlivca, že porušenie je dostatočne závažné a že existuje priama príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti pôvodcu protiprávneho úkonu a škodou, ktorú utrpel poškodený¹⁰⁰.

1. Pojem pravidlo, ktoré priznáva práva jednotlivcom

V rozsudku *Cytimo/Komisia*¹⁰¹, Súd prvého stupňa rozhodol že pri rokovaniach týkajúcich sa uzavretia zmluvy medzi orgánom verejnej moci Spoločenstva a uchádzačom v rámci verejného obstarávania predstavuje dodržiavanie zásady dobrej viery a zákazu zneužívania práv pravidiel, ktoré jednotlivcom priznávajú práva. Okrem toho, aj keď z článku 101 prvého pododseku nariadenia č. 1605/2002¹⁰² vyplýva, že verejný obstarávateľ má veľmi široký priestor na voľnú úvahu a môže upustiť od uzavretia zmluvy a teda ukončiť predzmluvné rokovania, Komisia porušila dostatočne závažným spôsobom zásadu dobrej viery a zneužila právo upustiť od uzavretia zmluvy, ktoré jej priznáva uvedené nariadenie, tým, že počas dvoch mesiacov pokračovala v predzmluvných rokovaniach, aj keď vedela, že sú odsúdené na neúspech. Súd prvého stupňa preto

¹⁰⁰ Rozsudok Súdneho dvora z 5. marca 1996, *Brasserie du pêcheur a Factortame*, C-46/93 a C-48/93, Zb. s. I-1029.

¹⁰¹ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. mája 2007, T-271/04.

¹⁰² Nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, 2002, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74).

usúdil, že Komisia tým, že okamžite žalobcu neupozornila na svoje rozhodnutie upustiť od uzavretia zmluvy spôsobilá, že žalobca stratil reálnu príležitosť prenajať nehnuteľnosť tretej osobe počas obdobia dvoch mesiacov.

Pokiaľ ide o pravidlá porušené Komisiou v rámci hospodárskych analýz, ktoré vykonáva na účely kontroly koncentrácií, Súd prvého stupňa, v rozsudku *Schneider Electric/Komisia*¹⁰³, rozhodol, že aj keď niektoré zásady a pravidlá, s ktorými musí analýza hospodárskej súťaže byť v súlade, priznávajú práva jednotlivcom, nemožno hneď všetky normy, ktoré Komisia musí pri svojich hospodárskych posúdeniach dodržiavať, považovať za normy, ktoré majú takýto charakter. Súd prvého stupňa však v prejednávanej veci nerozhodol o povahe pravidla, ktorého porušenie sa uvádzalo a konštatoval len, že toto porušenie samo osebe nemohlo spôsobiť údajne utrpenú škodu.

Pokiaľ ide o porušenie práv na obranu spočívajúce v skutočnosti, že Komisia vo svojom oznámení o výhradách žalobcovi neoznámila, že ak nenavrhnú isté nápravné opatrenia, nemá nádej získať rozhodnutie, ktorým sa operácia vyhlasuje za zlučiteľnú, Súd prvého stupňa, najprv pripomenul podstatnú úlohu oznámenia o výhradách a uviedol, že je potrebné zohľadniť tak dôležitosť finančných záujmov a priemyselných aspektov, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou koncentrácie obsahujúcej prvok Spoločenstva, ako aj výrazný rozsah kontrolných právomocí, ktoré má Komisia k dispozícii na účely regulácie hospodárskej súťaže. Súd prvého stupňa z toho vyvodil, že žalobca sa dovoľáva porušenia pravidla, ktorého cieľom je priznať práva jednotlivcom.

Naopak v rozsudku *Fédération des industries condimentaires de France a i./Komisia*¹⁰⁴, Súd prvého stupňa usúdil, že články 211 ES a 133 ES ako normy, ktoré stanovujú právomoc majú inštitucionálnu povahu a preto nepredstavujú právne normy, ktorých cieľom je priznať práva jednotlivcom.

2. Dostatočne závažné porušenie

Pojem dostatočne závažné porušenie pravidla, ktoré priznáva práva jednotlivcom bol predmetom výrazného vývoja v oblasti kontroly koncentrácií, a to vo veci, v ktorej bol vyhlásený už citovaný rozsudok *Schneider Electric/Komisia*.

Keďže Súd prvého stupňa zrušil v prvom rozsudku¹⁰⁵ rozhodnutie Komisie, ktorým sa za nezlučiteľnú so spoločným trhom vyhlasuje koncentrácia medzi Schneider a Legrand, Schneider podal žalobu o náhradu škody s cieľom získať náhradu ujmy, ktorú utrpel z dôvodu nezákonnosti uvedeného rozhodnutia.

Súd prvého stupňa pripustil, že v rozpore so všeobecným záujmom Spoločenstva by mohol v súvislosti s Komisiou vzniknúť blokujúci účinok, ak by sa pojem dostatočne závažné porušenie rozšíril tak, že by zahŕňal všetky omyly alebo chyby, ktoré nie sú –

¹⁰³ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, T-351/03.

¹⁰⁴ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, T-90/03.

¹⁰⁵ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. októbra 2002, *Schneider Electric/Komisia*, T-310/01, Zb. s. II-4071.

napriek tomu, že vykazujú istý stupeň závažnosti – svojou povahou alebo rozsahom cudzie bežnému konaniu inštitúcie poverenej zabezpečením uplatňovania pravidiel hospodárskej súťaže, teda pravidiel, ktoré sú komplexné a sú predmetom rozsiahlej voľnej úvahy. Súd prvého stupňa pristúpil k porovnaniu predmetných záujmov a poukázal na to, že za dostatočne závažné porušenie sa nemôže považovať nesplnenie zákonnej povinnosti, ktoré možno vysvetliť objektívnymi tlakmi, s ktorými sa inštitúcia a jej zamestnanci potýkajú. Za takéto porušenie naopak možno považovať konanie premietnuté do aktu, ktorý je zjavne v rozpore s právnou normou a vážne poškodzuje záujmy tretích osôb pričom takéto konanie nemožno ani odôvodniť ani vysvetliť osobitnými tlakmi, ktorým sú zamestnanci inštitúcie objektívne vystavení pri jej riadnom fungovaní.

Pokiaľ ide o nedostatky hospodárskej analýzy Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že je potrebné zohľadniť, že takáto analýza vo všeobecnosti prináša, tak z hľadiska skutkových okolností ako aj z hľadiska odôvodnenia, komplexné intelektuálne vyjadrenia, medzi ktorými sa môžu vyskytovať isté nedostatky vzhľadom na časový tlak, ktorému je inštitúcia vystavená. Preto vážnosť dokumentárneho alebo logického nedostatku nepredstavuje vždy dostatočnú okolnosť, ktorá by odôvodnila vznik zodpovednosti Spoločenstva.

Pokiaľ ide o nerešpektovanie práva na obranu Súd prvého stupňa uvádza, že zjavné a závažné porušenie predstavuje okolnosť, že Komisia v oznámení o výhradách opomenula uviesť skutočnosť, ktorá je podstatná tak z hľadiska svojich následkov ako aj vo vzťahu k výroku rozhodnutia o nezlučiteľnosti. Takéto porušenie práva na obranu však nemožno odôvodniť ani vysvetliť osobitnými tlakmi, ktorým sú zamestnanci Komisie objektívne vystavení.

3. Príčinná súvislosť a účasť na vlastnej škode

Súd prvého stupňa v už citovanom rozsudku *Schneider Electric/Komisia* upresnil, že analýza príčinnej súvislosti sa musí uskutočniť porovnaním medzi situáciou, ktorá tretím osobám vznikla z dôvodu zavineného konania a situáciou, ktorá by bola výsledkom takého konania inštitúcie, ktoré by bolo v súlade s právnou normou. Ak je zavinená okolnosť súčasťou rozhodnutia, ktorého účinkom je zamietnutie povolenia, nemožno sa domnievať, že nebyť identifikovanej vady, žiadateľ by nevyhnutne toto povolenie získal.

V prejednávanej veci, Súd prvého stupňa poukázal na to, že aj keď žalobca nemal nárok na uznanie zlučiteľnosti operácie, mohol mať reálnu šancu na priaznivé rozhodnutie pretože nemožno vylúčiť, že na základe návrhov na zrušenie investícií mohol Komisiu pod hrozbou nesprávneho posúdenia žiadať o konštatovanie zlučiteľnosti operácie. Súd prvého stupňa však usúdil, že posúdenie zmien hospodárskych parametrov, ktoré by nevyhnutne sprevádzalo prípadné rozhodnutie o zlučiteľnosti je príliš neisté, aby mohlo byť predmetom užitočného porovnania so situáciou, ktorá vyplýva z rozhodnutia o nezlučiteľnosti. Preto je realizácia uvedenej šance spojená s parametrami, ktoré sú príliš neisté, aby mohli byť predmetom presvedčivej kvantifikácie, takže neexistuje dostatočne úzka príčinná súvislosť medzi nezákonným konaním a stratou možnosti získať rozhodnutie o zlučiteľnosti koncentrácie.

Naopak, Súd prvého stupňa usúdil, že takáto súvislosť môže existovať medzi nezákonným konaním a dvoma typmi škody, ktorými sú jednak náklady, ktoré podnik vynaložil, aby sa mohol zúčastniť na opakovaní postupu kontroly operácie nasledujúcom po rozsudku o zrušení a jednak zníženie kúpnej ceny, s ktorým musel žalobca súhlasiť v prospech nadobúdateľa aktív Legrand, s cieľom získania odkladu predaja tak, aby sa konanie pred súdom Spoločenstva nestalo bezpredmetným predtým, ako sa ukončí. Pokiaľ ide o tento aspekt, Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že práve kvôli dvom nezákonným okolnostiam v rozhodnutí o nezlučiteľnosti, ktoré žalobca mohol vnímať ako zjavné, sa žalobca dostal do postavenia, v ktorom bol v rámci legitímnej snahy o zákonné rozhodnutie o zlučiteľnosti operácie nútený odložiť realizáciu predaja Legrand a súhlasiť v prospech nadobúdateľa so znížením kúpnej ceny v porovnaní s cenou, ktorú by mohol získať v prípade pevne určeného predaja pri neexistencii rozhodnutia o nezlučiteľnosti, ktoré sa už od začiatku zdalo byť poznačené dvoma zjavnými nezákonnými okolnosťami.

Tento rozsudok napokon ilustruje dosah konania žalobcu na určenie nahraditeľnej škody v súlade s judikatúrou, podľa ktorej v prípade, že sa žalobca zúčastnil na vzniku vlastnej škody, nemôže žiadať o náhradu tej časti škody, za ktorú je sám zodpovedný¹⁰⁶. Na tomto základe Súd prvého stupňa najprv konštatoval, že vzhľadom na rozsah uskutočneného zlúčenia a na významné posilnenie hospodárskej sily, ktoré z neho vyplývalo pre jediné dva subjekty prítomné na dotknutom trhu, žalobca nemohol nevedieť, že uskutočnené zlúčenie prináša aspoň riziko vytvorenia alebo posilnenia dominantného postavenia v podstatnej časti spoločného trhu a preto bude Komisiou zakázané a následne zaviazal Komisiu len na náhradu dvoch tretín škody, ktorú žalobca utrpel z dôvodu zníženia kúpnej ceny Legrand.

III. Odvolania

Keďže Súd pre verejnú službu začal svoju činnosť 12. decembra 2005, Súdu prvého stupňa bolo až doteraz predložených 37 odvolaní, z ktorých 27 bolo podaných v roku 2007. V priebehu tohto roka Súd prvého stupňa ukončil sedem vecí¹⁰⁷, pričom jedna z nich bola ukončená rozsudkom zrušujúcim napadnuté rozhodnutie.

V tomto rozsudku, vyhlásenom vo veci *Parlament/Eistrup*, Súd prvého stupňa zrušil uznesenie¹⁰⁸, ktorým Súd pre verejnú službu zamietol námietku neprípustnosti, ktorú Parlament vzniesol z dôvodu, že na návrhu na začatie konania bola namiesto vlastnoručného podpisu advokáta žalobcu odtlačená pečiatka zobrazujúca podpis tohto advokáta. Súd prvého stupňa usúdil, že za súčasného stavu procesného práva súdov Spoločenstva je podpis vlastnoručne pripojený advokátom na originál návrhu na začatie konania jediným

¹⁰⁶ Rozsudok Súdneho dvora zo 7. novembra 1985, *Adams/Komisija*, 145/83, Zb. s. 3539.

¹⁰⁷ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 23. mája 2007, *Parlament/Eistrup*, T-223/06 P; z 5. júla 2007, *Sanchez Ferriz/Komisija*, T-247/06 P, a z 12. septembra 2007, *Komisija/Chatziioannidou*, T-20/07 P; uznesenia Súdu prvého stupňa z 12. júna 2007, *Komisija/André*, T-69/07 P; z 9. júla 2007, *De Smedt/Komisija*, T-415/06 P; z 12. júla 2007, *Beau/Komisija*, T-252/06 P, a zo 14. decembra 2007, *Nijs/Dvor audítorov*, T-311/07 P.

¹⁰⁸ Uznesenie Súdu pre verejnú službu z 13. júla 2006, *Eistrup/Parlament*, F-102/05.

prostriedkom umožňujúcim uistiť sa, že zodpovednosť za predloženie a obsah tohto podania nesie osoba oprávnená zastupovať žalobcu na súdoch Spoločenstva¹⁰⁹.

IV. Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia

Súdu prvého stupňa bolo v tomto roku podaných 34 návrhov na nariadenie predbežného opatrenia, čo predstavuje výrazný nárast v porovnaní s počtom návrhov (25) predložených v roku 2006. V roku 2007 sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení meritórne rozhodol v 41 veciach, oproti 24 veciam v roku 2006. Štyrikrát vyhovel návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, a to v uzneseniach *IMS/Komisía, Du Pont de Nemours (Francúzsko) a i./Komisia, Francúzsko/Komisía a Donnici/Parlament*¹¹⁰.

V už citovanej veci *IMS/Komisía*, žalobca požiadal o odklad výkonu priaznivého stanoviska, ktoré Komisia vypracovala v súvislosti s výnosom, ktorý jej francúzske orgány oznámili v súlade so smernicou 98/37¹¹¹ a ktorý zakazoval používanie niektorých strojov.

Predseda pripustil existenciu *fumus boni juris* a uviedol najmä, že vzhľadom na to, že francúzsky výnos bol zrušený Conseil d'État bez toho aby príslušné orgány prijali iné opatrenia s rovnakým cieľom, musia byť stroje vyrábané žalobcom na prvý pohľad považované za stroje, ktoré spĺňajú požiadavky smernice 98/37. Pokiaľ ide o otázku naliehavosti predseda usúdil, že výkon napadnutého stanoviska mohol ohroziť existenciu žalobcu, ktorým je malý podnik, ťažko zadĺžený v bankách, ktorého výroba je obmedzená a špecializovaná. Predseda zdôraznil, že naliehavosť musí byť uznaná tým skôr, že *fumus boni juris* je mimoriadne vážny. Pri zvažovaní rôznych dotknutých záujmov predseda usúdil, že vzhľadom na to, že Komisii trvalo viac ako päť rokov kým vypracovala svoje stanovisko, odklad jeho výkonu neohrozuje ochranu zdravia a bezpečnosti pracovníkov.

Predmetom už citovanej veci *Donnici/Parlament* bol návrh na odklad výkonu rozhodnutia Parlamentu, ktorým sa vyslovila neplatnosť mandátu poslanca Európskeho parlamentu pána Donnici v prospech pána Occhetto, a to v rozpore s rozhodnutím Consiglio di Stato, ktorý v poslednom stupni potvrdil mandát pána Donnici.

Sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení pripustil existenciu *fumus boni juris*, keďže argumentácia žalobcu v súvislosti so skutočnosťou, že Parlament nemá právomoc na prijatie napadnutého rozhodnutia mala vážny charakter a nemohla byť zamietnutá bez

¹⁰⁹ V súvislosti s touto otázkou pozri tiež uznesenie Súdu prvého stupňa zo 17. januára 2007, *Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret a Akar/Komisía*, T-129/06.

¹¹⁰ Uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa zo 7. júna 2007, *IMS/Komisía*, T-346/06 R, a z 19. júla 2007, *Du Pont de Nemours (Francúzsko) a i./Komisia*, T-31/07 R; uznesenia sudcu rozhodujúceho o predbežnom opatrení z 28. septembra 2007, *Francúzsko/Komisía*, T-257/07 R, a z 15. novembra 2007, *Donnici/Parlament*, T-215/07 R [v odvolacom konaní, C-512/07 P (R)]. Je potrebné dodať, že uznesením z 24. januára 2007, *Scott/Komisía* (T-366/00 R), predseda vyhovel inaudita altera parte návrhu na odklad výkonu rozhodnutia o vymáhaní štátnej pomoci predtým, ako v uznesení z 30. marca 2007 konštatoval, že v tejto veci nie je potrebné rozhodnúť, keďže Súd prvého stupňa 29. marca 2007 zrušil napadnuté rozhodnutie vo veci samej.

¹¹¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/37/ES z 22. júna 1998 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa strojových zariadení (Ú. v. ES L 207, 1998, s. 1; Mim. vyd. 13/020, s. 349).

podrobnejšieho preskúmania, ktoré prináleží výlučne súdu rozhodujúcemu vo veci samej. Pokiaľ ide o otázku naliehavosti sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení sa domnieval, že v prípade zrušenia napadnutého aktu súdom rozhodujúcim o veci samej, by ujma utrpená žalobcom v prípade neodloženia výkonu tohto aktu bola nenapraviteľná, keďže by nemohol vykonávať svoj mandát poslanca Európskeho parlamentu. Pokiaľ ide o zváženie záujmov, bolo potrebné zohľadniť záujem pána Occhetto na výkone napadnutého rozhodnutia, z ktorého vyplývalo udržanie jeho mandátu. V tejto situácii rovnosti medzi záujmami žalobcu a pána Occhetto sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení považoval za rozhodujúci jednak záujem Talianskej republiky, aby jej právna úprava týkajúca sa volieb bola Parlamentom rešpektovaná a jednak presvedčivú a vážnu povahu dôvodov uvedených na preukázanie *fumus boni juris*. Sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení preto navrhovanému odkladu výkonu rozhodnutia vyhovel.

Vzhľadom na pokrok vo vedeckých vedomostiach v tejto oblasti, Komisia zmenila a doplnila právnu úpravu Spoločenstva týkajúcu sa prenosných spongiformných encefalopatií (PSE) tým, že v roku 2007 prijala ustanovenia, ktoré zmierňujú príslušné opatrenia politiky hygieny. Vo veci *Francúzsko/Komisia* žalobca navrhoval odklad týchto opatrení z dôvodu, že porušujú zásadu obozretnosti.

Pokiaľ ide o podmienku vzťahujúcu sa na *fumus boni juris*, sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení usúdil, že bola splnená, keďže existovali reálne pochybnosti v súvislosti s vierohodnosťou testov stanovených novou právnou úpravou. Podmienka naliehavosti bola tiež považovaná za splnenú, keďže napadnuté ustanovenia mohli zvýšiť riziko ľudskej konzumácie zvierat nakazených PSE. Pokiaľ ide o zváženie dotknutých záujmov, sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení pripomenul, že požiadavky týkajúce sa ochrany verejného zdravia musia prevážiť nad hospodárskymi súvislosťami a preto nariadil navrhovaný odklad výkonu.

V už citovanom uznesení *Du Pont de Nemours (France) a i./Komisia* o kontrole prípravkov na ochranu rastlín na základe smernice 91/414¹¹², predseda rozhodoval o piatich návrhoch na odklad výkonu rozhodnutí, ktorými Komisia obmedzila alebo znížila povolenie na uvedenie niektorých prípravkov na trh Spoločenstva. Predseda vyhovel návrhu na nariadenie o predbežných opatreniach týkajúcich sa obmedzenia používania flusilazolu.

Pokiaľ ide o *fumus boni juris*, sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení rozhodol, že dôvody založené na porušení smernice 91/414 a zásady obozretnosti neboli na prvý pohľad nedôvodné. Podmienka týkajúca sa naliehavosti bola rovnako považovaná za splnenú. Sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení usúdil, že existuje vážne riziko, že žalobca utrpí nenapraviteľnú stratu trhových podielov, ktorá môže byť v budúcnosti nepochybne predmetom finančnej kompenzácie, ďalej však konštatoval, že za okolností prejednávanej veci nemôže závažnosť škody spočívať len na účtovnej hodnote obchodného kapitálu, z ktorých vyplynuli trhové podiely a na strate takejto hodnoty pre celú skupinu podnikov, ale musí sa vziať do úvahy skutočnosť, že žalobcovia boli na trhu prítomní viac ako 20 rokov, že majú povolenia na uvádzania flusilazolu na trh na viaceré použitia v mnohých členských štátoch a že ich výrobky majú dobrú obchodnú povesť, ktorá môže

¹¹² Smernica Rady z 15. júla 1991 o uvádzaní prípravkov na ochranu rastlín na trh (Ú. v. ES L 230, 1991, s. 1).

byť zákazom flusilazolu výrazne poznačená. Po zvážení rozličných dotknutých záujmov a najmä vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovia len požadovali udržanie situácie, ktorá existovala niekoľko rokov a na záujem poľnohospodárov mať k dispozícii jediný účinný výrobok proti určitým chorobám, sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení nariadil navrhovaný odklad.

Naopak, v uzneseniach *Cheminova a i./Komisia*¹¹³, *FMC Chemical a i./Komisia*¹¹⁴ a *Dow AgroSciences a i./Komisia*¹¹⁵ boli štyri návrhy na odklad rozhodnutí, ktoré zakazujú uvedenie určitých látok na trh zamietnuté z dôvodu neexistencie naliehavosti ako aj preto, že škoda, ktorá žalobcom z dôvodu týchto rozhodnutí hrozila nebola dostatočne závažná, keďže predstavovala menej ako 1 % ich obratu. V tejto súvislosti predseda dodal, že v skutočnosti bolo toto percento ešte nižšie, keďže nebolo potrebné zohľadniť škodu uvádzanú účastníkmi konania o predbežnom opatrení, ktorí okrem toho neboli aktívne legitimovaní na podanie žaloby o neplatnosť v pôvodnom konaní, teda podnikmi uvádzajúcimi prípravok na trh, ktorých sa napadnuté rozhodnutie osobne netýkalo.

¹¹³ Uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa zo 4. decembra 2007, T-326/07 R.

¹¹⁴ Uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa z 11. decembra 2007, T-349/07 R a T-350/07 R.

¹¹⁵ Uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 2007, T-367/07 R.

B – Zloženie Súdu prvého stupňa

(Protokolárny poriadok k 20. septembru 2007)

Prvý rad, zľava do prava:

Sudca J. D. Cooke; predsedovia komôr O. Czúcz, N. J. Forwood a A. W. H. Meij; predsedníčka komory V. Tiili; predseda Súdu prvého stupňa M. Jaeger; predsedovia komôr J. Azizi a M. Vilaras; predsedníčky komory M. E. Martins Ribeiro a I. Pelikánová.

Druhý rad, zľava do prava:

Sudca S. Pappasavvas; sudkyňa K. Jürimäe; sudca D. Šváby; sudkyňa E. Cremona; sudca F. Dehousse; sudkyňa I. Wiszniewska-Białecka; sudca V. Vadapalas; sudkyňa I. Labucka; sudca E. Moavero Milanesi.

Tretí rad, zľava do prava:

Sudcovia S. Frimodt Nielsen, S. Soldevila Fragoso, V. Ciucă, M. Prek, N. Wahl, T. Čipev, A. Dittrich a L. Truchot; tajomník E. Coulon.

1. Členovia Súdu prvého stupňa

(podľa poradia nástupu do funkcie)

Marc Jaeger

narodený v roku 1954; advokát; pracovník ministerstva spravodlivosti vyslaný na generálnu prokuratúru; sudca, podpredseda Okresného súdu v Luxemburgu; vyučujúci na Univerzitnom centre v Luxemburgu; sudca s prerušeným výkonom sudcovskej činnosti, referent na Súdnom dvore od roku 1986; sudca Súdu prvého stupňa od 11. júla 1996; predseda Súdu prvého stupňa od 17. septembra 2007.

Bo Vesterdorf

narodený v roku 1945; právnik prekladateľ na Súdnom dvore, referent na ministerstve spravodlivosti; sudca – člen senátu, právny atašé stáleho zastúpenia Dánska pri Európskom hospodárskom spoločenstve; dočasný sudca na súde v Østre Landstret (Odvolací súd); vedúci sekcie ústavného a správneho práva na ministerstve spravodlivosti, riaditeľ na ministerstve spravodlivosti; vysokoškolský vyučujúci, člen riadiaceho výboru pre ľudské práva pri Rade Európy (CDDH); potom člen úradu CDDH; člen „ad hoc výboru pre právnické vzdelávanie“ Akadémie európskeho práva v Trieri v Nemecku; sudca Súdu prvého stupňa od 25. septembra 1989; predseda Súdu prvého stupňa od 4. marca 1998 do 17. septembra 2007.

Rafael García-Valdecasas y Fernández

narodený v roku 1946; Abogado del Estado (v Jaén a v Grenade); tajomník na hospodárskom správnom súde v Jaén, potom v Kordóbe; zapísaný do zoznamu advokátov (Jaén, Grenada); vedúci odboru sporov Spoločenstva na ministerstve zahraničných vecí, vedúci španielskej delegácie v rámci pracovnej skupiny Rady v súvislosti so zriadením Súdu prvého stupňa; sudca Súdu prvého stupňa od 25. septembra 1989 do 17. septembra 2007.

Virpi Tiili

narodená v roku 1942; doktorka práv na Univerzite Helsinky; asistentka civilného a obchodného práva na Univerzite Helsinky, riaditeľka právnych záležitostí a obchodnej politiky Ústrednej fínskej obchodnej komory; generálna riaditeľka Fínskej správy ochrany spotrebiteľov; členka viacerých vládnych výborov a zastúpení, okrem iného predsedníčka výboru pre dohľad nad propagáciou liečiv (1988 – 1990), členka výboru pre spotrebiteľské záležitosti (1990 – 1994), členka výboru pre hospodársku súťaž (1991 – 1994) a členka redakčnej rady Nordic Intellectual Property Law Review (1982 – 1990); sudkyňa Súdu prvého stupňa ES od 18. januára 1995.

Josef Azizi

narodený v roku 1948; doktor práv a vysokoškolský diplom – licence en sciences sociales et économiques na Viedenskej univerzite; poverený vedením prednášok a vyučovaním na Viedenskej univerzite ekonomických vied a na právnickej fakulte Viedenskej univerzity; Ministerialrat a vedúci odboru Federálnej kancelárie; člen Riadiaceho výboru pre právnu spoluprácu s Radou Európy (CDCJ); splnomocnenec ad litem pred Verfassungsgerichtshof (Ústavný súd) v súdnych konaniach týkajúcich sa kontroly súladu federálnych zákonov s ústavou; koordinátor zodpovedný za harmonizáciu rakúskeho federálneho práva s právom Spoločenstva; sudca na Súde prvého stupňa od 18. januára 1995.

John D. Cooke

narodený v roku 1944; zapísaný do zoznamu advokátov Advokátskej komory Írska v roku 1996, zapísaný tiež do zoznamov advokátov Advokátskych komôr Anglicka, Galskej krajiny, Severného Írska a Nového južného Galska; advokát vykonávajúci činnosť od roku 1966 až do roku 1996; zapísaný v Inner Bar v Írsku (Senior Counsel) v roku 1980 a v Novom južnom Galsku v roku 1991; predseda Rady advokátskych komôr Európskeho spoločenstva (CCBE) od roku 1985 až do roku 1986; hosťujúci profesor na Právnickej fakulte University College Dublin; člen Chartered Institute of Arbitrators; predseda írskeho Royal Zoological Society od roku 1987 až do roku 1990; bencher Honorable Society of Kings Inns, Dublin; honorary bencher Lincoln's Inn, Londýn; sudca Súdu prvého stupňa od 10. januára 1996.

Jörg Pirrung

narodený v roku 1940; vedecký asistent na Univerzite v Marburgu; doktor práv (Univerzita Marburg); referent, neskôr vedúci oddelenia medzinárodného práva súkromného, potom vedúci pododdelenia pre občianske právo na Spolkovom ministerstve spravodlivosti; člen riadiaceho výboru Unidroit (1993 – 1998); predseda Komisie Haagskej konferencie pre MPS pre vypracovanie Dohovoru o ochrane detí (1996); honorárny profesor na Univerzite v Trieri (medzinárodné právo súkromné a procesné, európske právo); od roku 2002 člen odborného poradného výboru pre cudzie a medzinárodné právo súkromné na Inštitúte Maxa Plancka (Max-Planck-Institut) v Hamburgu; sudca Súdu prvého stupňa od 11. júna 1997 do 17. septembra 2007.

Arjen W. H. Meij

narodený v roku 1944; poradca na Najvyššom súde Holandska (1996), poradca a podpredseda College van Beroep voor het bedrijfsleven (správny súd obchodu a priemyslu) (1986); dočasný poradca na odvolacom súde pre sociálne zabezpečenie a súdnej komisii pre colné sadzby; referent na Súdnom dvore Európskych spoločností (1980); vyučujúci európskeho práva na Právnickej fakulte Univerzity Groningue a výskumný asistent na University of Michigan Law School; člen medzinárodného sekretariátu Amsterdamskej obchodnej komory (1970); sudca na Súde prvého stupňa od 17. septembra 1998.

Mihalis Vilaras

narodený v roku 1950; advokát (1974 – 1980); národný expert na právnom oddelení Komisie Európskych spoločností, potom hlavný referent na hlavnej správe V (Zamestnanosť, priemyselné vzťahy, sociálne veci); audítor, člen Conseil d'Etat poverený prednášaním správ vo veciach, o ktorých rozhoduje uvedený orgán a od roku 1999 poradca; pridružený člen Osobitného najvyššieho súdu Grécka; člen Ústredného výboru pre vypracovanie návrhov zákonov Grécka (1996 – 1998); riaditeľ právneho oddelenia pri generálnom sekretariáte gréckej vlády; sudca Súdu prvého stupňa od 17. septembra 1998.

Nicholas James Forwood

narodený v roku 1948; diplomy na Univerzite Cambridge (BA 1969, MA 1973) (mechanické vedy a právo); do zoznamu advokátov Advokátskej komory Anglicka bol zapísaný v roku 1970, potom výkon advokátskeho povolania v Londýne (1971 – 1999), ako aj v Bruseli (1979 – 1999); zapísaný do zoznamu advokátov Advokátskej komory Írska v roku 1981, nominácia do funkcie Queen's Counsel v roku 1987; bencher Middel Temple v roku 1998; zástupca Advokátskej komory Anglicka a Galskej krajiny v Rade advokátskych komôr Európskej únie (CCBE) a predseda stálej delegácie CCBE pri Súdnom dvore (1995 – 1999); člen úradu World Trade Law Association a European Maritime Law Organization (1993 – 2002); sudca Súdu prvého stupňa od 15. decembra 1999.

Hubert Legal

narodený v roku 1954; štátny radca (Francúzsko); absolvent École normale supérieure v Saint-Cloud a École nationale d'administration; profesor anglického jazyka (1979 – 1985); spravodajca, neskôr vládny komisár v prípade sporových zasadnutí Conseil d'Etat (1988 – 1993); právny poradca stáleho zastupiteľstva Francúzska pri OSN v New Yorku (1993 – 1997); referent v kancelárii sudcu Puissechet na Súdnom dvore (1997 – 2001); sudca Súdu prvého stupňa od 19. septembra 2001 do 17. septembra 2007.

Maria Eugénia Martins de Nazaré Ribeiro

narodená v roku 1956; štúdiá v Lisabone, v Bruseli, a v Štrasburgu; advogada v Portugalsku a v Bruseli, výskumná pracovníčka na Inštitúte európskych štúdií pri Slobodnej univerzite v Bruseli; referentka v kancelárii portugalského sudcu Súdneho dvora, pána Moitinho de Almeida (1986 až 2000), potom predsedu Súdu prvého stupňa pána Vesterdorf (2000 až 2003); sudkyňa Súdu prvého stupňa od 31. marca 2003.

Franklin Dehousse

narodený v roku 1959; vysokoškolský diplom – licence en droit (Univerzita v Liège, 1981); ašpirant (Národný fond vedeckého výskumu, 1985 – 1989); právny poradca v Komore zástupcov (1981 – 1990); doktor práv (Univerzita v Štrasburgu, 1990); profesor (Univerzita v Liège, Univerzita v Štrasburgu, Collège d'Europe, Institut royal supérieur de Défense, Univerzita Montesquieu v Bordeaux; Collège Michel Servet Parížskych univerzít; Fakulty Notre-Dame de la Paix v Namur); osobitný zástupca ministra zahraničných vecí (1995 – 1999); riaditeľ európskych štúdií na Institut royal des relations internationales (1998 – 2003); sudca – len senátu na Conseil d'Etat (2001 – 2003); poradca pri Európskej komisii (1990 – 2003); člen Observatoire Internet (2001 – 2003); sudca Súdu prvého stupňa od 7. októbra 2003.

Ena Cremona

narodená v roku 1936; diplom jazykov získala na Maltskej kráľovskej univerzite (1955); doktorka práv Maltskej kráľovskej univerzity (1958); advokátka zapísaná v advokátskej komore Malty od roku 1959; právna poradkyňa Národnej rady žien (1964 – 1979); členka Komisie verejnej služby (1987 – 1989); členka správnej rady Lombard Bank (Malta) Ltd zastupujúca štát ako akcionára (1987 – 1993); členka volebnej komisie od roku 1993; členka poroty pre doktorandské práce na právnickej fakulte Maltskej kráľovskej univerzity; členka Európskej komisie proti rasizmu a netolerancii (ECRI) (2003 – 2004); sudkyňa Súdu prvého stupňa od 12. mája 2004.

Ottó Czúcz

narodený v roku 1946; doktor práv Univerzity v Szegede (1971); radca na ministerstve práce (1971 – 1974); vyučujúci a profesor (1974 – 1989); dekan právnickej fakulty (1989 – 1990), prorektor (1992 – 1997) univerzity v Szegede; advokát; člen predsedníctva Národnej dôchodkovej poisťovne; viceprezident Európskeho inštitútu sociálneho zabezpečenia (1998 – 2002); člen vedeckej rady Medzinárodnej asociácie sociálneho zabezpečenia; sudca Ústavného súdu (1998 – 2004); sudca Súdu prvého stupňa od 12. mája 2004.

Irena Wiszniewska-Białecka

narodená v roku 1947; diplom práv získala na Univerzite vo Varšave (1965 – 1969); výskumná pracovníčka (asistentka, docentka, profesorka) na Inštitúte právnych vied poľskej Akadémie vied (1969 – 2004); hostujúca výskumná pracovníčka v Inštitúte Maxa Plancka pre zahraničné a medzinárodné patentové právo, autorské právo a právo hospodárskej súťaže v Mníchove (štipendium Nadácie AvH – 1985/1986); advokátka (1992 – 2000); sudkyňa na Najvyššom správnom súde (2001 – 2004); sudkyňa Súdu prvého stupňa od 12. mája 2004.

Irena Pelikánová

narodená v roku 1949; doktorka práv, asistentka hospodárskeho práva (pred rokom 1989); potom doktorka vied, profesorka obchodného práva (od roku 1993) na Právnickej fakulte Karlovej univerzity v Prahe; členka riadiaceho orgánu Komisie cenných papierov (1999 – 2002); advokátka; členka Legislatívnej rady českej vlády (1998 – 2004); sudkyňa Súdu prvého stupňa od 12. mája 2004.

Daniel Šváby

narodený v roku 1951; doktor práv (univerzita v Bratislave); sudca obvodného súdu v Bratislave; sudca odvolacieho senátu na občianskoprávnom úseku a podpredseda Mestského súdu v Bratislave; člen odboru občianskeho a rodinného práva Právneho inštitútu ministerstva spravodlivosti; sudca ad interim obchodného kolégia Najvyššieho súdu; člen Európskej komisie pre ľudské práva (Štrasburg); sudca Ústavného súdu (2000 – 2004); sudca Súdu prvého stupňa od 12. mája 2004.

Vilenas Vadapalas

narodený v roku 1954; doktor práv (univerzita v Moskve); habilitovaný doktor práv (univerzita vo Varšave); profesor na univerzite vo Vilniuse pôsobiaci v odbore medzinárodného práva (od roku 1981), ľudských práv (od roku 1991) a práva Spoločenstva (od roku 2000); poradca vlády pre zahraničné veci (1991 – 1993); člen koordinačnej skupiny delegácie pre vyjednávanie o prístúpení k Európskej únii; generálny riaditeľ odboru európskeho práva na úrade vlády (1997 – 2004); profesor európskeho práva na univerzite vo Vilniuse a vedúci katedry Jeana Moneta; predseda Litovskej asociácie štúdií o Európskej únii; spravodajca parlamentnej pracovnej skupiny pre ústavnú reformu týkajúcu sa prístúpenia Litvy; člen Medzinárodnej komisie právnikov (apríl 2003); sudca na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Küllike Jürimäe

narodená v roku 1962; diplom práv získala na univerzite v Tartu (1981 – 1986); asistentka prokurátora, Tallin (1986 – 1991), diplom Estónskej školy diplomacie (1991 – 1992); právna poradkyňa (1991 – 1993) a generálna radkyňa obchodnej a priemyselnej komory (1992 – 1993); sudkyňa odvolacieho súdu v Talline (1993 – 2004); European master ľudských práv a demokratizácie, univerzity v Padove a Nottinghamu (2002 – 2003); sudkyňa Súdu prvého stupňa od 12. mája 2004.

Ingrida Labucka

narodená v roku 1963; diplom práv získala na Lotyšskej univerzite (1986); inšpektorka ministerstva vnútra pre región Kirov a mesto Riga (1986 – 1989); sudkyňa na súde prvého stupňa v Rige (1990 – 1994); advokátka (1994 – 1998 a júl 1999 – máj 2000); ministerka spravodlivosti (november 1998 – júl 1999 a máj 2000 – október 2002); členka Medzinárodného rozhodcovského súdu v Haagu (2001 – 2004); poslankyňa parlamentu (2002 – 2004); sudkyňa Súdu prvého stupňa od 12. mája 2004.

Savvas S. Papasavvas

narodený v roku 1969; štúdium na univerzite v Aténach (Ptychion v roku 1991); postgraduálne štúdium na univerzite Paríž II (DEA verejného práva v roku 1992) a na univerzite Aix-Marseille III (doktorát práv v roku 1995); zápis do cyperskej advokátskej komory; člen advokátskej komory v Nikózii od roku 1993; lektor na Cyperskej univerzite (1997 – 2002), prednášateľ ústavného práva od septembra 2002; výskumný pracovník Európskeho centra verejného práva (2001 – 2002); sudca Súdu prvého stupňa od 12. mája 2004.

Enzo Moavero Milanesi

narodený v roku 1954; doktor práv (univerzita La Sapienza, Rím); štúdium práva Spoločenstva (Collège d'Europe, Bruggy); zapísaný do zoznamu advokátov, výkon advokátskeho povolania (1978 – 1983); lektor práva Spoločenstva na univerzitách La Sapienza, Rím (1993 – 1996), Luiss, Rím (1993 – 1996 a 2002 – 2006) a Bocconi, Miláno (1996 – 2000); poradca predsedu vlády Talianska pre otázky Spoločenstva (1993 – 1995); úradník Európskej komisie: právny poradca a následne vedúci kancelárie podpredsedu (1989 – 1992), vedúci kancelárie komisára zodpovedného za „vnútorný trh“ (1995 – 1999) a „hospodársku súťaž“ (1999), riaditeľ generálneho riaditeľstva Hospodárska súťaž (2000 – 2002), zástupca generálneho tajomníka Európskej komisie (2002 – 2005), generálny riaditeľ Úradu politických poradcov (2006); sudca Súdu prvého stupňa od 3. mája 2006.

Nils Wahl

narodený v roku 1961; vysokoškolský právnický diplom na Univerzite v Štokholme (1987); doktor práv na Univerzite v Štokholme (1995); docent a vedúci katedry Jeana Moneta pre európske právo (1995); profesor európskeho práva na Univerzite v Štokholme (2001); advokátsky koncipient (1987 – 1989); správny riaditeľ vzdelávacej nadácie (1993 – 2004); predseda švédskeho združenia pre štúdie práva Spoločenstva (Nätverket för europarättslig forskning) (2001 – 2006); člen Rady pre otázky hospodárskej súťaže (Rådet för konkurrensfrågor) (2001 – 2006); sudca na Odvolacom súde pre Skåne a Blekinge (Hovrätten över Skåne och Blekinge) (2005); sudca Súdu prvého stupňa od 7. októbra 2006.

Miro Prek

narodený v roku 1965; diplom v odbore právo (1989); člen advokátskej komory (1994); rôzne úlohy a funkcie vo verejnej správe, predovšetkým poverený legislatívou na úrade vlády (zástupca štátneho tajomníka a zástupca riaditeľa, riaditeľ odboru európskeho a porovnávacieho práva) a na úrade pre európske záležitosti (zástupca štátneho tajomníka); člen vyjednávacieho tímu pre dohodu o pridružení (1994 – 1996) a pre pristúpenie k Európskej únii (1998 – 2003), zodpovedný za právne záležitosti; advokát; vedúci projektu prispôsobovania sa európskej legislatíve a projektu európskej integrácie predovšetkým na západnom Balkáne; riaditeľ sekcie na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (2004 – 2006); sudca na Súde prvého stupňa od 7. októbra 2006.

Teodor Čipev

narodený v roku 1940; štúdium práva na univerzite St Kliment Ohridski v Sofii (1961); doktor práv (1977); advokát (1963 – 1964); právny poradca v štátnom podniku pre medzinárodnú cestnú prepravu (1964 – 1973); výskumný pracovník v Ústave práva na Bulharskej akadémii vied (1973 – 1988); lektor občianskeho procesného práva na právnickej fakulte univerzity St Kliment Ohridski v Sofii (1988 – 1991); rozhodca na Rozhodcovskom súde Obchodnej a priemyselnej komory (1988 – 2006); sudca na Ústavnom súde (1991 – 1994); docent na univerzite Paissiy Hilendarski v Plovdive (február 2001 – 2006); minister spravodlivosti (1994 – 1995); lektor občianskeho procesného práva na Novej bulharskej univerzite v Sofii (1995 – 2006); sudca na Súde prvého stupňa od 12. januára 2007.

Valeriu M. Ciucă

narodený v roku 1960; „licencié en droit“ (1984), doktor práv (1997) (univerzita Alexandru Ioan Cuza v Iași); sudca na súde prvého stupňa v Suceava (1984 – 1989); vojenský sudca na vojenskom súde v Iași (1989 – 1990); profesor na univerzite Alexandru Ioan Cuza v Iași (1990 – 2006); špecializačné štipendium v oblasti súkromného práva na univerzite v Rennes (1991 – 1992); docent na univerzite Petre Andrei v Iași (1999 – 2002); hosťujúci profesor na univerzite Littoral Côte d’Opale (LAB. RII) (2006); sudca na Súde prvého stupňa od 12. januára 2007.

Alfred Dittrich

narodený v roku 1950; štúdium práv na Univerzite Erlangen-Nuremberg (1970 – 1975); Rechtsreferendar na Vyššom oblastnom súde v Norimbergu (1975 – 1978); úradník spolkového ministerstva hospodárstva (1978 – 1982); úradník na Stálom zastúpení Spolkovej republiky Nemecko pri Európskych spoločenstvách (1982); úradník spolkového ministerstva hospodárstva poverený záležitosťami práva Spoločenstva a hospodárskej súťaže (1983 – 1992); vedúci odboru „Právo Európskej únie“ (1992 – 2007) na ministerstve spravodlivosti; vedúci nemeckej delegácie pracovnej skupiny Rady „Súdny dvor“; splnomocnenec spolkovej vlády v mnohých veciach prebiehajúcich na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev; sudca Súdu prvého stupňa od 17. septembra 2007.

Santiago Soldevila Frago

narodený v roku 1960; získal diplom z práva na Nezávislej univerzite v Barcelone (1983); sudca v Katalánsku, na Kanárskych ostrovoch a v Madride (1985 – 1992); sudca senátu pre spory v oblasti správneho práva na Vyššom súde Kanárskych ostrovov v Santa Cruz de Tenerife (1992 a 1993); referendár na Ústavnom súde (1993 – 1998); sudca šiesteho oddelenia senátu pre spory v oblasti správneho práva Audiencia nationale (Madrid, 1998 – august 2007); sudca Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev od 17. septembra 2007.

Laurent Truchot

narodený v roku 1962; získal diplom na Institut d'études politiques de Paris (Inštitút politických vied) (1984); bývalý študent École nationale de la magistrature (Národná sudcovská škola) (1986 – 1988); sudca súdu prvého stupňa v Marseille (január 1988 – január 1990); súdny úradník na riaditeľstve pre občianske veci a pečať ministerstva spravodlivosti (január 1990 – jún 1992); zástupca vedúceho úradu, neskôr vedúci úradu generálneho riaditeľstva pre hospodársku súťaž, spotrebu a potláčanie podvodov ministerstva hospodárstva, financií a priemyslu (jún 1992 – september 1994); technický poradca ministra spravodlivosti (september 1994 – máj 1995); sudca súdu prvého stupňa v Nîmes (máj 1995 – máj 1996); referendár na Súdnom dvore v kabinete generálneho advokáta Légera (máj 1996 – december 2001); súdny poradca na Cour de cassation (Kasačný súd) (december 2001 – august 2007); sudca Súdu prvého stupňa od 17. septembra 2007.

Sten Frimodt Nielsen

narodený v roku 1963; získal diplom z práva, Univerzita v Kodani (1988); úradník na ministerstve zahraničných vecí (1988 – 1991); lektor medzinárodného a európskeho práva na Univerzite v Kodani (1988 – 1991); veľvyslanec tajomník na stálom zastúpení Dánska pri OSN v New Yorku (1991 – 1994); úradník právneho oddelenia ministerstva zahraničných vecí (1994 – 1995); pridružený profesor na Univerzite v Kodani (1995); poradca, neskôr hlavný poradca úradu predsedu vlády (1995 – 1998); ministerský poradca na stálom zastúpení Dánska pri Európskej únii (1998 – 2001); osobitný poradca úradu predsedu vlády pre právne otázky (2001 – 2002); vedúci odboru a právny poradca úradu predsedu vlády (marec 2002 – júl 2004); štátny tajomník a právny poradca úradu predsedu vlády (august 2004 – august 2007); sudca Súdu prvého stupňa od 17. septembra 2007.

Emmanuel Coulon

narodený v roku 1968; štúdium práva (univerzita Panthéon-Assas, Paríž); štúdium manažmentu (univerzita Paris-Dauphine); Collège d'Europe (1992); vstupná skúška do miestneho vzdelávacieho centra advokátskej profesie v Paríži; advokátska licencia komory v Bruseli; výkon profesie advokáta v Bruseli; úspešný uchádzač vo všeobecnom konkurze Komisie Európskych spoločenstiev; súdny referendár na Súde prvého stupňa Európskych spoločenstiev (kancelária predsedu, pána Saggio, 1996 – 1998; kancelária predsedu, pána Vesterdorfa, 1998 – 2002); vedúci kancelárie predsedu Súdu prvého stupňa (2003 – 2005); tajomník Súdu prvého stupňa od 6. októbra 2005.

2. Zmeny v zložení Súdu prvého stupňa v roku 2007

Slávnostné zasadnutie z 12. januára 2007

V nadväznosti na pristúpenie Bulharskej republiky a Rumunska k Európskej únii dňa 1. januára 2007 zástupcovia vlád členských štátov Európskej únie vymenovali za sudcov na Súde prvého stupňa Európskych spoločenstiev pána Teodora Čipeva na obdobie od 12. januára 2007 do 31. augusta 2007 a pána Valeriu Ciucă na obdobie od 12. januára 2007 do 31. augusta 2010.

Slávnostné zasadnutie zo 17. septembra 2007

Zástupcovia vlád členských štátov obnovili na obdobie od 1. septembra 2007 do 31. augusta 2013 funkčné obdobie týchto sudcov Súdu prvého stupňa: John D. Cook a Nicholas James Forwood, Ena Cremona, Irena Pelikánová, Vilenas Vadapalas, Ingrid Labucka, ako aj Enzo Moavero Milanesi, Nils Wahl, Miro Prek a Teodor Čipev.

Za sudcov boli vymenovaní na obdobie od 1. septembra 2007 do 31. augusta 2013 Alfred Dittrich za Jörga Pirunga, Santiago Soldevila Fragoso za Rafaela García-Valdecasasa y Fernández, Laurent Truchot za Huberta Legala a na obdobie od 17. septembra 2007 do 31. augusta 2010 Sten Frimodt Nielsen za Bo Vesterdorfa.

V nadväznosti na čiastočnú obmenu členov Súdu prvého stupňa bol pán Marc Jaeger, sudca Súdu prvého stupňa od 11. júla 1996, zvolený za predsedu Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev na obdobie od 17. septembra 2007 do 31. augusta 2010.

Na základe článku 7 rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa: „Bezprostredne po čiastočnej obmene uvedenej v článku 224 Zmluvy o ES a v článku 140 Zmluvy o ESAE si sudcovia z vlastných radov zvolia predsedu Súdu prvého stupňa na tri roky“.

3. Protokolárne poriadky

od 1. januára do 11. januára 2007

pán B. VESTERDORF, predseda Súdu prvého stupňa

pán M. JAEGER, predseda komory
pán J. PIRRUNG, predseda komory
pán M. VILARAS, predseda komory
pán H. LEGAL, predseda komory
pán J. D. COOKE, predseda komory
pán R. GARCÍA-VALDECASAS, sudca
pani V. TIILI, sudkyňa
pán J. AZIZI, sudca
pán A. W. H. MEIJ, sudca
pán N. J. FORWOOD, sudca
pani M. E. MARTINS RIBEIRO, sudkyňa
pán F. DEHOUSSE, sudca
pani E. CREMONA, sudkyňa
pán O. CZÚCZ, sudca
pani I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa
pani I. PELIKÁNOVÁ, sudkyňa
pán D. ŠVÁBY, sudca
pán V. VADAPALAS, sudca
pani K. JÜRIMÄE, sudkyňa
pani I. LABUCKA, sudkyňa
pán S. PAPASAVVAS, sudca
pán E. MOAVERO MILANESI, sudca
pán N. WAHL, sudca
pán M. PREK, sudca

pán E. COULON, tajomník

od 12. januára do 17. septembra 2007

pán B. VESTERDORF, predseda Súdu prvého stupňa

pán M. JAEGER, predseda komory
pán J. PIRRUNG, predseda komory
pán M. VILARAS, predseda komory
pán H. LEGAL, predseda komory
pán J. D. COOKE, predseda komory
pán R. GARCÍA-VALDECASAS, sudca
pani V. TIILI, sudkyňa
pán J. AZIZI, sudca
pán A. W. H. MEIJ, sudca
pán N. J. FORWOOD, sudca
pani M. E. MARTINS RIBEIRO, sudkyňa
pán F. DEHOUSSE, sudca
pani E. CREMONA, sudkyňa
pán O. CZÚCZ, sudca
pani I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa
pani I. PELIKÁNOVÁ, sudkyňa
pán D. ŠVÁBY, sudca
pán V. VADAPALAS, sudca
pani K. JÜRIMÄE, sudkyňa
pani I. LABUCKA, sudkyňa
pán S. PAPASAVVAS, sudca
pán E. MOAVERO MILANESI, sudca
pán N. WAHL, sudca
pán M. PREK, sudca
pán T. ČIPEV, sudca
pán V. CIUCĂ, sudca

pán E. COULON, tajomník

od 20. septembra do 31. decembra 2007

pán M. JAEGER, predseda Súdu prvého stupňa
pani V. TIILLI, predsedníčka komory
pán J. AZIZI, predseda komory
pán A. W. H. MEIJ, predseda komory
pán M. VILARAS, predseda komory
pán N. J. FORWOOD, predseda komory
pani M. E. MARTINS RIBEIRO, predsedníčka komory
pán O. CZÚCZ, predseda komory
pani I. PELIKÁNOVÁ, predsedníčka komory
pán J. D. COOKE, predseda komory
pán F. DEHOUSSE, sudca
pani E. CREMONA, sudkyňa
pani I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa
pán D. ŠVÁBY, sudca
pán V. VADAPALAS, sudca
pani K. JÜRIMÄE, sudkyňa
pani I. LABUCKA, sudkyňa
pán S. PAPASAVVAS, sudca
pán E. MOAVERO MILANESI, sudca
pán N. WAHL, sudca
pán M. PREK, sudca
pán T. ČIPEV, sudca
pán V. CIUCĂ, sudca
pán A. DITTRICH, sudca
pán S. SOLDEVILA FRAGOSO, sudca
pán L. TRUCHOT, sudca
pán S. FRIMODT NIELSEN, sudca

pán E. COULON, tajomník

4. Bývalí členovia Súdu prvého stupňa

Da Cruz Vilaça José Luis (1989 – 1995), predseda od roku 1989 do roku 1995

Barrington Donal Patrick Michael (1989 – 1996)

Saggio Antonio (1989 – 1998), predseda od roku 1995 do roku 1998

Edward David Alexander Ogilvy (1989 – 1992)

Kirschner Heinrich (1989 – 1997)

Yeraris Christos (1989 – 1992)

Schintgen Romain Alphonse (1989 – 1996)

Briët Cornelis Paulus (1989 – 1998)

Biancarelli Jacques (1989 – 1995)

Lenaerts Koen (1989 – 2003)

Bellamy Christopher William (1992 – 1999)

Kalogeropoulos Andreas (1992 – 1998)

Lindh Pernilla (1995 – 2006)

Potocki André (1995 – 2001)

Gens de Moura Ramos Rui Manuel (1995 – 2003)

Mengozzi Paolo (1998 – 2006)

Trstenjak Verica (2004 – 2006)

Predsedomia

Da Cruz Vilaça José Luis (1989 – 1995)

Saggio Antonio (1995 – 1998)

Tajomník

Jung Hans (1989 – 2005)

C – Súdne štatistiky Súdu prvého stupňa

Činnosť Súdu pre verejnú službu vo všeobecnosti

1. Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2000 – 2007)

Začaté konania

2. Charakteristika konaní (2000 – 2007)
3. Charakteristika žalôb (2000 – 2007)
4. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2007)

Skončené konania

5. Charakteristika konaní (2000 – 2007)
6. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2007)
7. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2007) (rozsudky a uznesenia)
8. Rozhodovacie zloženie (2000 – 2007)
9. Dĺžka trvania konaní v mesiacoch (2000 – 2007) (rozsudky a uznesenia)

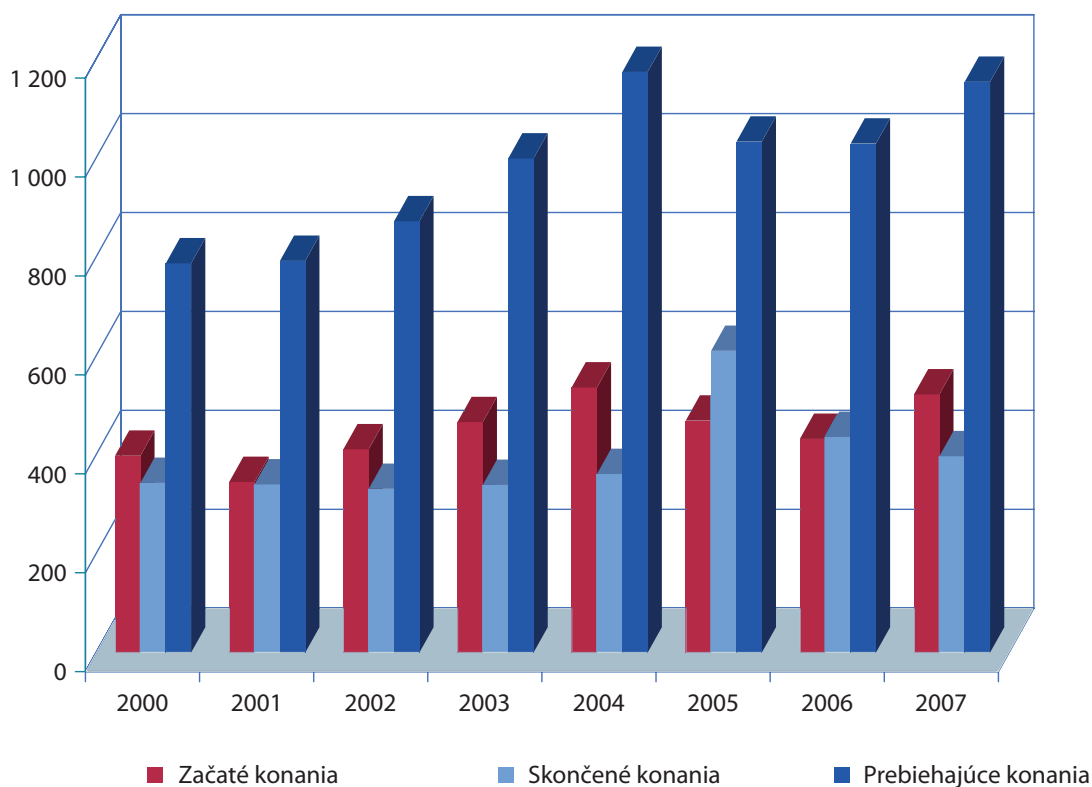
Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka

10. Charakteristika konaní (2000 – 2007)
11. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2007)
12. Rozhodovacie zloženie (2000 – 2007)

Rôzne

13. Konania o nariadení predbežného opatrenia (2000 – 2007)
14. Skrátene súdne konania (2001 – 2007)
15. Rozhodnutia Súdu prvého stupňa, proti ktorým bolo podané odvolanie (1989 – 2007)
16. Rozdelenie právomoci (Súdneho dvora) podľa povahy konania (1989 – 2007)
17. Výsledky odvolaní (na Súdny dvor) (2007) (rozsudky a uznesenia)
18. Celkový vývoj (1989 – 2007) (začaté, skončené, prebiehajúce konania)

1. Činnosť Súdu prvého stupňa vo všeobecnosti – Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2000 – 2007)¹

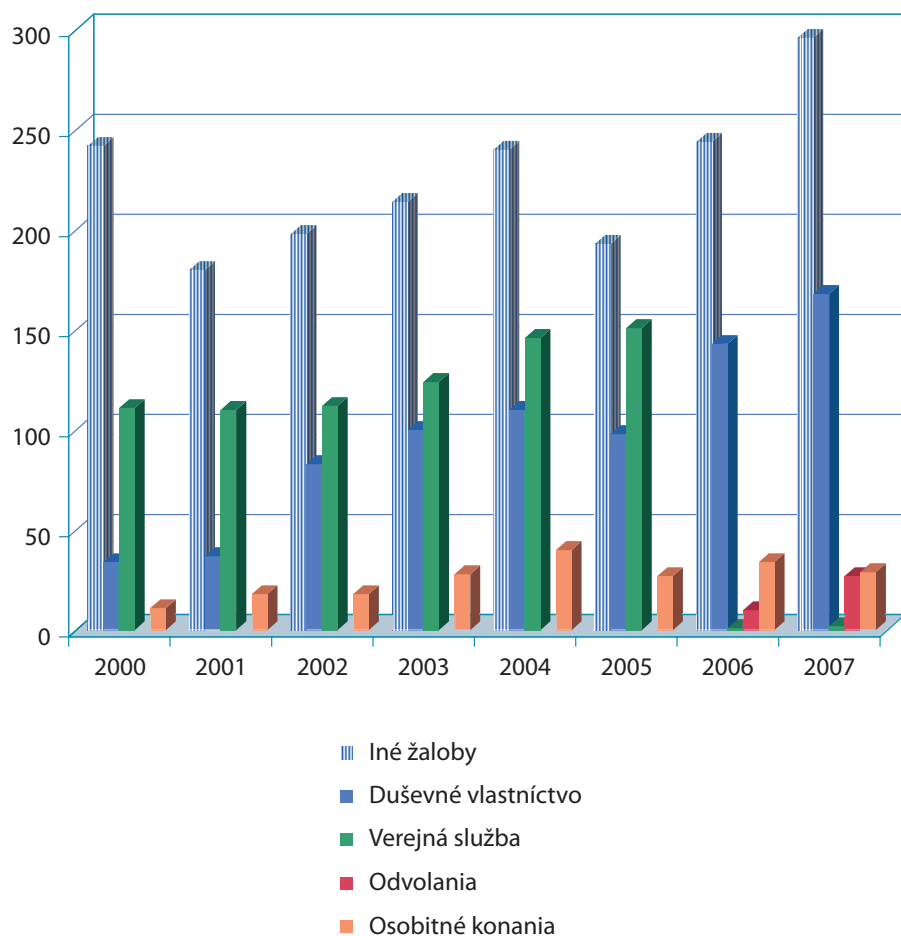

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Začaté konania	398	345	411	466	536	469	432	522
Skončené konania	343	340	331	339	361	610	436	397
Prebiehajúce konania	787	792	872	999	1 174	1 033	1 029	1 154

¹ Pokiaľ nie je uvedené inak, táto tabuľka a tabuľky na nasledujúcich stranách zohľadňujú osobitné konania.

Za „osobitné konania“ sa považujú: návrh na zrušenie rozsudku (článok 41 štatútu Súdneho dvora, článok 122 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), mimoriadny návrh tretej osoby na zrušenie rozsudku (článok 42 štatútu Súdneho dvora, článok 123 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), obnova konania (článok 44 štatútu Súdneho dvora, článok 125 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), výklad rozsudku (článok 43 štatútu Súdneho dvora, článok 129 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), určenie výšky trov konania (článok 92 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), pomoc súvisiaca s trovami konania (článok 96 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), oprava rozsudku (článok 84 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa).

2. Začaté konania – Charakteristika konaní (2000 – 2007)¹

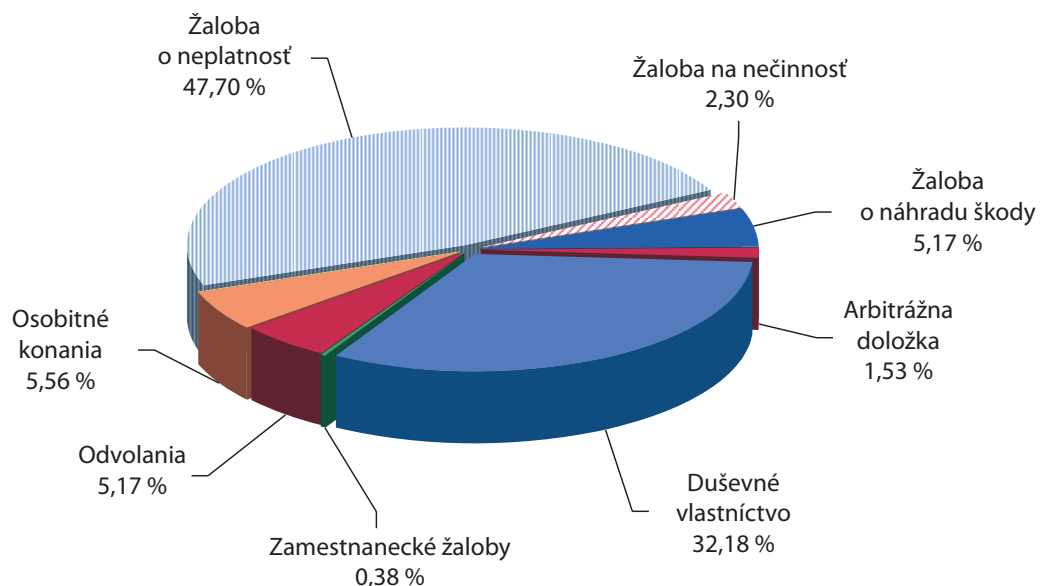

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Iné žaloby	242	180	198	214	240	193	244	296
Duševné vlastníctvo	34	37	83	100	110	98	143	168
Verejná služba	111	110	112	124	146	151	1	2
Odvolania							10	27
Osobitné konania	11	18	18	28	40	27	34	29
Spolu	398	345	411	466	536	469	432	522

¹ V tejto tabuľke a v tabuľkách na nasledujúcich stranách pojem „iné žaloby“ označuje všetky žaloby podané fyzickými osobami, ktoré nie sú úradníkmi Európskych spoločenstiev, a žaloby z oblasti práva duševného vlastníctva.

3. Začaté konania – Charakteristika žalôb (2000 – 2007)

Rozdelenie v roku 2007

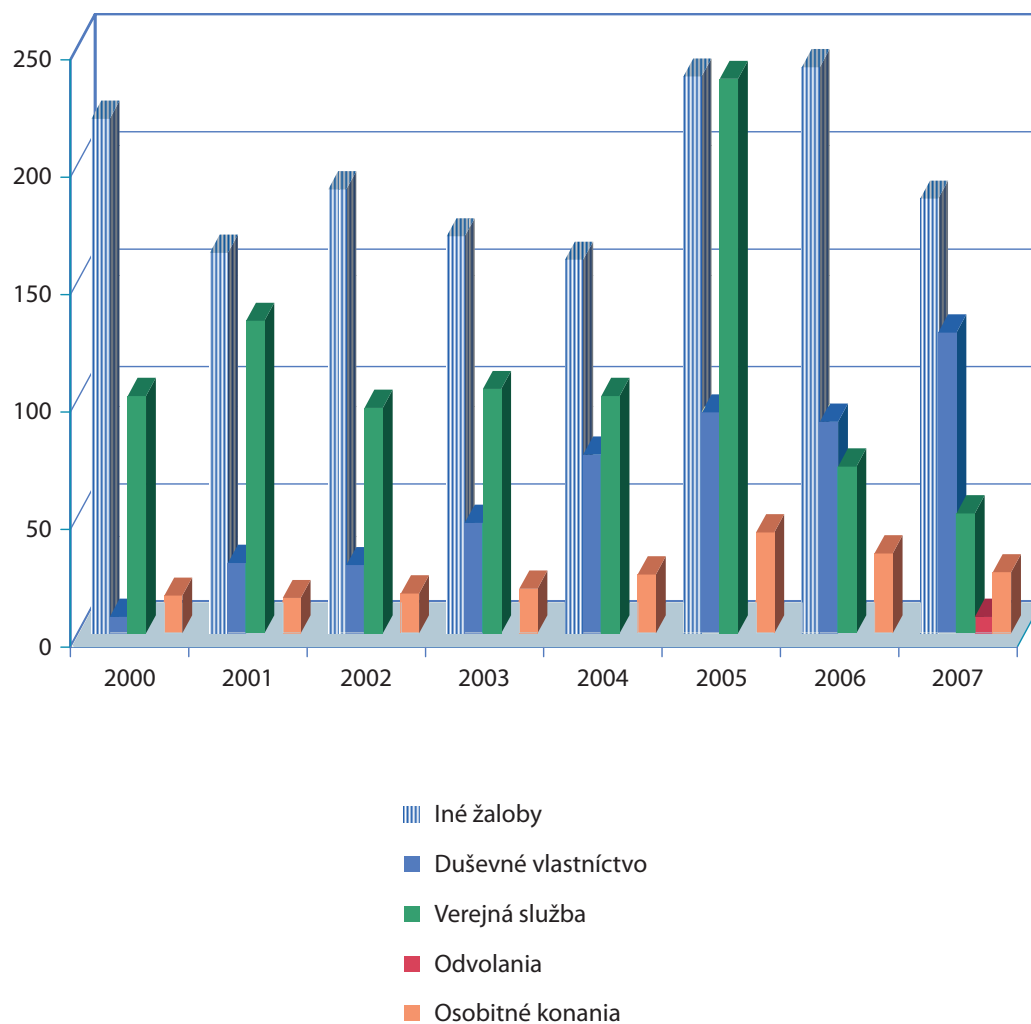

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Žaloba o neplatnosť	219	134	172	174	199	160	223	249
Žaloba na nečinnosť	6	17	12	13	15	9	4	12
Žaloba o náhradu škody	17	21	12	24	18	16	8	27
Arbitrážna doložka		8	2	3	8	8	9	8
Duševné vlastníctvo	34	37	83	100	110	98	143	168
Zamestnanecké žaloby	111	110	112	124	146	151	1	2
Odvolania							10	27
Osobitné konania	11	18	18	28	40	27	34	29
Spolu	398	345	411	466	536	469	432	522

4. Začaté konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2007)

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Aproximácia právnych predpisov		2	1	3	1			1
Arbitrážna doložka		2	1			2	3	1
Colná únia	14	2	6	5	11	2		4
Dane			1	5			1	2
Doprava		2	1	1	3		1	4
Duševné vlastníctvo	34	37	83	101	110	98	145	168
Energia		2		2			1	
Európske občianstvo	2							
Hospodárska a menová politika						1	2	
Hospodárska súťaž	36	36	61	43	36	40	81	62
Inštitucionálne právo	24	16	17	26	33	28	15	28
Kultúra	2	1					3	1
Obchodná politika	8	4	5	6	12	5	18	9
Podnikové právo	4	6	3	3	6	12	11	10
Politika rybolovu	5	6	3	25	3	2		5
Poľnohospodárstvo	18	17	9	11	25	21	18	34
Pridruženie zámorských krajín a území	6	6		1				
Pristúpenie nových štátov				1	1			
Regionálna politika		1	6	7	10	12	16	18
Rozpočet Spoločenstiev								2
Sloboda usadiť sa	7	1			1			
Slobodné poskytovanie služieb							1	
Sociálna politika	7	1	3	2	5	9	3	5
Spoločná colná sadzba	1	2			1		2	1
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	1	3	6	2	4		5	12
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti		1	1			1		3
Štátna pomoc	80	42	51	25	46	25	28	37
Vlastné zdroje Spoločenstiev						2		
Voľný pohyb osôb	1	3	2	7	1	2	4	4
Voľný pohyb tovaru	2	1			1			1
Vonkajšie vzťahy	8	14	8	10	3	2	2	1
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1	3	1	3	6	9	5	10
Životné prostredie a spotrebitelia	14	2	8	14	30	18	21	41
Spolu Zmluva ES	275	213	276	303	349	291	386	464
Spolu Zmluva UO	1	4	2	11				
Spolu Zmluva AE			2		1		1	
Služobný poriadok úradníkov	111	110	112	124	146	151	11	29
Osobitné konania	11	18	18	28	40	27	34	29
SPOLU CELKOVO	398	345	411	466	536	469	432	522

5. Skončené konania – Charakteristika konaní (2000 – 2007)

6. Skončené konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2007)

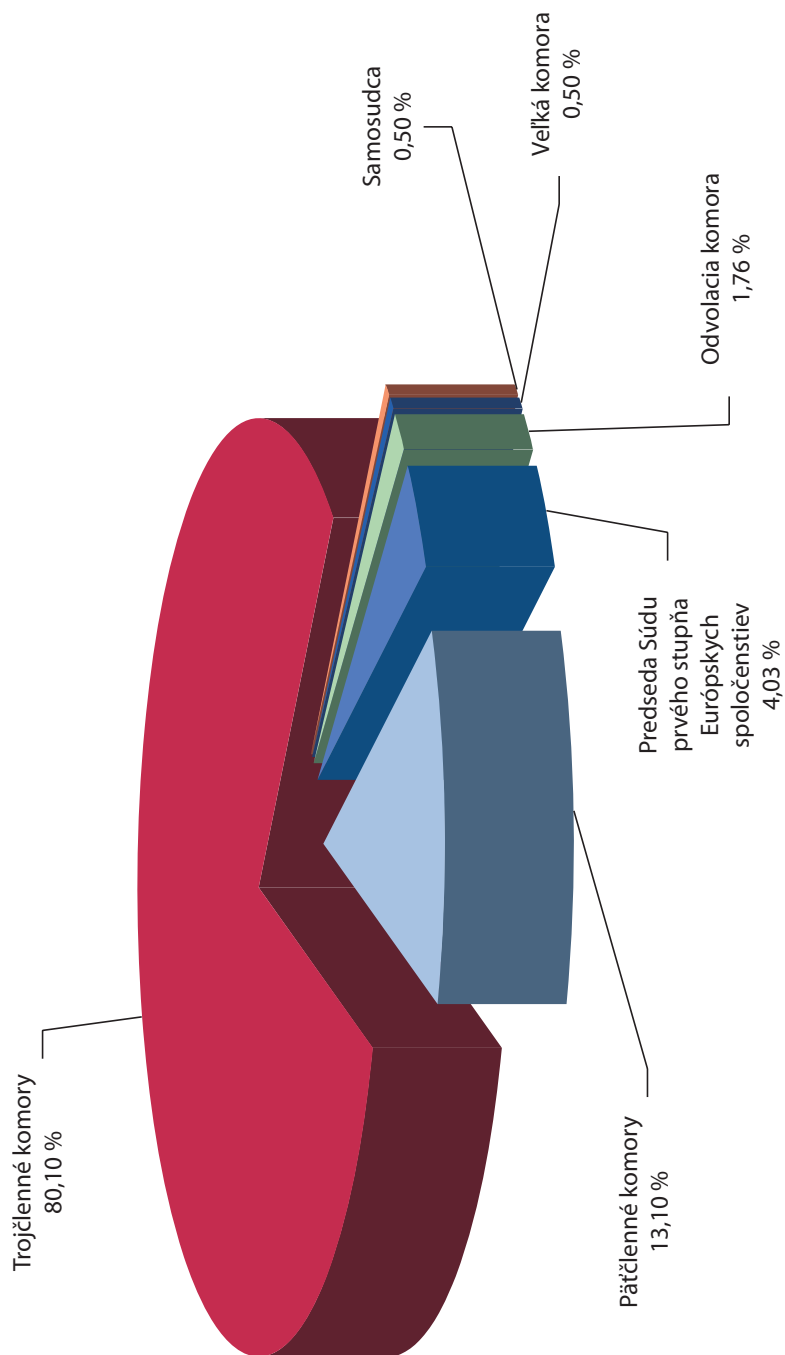
	Rozsudky	Uznesenia	Spolu
Aproximácia právnych predpisov	1		1
Arbitrážna doložka		1	1
Colná únia	1	1	2
Doprava		1	1
Duševné vlastníctvo	99	30	129
Energia		1	1
Hospodárska a menová politika		1	1
Hospodárska súťaž	30	8	38
Inštitucionálne právo	7	10	17
Obchodná politika	1	3	4
Podnikové právo	2	4	6
Politika rybolovu	2	2	4
Poľnohospodárstvo	5	6	11
Regionálna politika	3	3	6
Rozpočet Spoločenstiev		1	1
Slobodné poskytovanie služieb		1	1
Sociálna politika	2	1	3
Spoločná colná sadzba		1	1
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	3		3
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti		2	2
Štátna pomoc	22	14	36
Voľný pohyb osôb		4	4
Vonkajšie vzťahy	2	2	4
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	7	3	10
Životné prostredie a spotrebitelia	5	10	15
Spolu Zmluva ES	192	110	302
Spolu Zmluva UO	10		10
Spolu Zmluva AE	1		1
Služobný poriadok úradníkov	44	14	58
Osobitné konania		26	26
SPOLU CELKOVO	247	150	397

7. Skončené konania – oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2007) (rozsudky a uznesenia)

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Aproximácia právnych predpisov			2	1	3			1
Arbitrážna doložka	2			1	2	1		1
Colná únia	5	15	18	3	3	7	2	2
Dane				5	1		1	
Doprava	2		2	2	1	1	2	1
Duševné vlastníctvo	7	30	29	47	76	94	91	129
Energia							3	1
Európske občianstvo	1	1						
Hospodárska a menová politika							1	1
Hospodárska súťaž	61	21	40	38	26	35	42	38
Inštitucionálne právo	31	19	15	20	16	35	14	17
Kultúra			2	1				
Obchodná politika	17	5	6	6	1	7	13	4
Podnikové právo	4	4	4	2	2	6	6	6
Politika rybolovu	1	7	2	2	6	2	24	4
Poľnohospodárstvo	14	47	28	21	15	34	25	11
Pridruženie zámorských krajín a území	1	2	6	4		4	2	
Pristúpenie nových štátov				1			1	
Regionálna politika	5		1		4	4	7	6
Rozpočet Spoločenstiev								1
Sloboda usadiť sa	3	4	2			1		
Slobodné poskytovanie služieb	1							1
Sociálna politika	18	2	2	1	4	6	5	3
Spoločná colná sadzba		3		2				1
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika		3			2	5	4	3
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti			1	1		1		2
Štátna pomoc	35	12	31	26	54	53	54	36
Vlastné zdroje Spoločenstiev							2	
Voľný pohyb osôb	1	2		8	2	1	4	4
Voľný pohyb tovaru			2		1	1		
Vonkajšie vzťahy	6	2	6	11	7	11	5	4
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1		2	4		1	3	10
Životné prostredie a spotrebitelia	7		12	9	4	19	19	15
Spolu Zmluva ES	223	179	213	216	230	329	330	302
Spolu Zmluva UO	3	10	4		5	1	1	10
Spolu Zmluva AE		1	1			1		1
Služobný poriadok úradníkov	101	135	96	104	101	236	71	58
Osobitné konania	16	15	17	19	25	43	34	26
SPOLU CELKOVO	343	340	331	339	361	610	436	397

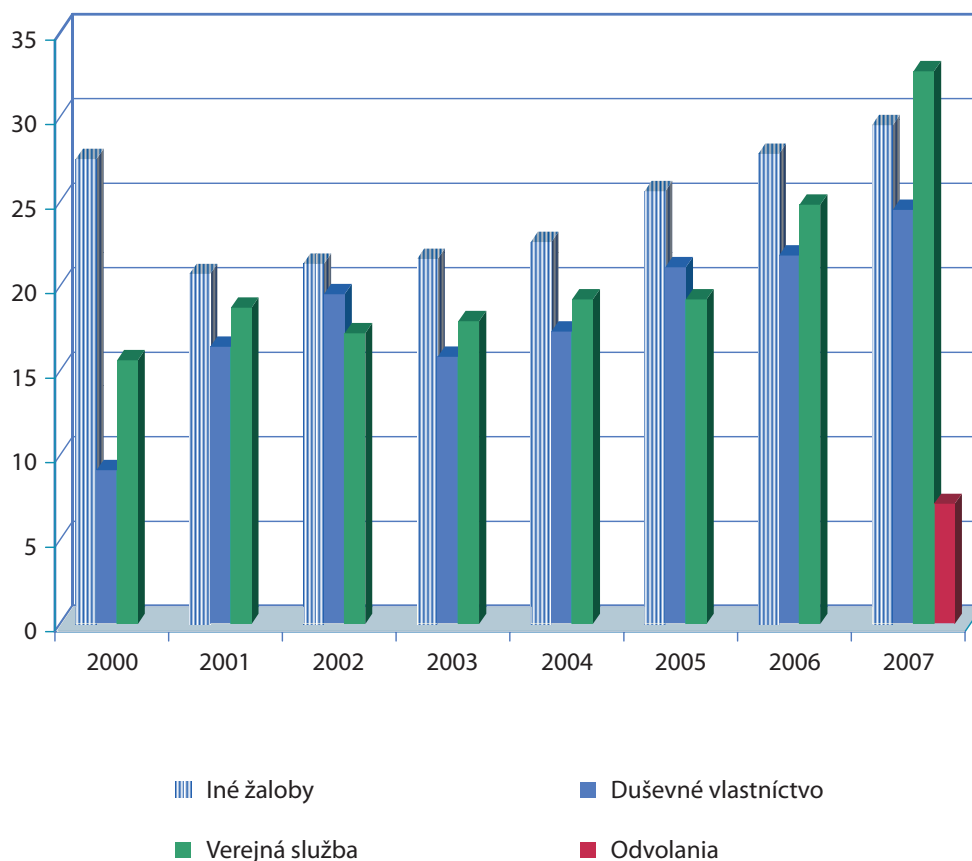
8. Skončené konania – Rozhodovacie zloženie súdu (2000 – 2007)

Rozdelenie v roku 2007

	2000			2001			2002			2003			2004			2005			2006			2007		
	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu
Veľká komora																6		6				2		2
Odvolačná komora																						3	4	7
Predseda Súdu prvého stupňa Európskych spoločenských		3	3					4	4	8	8		7	7	7		25	25	19				16	16
spoločenstiev																								
Päťčlenné komory	84	28	112	17	25	42	48	16	64	18	21	39	18	46	64	28	34	62	22	33	55	44	8	52
Trojčlenné komory	96	117	213	135	145	280	144	113	257	146	131	277	141	135	276	181	329	510	198	157	355	196	122	318
Samosudca	11	4	15	10	2	12	5	1	6	14	1	15	13	1	14	7		7	7		7	2		2
Spolu	191	152	343	162	178	340	197	134	331	178	161	339	172	189	361	222	388	610	227	209	436	247	150	397

9. Skončené konania – Dĺžka konaní v mesiacoch (2000 – 2007)¹ (rozsudky a uznesenia)

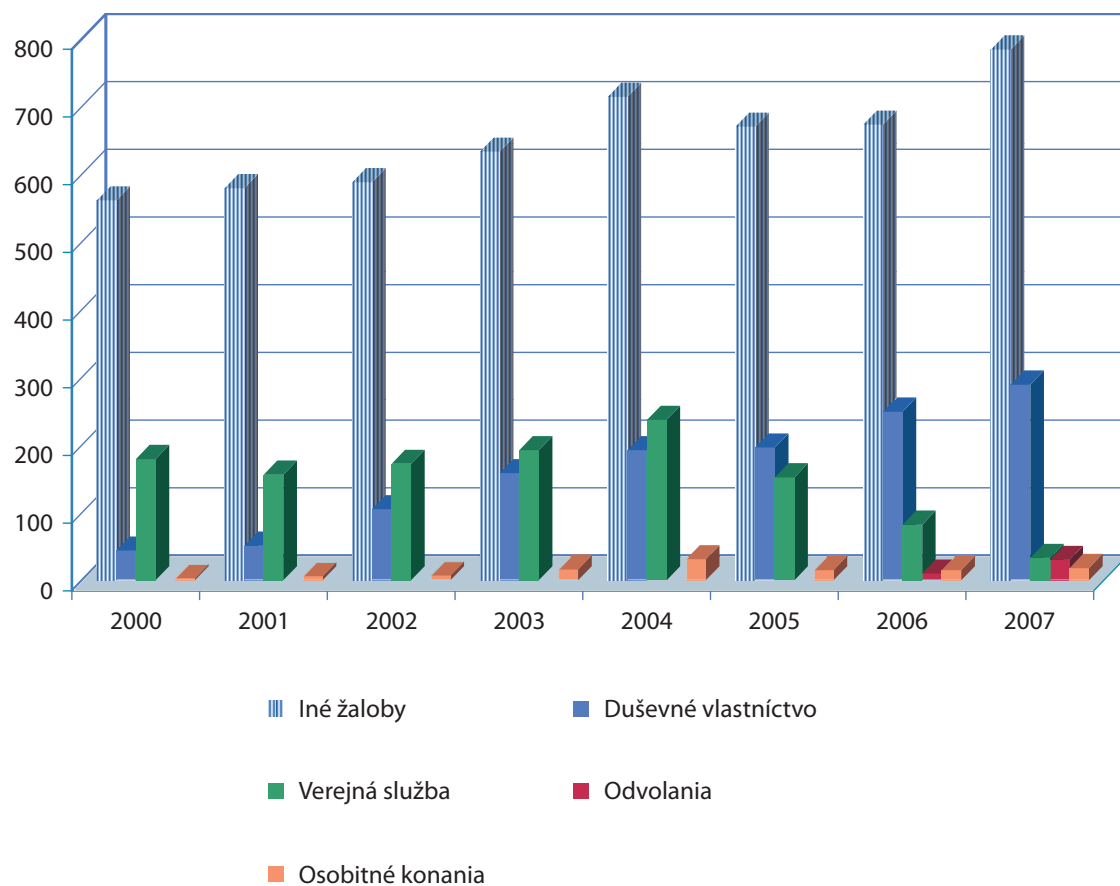

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Iné žaloby	27,5	20,7	21,3	21,6	22,6	25,6	27,8	29,5
Duševné vlastníctvo	9,1	16,4	19,5	15,8	17,3	21,1	21,8	24,5
Verejná služba	15,6	18,7	17,2	17,9	19,2	19,2	24,8	32,7
Odvolania								7,1

¹ Výpočet priemernej dĺžky trvania konaní nezohľadňuje: veci, v ktorých bolo rozhodnuté medzitýmnym rozsudkom, osobitné konania, veci postúpené Súdny dvorom v nadväznosti na zmenu rozdelenia právomocí medzi Súdny dvorom a Súdom prvého stupňa, veci postúpené Súdom prvého stupňa v nadväznosti na začatie činnosti Súdu pre verejnú službu.

Dĺžka trvania konaní je vyjadrená v mesiacoch a v desatinách mesiaca.

10. Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka – Charakteristika konaní (2000 – 2007)

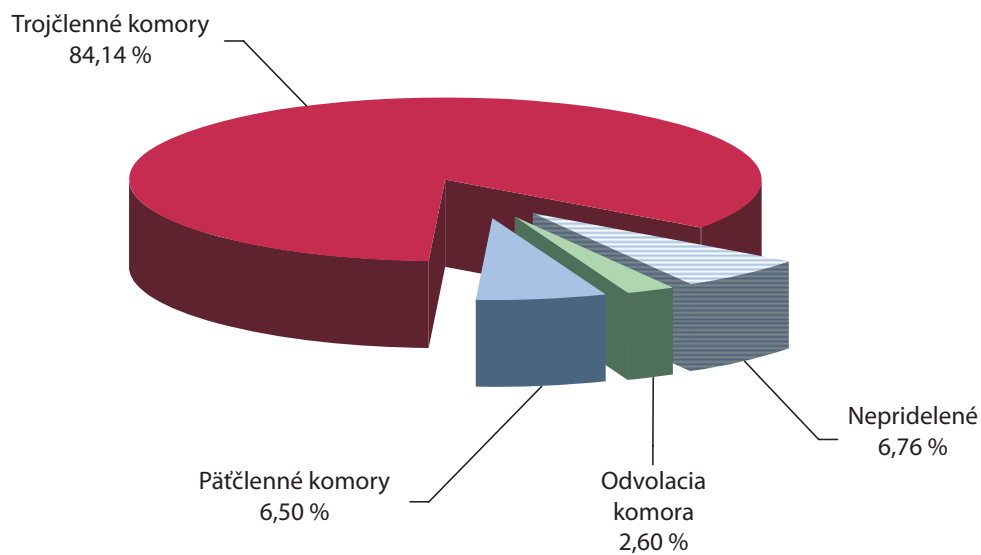
	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Iné žaloby	561	579	588	633	714	670	673	784
Duševné vlastníctvo	44	51	105	158	192	196	249	289
Verejná služba	179	156	172	192	237	152	82	33
Odvolania							10	30
Osobitné konania	3	6	7	16	31	15	15	18
Spolu	787	792	872	999	1 174	1 033	1 029	1 154

11. Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2007)

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Aproximácia právnych predpisov		2	1	3	1	1	1	1
Arbitrážna doložka		2	3	2		1	3	3
Colná únia	33	20	8	10	18	13	11	13
Dane			1	1				2
Doprava	1	3	2	1	3	2	1	4
Duševné vlastníctvo	44	51	105	159	193	197	251	290
Energia		2	2	4	4	4	2	1
Európske občianstvo	1							
Hospodárska a menová politika						1	2	1
Hospodárska súťaž	78	93	114	119	129	134	173	197
Inštitucionálne právo	27	24	26	32	49	42	43	54
Kultúra	2	3	1				3	4
Obchodná politika	16	15	14	14	25	23	28	33
Podnikové právo	4	6	5	6	10	16	23	27
Politika rybolovu	8	7	8	31	28	28	4	5
Poľnohospodárstvo	144	114	95	85	95	82	74	97
Pridruženie zámorských krajín a území	11	15	9	6	6	2		
Pristúpenie nových štátov					1	1		
Regionálna politika		1	6	13	19	27	36	48
Rozpočet Spoločenstiev								1
Sloboda usadiť sa	5	2			1			
Slobodné poskytovanie služieb							1	
Sociálna politika	4	3	4	5	6	9	7	9
Spoločná colná sadzba	3	2	2		1	1	3	3
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	3	3	9	11	13	8	9	18
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti		1	1					1
Štátna pomoc	177	207	227	226	218	190	164	165
Vlastné zdroje Spoločenstiev						2		
Voľný pohyb osôb		1	3	2	1	2	3	3
Voľný pohyb tovaru	2	3	1	1	1			1
Vonkajšie vzťahy	9	21	23	22	18	9	6	3
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1	4	3	2	8	16	18	18
Životné prostredie a spotrebitelia	15	17	13	18	44	43	44	70
Spolu Zmluva ES	588	622	686	773	892	854	910	1072
Spolu Zmluva UO	14	8	6	17	12	11	10	
Spolu Zmluva AE	1		1	1	2	1	2	1
Služobný poriadok úradníkov	181	156	172	192	237	152	92	63
Osobitné konania	3	6	7	16	31	15	15	18
SPOLU CELKOVO	787	792	872	999	1174	1033	1029	1154

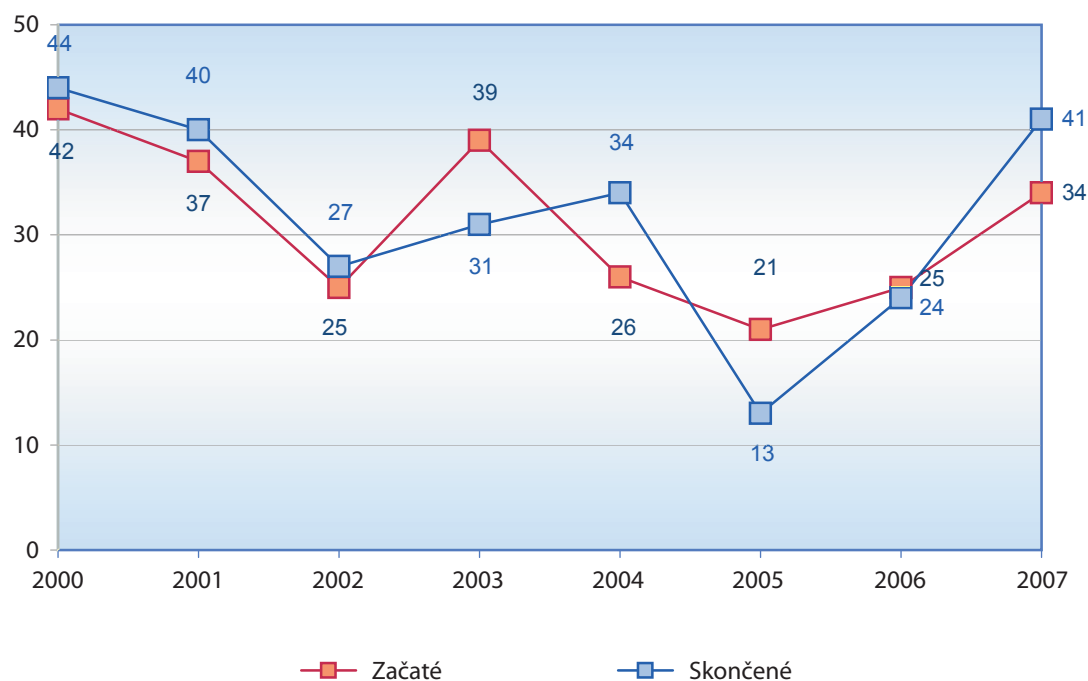
12. Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka – Rozhodovacie zloženie (2000 – 2007)

Rozdelenie v roku 2007

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Veľká komora					6	1	2	
Odvolacia komora							10	30
Predseda Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev							1	
Pätčlenné komory	247	264	276	251	187	146	117	75
Trojčlenné komory	512	479	532	691	914	846	825	971
Samosudca	5	3	8	6	1	4	2	
Nepridelené	23	46	56	51	66	36	72	78
Spolu	787	792	872	999	1 174	1 033	1 029	1 154

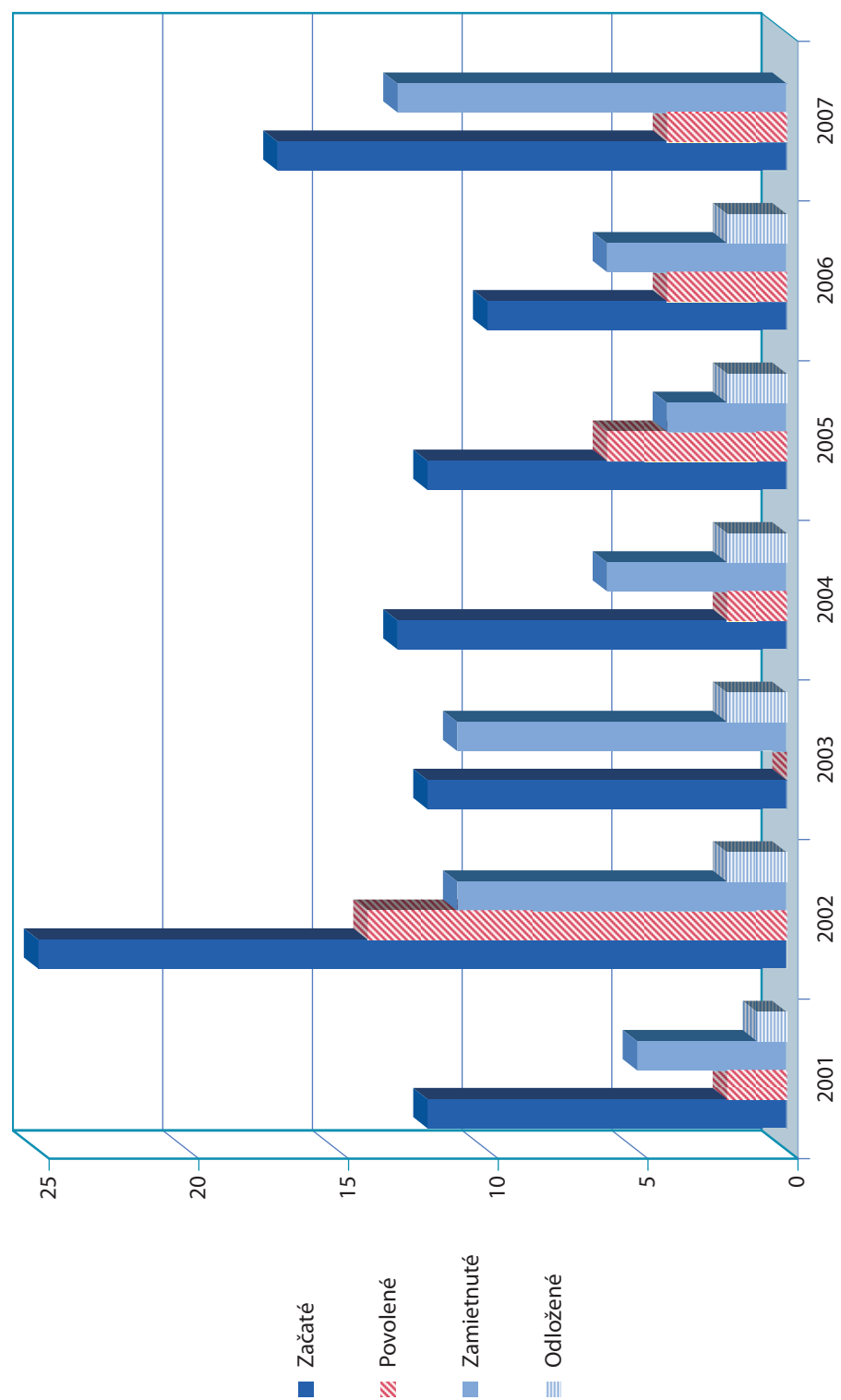
13. Rôzne – Konania o nariadení predbežného opatrenia (2000 – 2007)

Rozdelenie v roku 2007

	Začaté konania o návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia	Skončené konania o návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia	Výsledok rozhodnutia		
			Zamietnutie	Schválenie	Výmaz/ Zastavenie konania
Duševné vlastníctvo	1				
Hospodárska súťaž	3	2	2		
Inštitucionálne právo	5	5	4	1	
Kultúra	1	1			1
Politika rybolovu	1	1			1
Poľnohospodárstvo	2	3	2	1	
Regionálna politika	2	2	2		
Sociálna politika	1	2	2		
Štátna pomoc	3	3	2		1
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	2	3	2		1
Životné prostredie a spotrebiteľia	13	19	17	2	
Spolu Zmluva ES	34	41	33	4	4
SPOLU CELKOVO	34	41	33	4	4

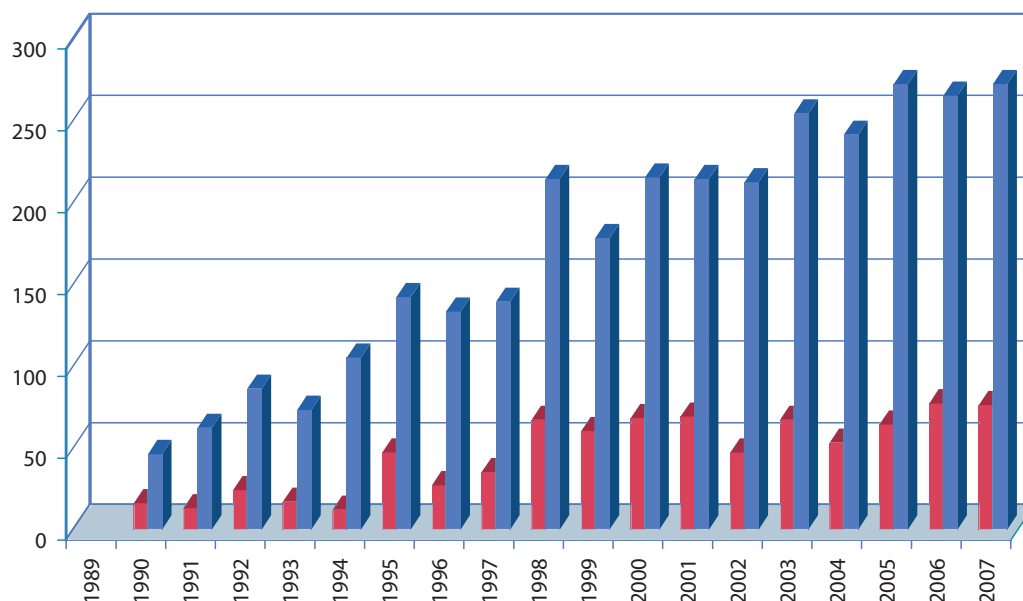
14. Rôzne – Skrátené súdne konania (2001 – 2007)

	2001			2002			2003			2004			2005			2006			2007		
	Výsledok rozhodnutia			Výsledok rozhodnutia			Výsledok rozhodnutia			Výsledok rozhodnutia			Výsledok rozhodnutia			Výsledok rozhodnutia			Výsledok rozhodnutia		
	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté
Doprava									1												
Hospodárska súťaž	1			15	13	2	1	1	3				2	3	2	4	2	2	1		1
Inštitucionálne právo	3	1	1	2	3		4	5	1	2			1		1				1		1
Obchodná politika	1	1		1															2		1
Podnikové právo									4	1	2		3	2	1	1					
Politika rybolovu									1	1											
Poľnohospodárstvo				1								2					2	1	3		
Služobný poriadok úradníkov	3	3		2		1	1		1												
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	1						1												3	2	1
Štátna pomoc	3	2		2	3		3	2	1							1			1		2
Vlastné zdroje Spoločenstiev													2								
Voľný pohyb osôb									1												
Vonkajšie vzťahy				1	1		1														
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky				1								1								1	1
Životné prostredie a spotrebitelia									1		1		2	1		1	3	1	1	7	1
Spolu	12	2	5	1	25	14	11	2	12	0	11	2	13	2	6	2	10	4	6	2	17
																					0

Skrátené prejednanie a rozhodnutie vecí na Súde prvého stupňa možno povoliť na základe článku 76a rokovacieho poriadku. Toto ustanovenie sa uplatňuje od 1. februára 2001. Do kategórie „odložené“ spadajú tieto prípady: späťvzatie návrhu, späťvzatie a prípady, kedy je o žalobe rozhodnuté uznesením ešte predtým, než je rozhodnuté o návrhu na prejednanie a rozhodnutie vecí v skrátenom súdnom konaní.

15. Rôzne – Rozhodnutia Súdu prvého stupňa, proti ktorým bolo podané odvolanie na Súdny dvor (1989 – 2007)

■ Počet rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie

■ Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie¹

	Počet rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie	Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie ¹	Percentuálny podiel rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie
1989			
1990	16	46	35 %
1991	13	62	21 %
1992	24	86	28 %
1993	17	73	23 %
1994	12	105	11 %
1995	47	142	33 %
1996	27	133	20 %
1997	35	139	25 %
1998	67	214	31 %
1999	60	178	34 %
2000	68	215	32 %
2001	69	214	32 %
2002	47	212	22 %
2003	67	254	26 %
2004	53	241	22 %
2005	64	272	24 %
2006	77	265	29 %
2007	76	272	28 %

¹ Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie – rozsudky a uznesenia o neprípustnosti, o nariadení predbežného opatrenia, o zastavení konania a o zamietnutí vstupu vedľajšieho účastníka do konania, pri ktorých lehota na podanie odvolania uplynula alebo bolo podané odvolanie.

16. Rôzne – Rozdelenie odvolaní, ktoré boli podané na Súdny dvor, podľa druhu konania (1989 – 2007)

	1990			1991			1992			1993			1994			1995			1996			1997			1998		
Iné žaloby	2	8	25 %	5	16	31 %	15	31	48 %	6	17	35 %	7	44	16 %	38	91	42 %	15	59	25 %	22	86	26 %	48	120	40 %
Duževné vlastníctvo																											
Verejná služba	14	38	37 %	8	46	17 %	8	54	15 %	10	55	18 %	5	61	8 %	9	51	18 %	12	74	16 %	13	53	25 %	18	93	19 %
Medzisúččet	16	46	35 %	13	62	21 %	23	85	27 %	16	72	22 %	12	105	11 %	47	142	33 %	27	133	20 %	35	139	25 %	66	213	31 %
Osobitné konania							1	1	100 %	1	1	100 %													1	1	100 %
Spolu	16	46	35 %	13	62	21 %	24	86	28 %	17	73	23 %	12	105	11 %	47	142	33 %	27	133	20 %	35	139	25 %	67	214	31 %

	1999			2000			2001			2002			2003			2004			2005			2006			2007		
Iné žaloby	45	118	38 %	58	132	44 %	40	115	35 %	32	134	24 %	51	134	38 %	41	114	36 %	37	120	31 %	46	146	32 %	52	163	32 %
Duževné vlastníctvo	1	1	100 %	1	7	14 %	13	25	52 %	6	20	30 %	7	33	21 %	7	45	16 %	16	71	23 %	18	59	31 %	14	63	22 %
Verejná služba	14	59	24 %	8	75	11 %	15	73	21 %	9	58	16 %	9	87	10 %	5	82	6 %	11	81	14 %	13	60	22 %	10	46	22 %
Medzisúččet	60	178	34 %	67	214	31 %	68	213	32 %	47	212	22 %	67	254	26 %	53	241	22 %	64	272	24 %	77	265	29 %	76	272	28 %
Osobitné konania				1	1	100 %	1	1	100 %																		
Spolu	60	178	34 %	68	215	32 %	69	214	32 %	47	212	22 %	67	254	26 %	53	241	22 %	64	272	24 %	77	265	29 %	76	272	28 %

17. Rôzne – Výsledky odvolaní podaných na Súdny dvor (2007)

(rozsudky a uznesenia)

	Zamietnuté odvolanie	Úplné alebo čiastočné zrušenie bez vrátenia vecí na prejednanie	Úplné alebo čiastočné zrušenie spojené s rozhodnutím o vrátení vecí na prejednanie	Výmaz/ Zastavenie konania	Spolu
Colná únia	3				3
Duševné vlastníctvo	15	1	2	2	20
Hospodárska súťaž	13	1		1	15
Inštitucionálne právo	4	1			5
Podnikové právo	2				2
Politika rybolovu	1				1
Poľnohospodárstvo	2				2
Regionálna politika	2	2			4
Slobodné poskytovanie služieb	1				1
Služobný poriadok úradníkov	13	1	3		17
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	2		1		3
Štátna pomoc	5	1		1	7
Vlastné zdroje Spoločenstiev	2				2
Vonkajšie vzťahy	2				2
Životné prostredie a spotrebitelia	5	1			6
Spolu	72	8	6	4	90

18. Rôzne – Celkový vývoj (1989 – 2007)

Začaté, skončené, prebiehajúce konania

	Začaté konania ¹	Skončené konania ²	Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka
1989	169	1	168
1990	59	82	145
1991	95	67	173
1992	123	125	171
1993	596	106	661
1994	409	442	628
1995	253	265	616
1996	229	186	659
1997	644	186	1 117
1998	238	348	1 007
1999	384	659	732
2000	398	343	787
2001	345	340	792
2002	411	331	872
2003	466	339	999
2004	536	361	1 174
2005	469	610	1 033
2006	432	436	1 029
2007	522	397	1 154
Spolu	6 778	5 624	

¹ 1989: Súdny dvor postúpil 153 vecí novozriadenému Súdu prvého stupňa.

1993: Súdny dvor postúpil 451 vecí z dôvodu prvého rozšírenia právomocí Súdu prvého stupňa.

1994: Súdny dvor postúpil 14 vecí z dôvodu druhého rozšírenia právomocí Súdu prvého stupňa.

2004/2005: Súdny dvor postúpil 25 vecí z dôvodu tretieho rozšírenia právomocí Súdu prvého stupňa.

² 2005 – 2006: Súdny dvor postúpil 118 vecí novozriadenému Súdu pre verejnú službu.

Kapitola III

Súd pre verejnú službu
Európskej únie

A – Činnosť Súdu pre verejnú službu v roku 2007

Predkladateľ: predseda Súdu pre verejnú službu Paul J. Mahoney

1. Rok 2007 sa vyznačoval nadobudnutím účinnosti Rokovacieho poriadku Súdu pre verejnú službu Európskej únie. Ten bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie 29. augusta 2007¹ a v súlade so svojím článkom 121 nadobudol účinnosť prvý deň tretieho mesiaca nasledujúceho po jeho uverejnení, t. j. 1. novembra 2007. V ten istý deň nadobudli účinnosť aj Pokyny pre tajomníka Súdu pre verejnú službu Európskej únie^{2,3}.

2. Zatiaľ čo prvý rok činnosti Súdu pre verejnú službu bol z veľkej časti venovaný vymedzeniu jeho vnútorných a vonkajších postupov, a najmä vypracovaniu návrhu rokovacieho poriadku, číselné údaje za rok 2007 už odzrkadľujú riadnu súdnu činnosť.

V roku 2007 totiž Súd pre verejnú službu skončil 150 konaní, pričom bolo podaných 157 nových žalôb. Tak bola takmer dosiahnutá rovnováha medzi počtom začatých a skončených konaní.

Počet podaných žalôb je v tomto roku (157) o čosi vyšší v porovnaní s minulým rokom (148).

Počet prebiehajúcich konaní (235) zostáva pomerne vysoký, najmä z dôvodu, že počet skončených konaní počas prvého roku fungovania Súdu pre verejnú službu (50) nezodpovedá jeho rozhodovacej kapacite. K tomu treba doplniť, že mnoho neskončených konaní bolo prerušených vzhľadom na očakávané vyhlásenie „vzorových“ rozsudkov Súdu prvého stupňa⁴ alebo rozhodnutí, ktoré mal vydať Súdny dvor v rámci odvolacieho konania⁵.

44 % konaní sa skončilo rozsudkom a 56 % vydaním uznesenia. Priemerná dĺžka konaní skončených v roku 2007 je pri rozsudkoch 16,9 mesiacov a pri uzneseniach 10,3 mesiacov.

V priebehu roka 2007 bolo proti 25 rozhodnutiam Súdu pre verejnú službu podané odvolanie na Súde prvého stupňa, čo predstavuje 32 % ním vydaných rozhodnutí a 19 % z celkového počtu skončených konaní, bez zohľadnenia prípadov jednostranného späťvzatia návrhu jedným z účastníkov konania.

¹ Ú. v. EÚ L 225, s. 1.

² Ú. v. EÚ L 249, s. 3.

³ Súd pre verejnú službu s cieľom informovať jednak inštitúcie, jednak odborové a profesijné organizácie a výbory zamestnancov o nových procesných nástrojoch, ktoré sa ich týkajú, zorganizoval dve stretnutia s ich zástupcami v dňoch 23. novembra a 7. decembra 2007 v nadväznosti na stretnutia, ktoré sa začali v roku 2006.

⁴ Približne 20 konaní bolo prerušených vzhľadom na očakávané vyhlásenie rozhodnutia Súdu prvého stupňa vo veci Angé Serrano a i./Parlament (T-47/05).

⁵ Približne 50 konaní bolo prerušených vzhľadom na očakávané vyhlásenie rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Centeno Mediavilla a i./Komisia (C-443/07 P).

3. V ďalšej časti textu budú najskôr predstavené hlavné výdobytky zavedené rokovacím poriadkom Súdu pre verejnú službu (I). Ďalej budú spomenuté najvýznamnejšie novinky judikatúry tohto roku, pričom sa postupne budem venovať sporovým konaniam vo veci zákonnosti a náhrady škody (II), konaniam o nariadenie predbežného opatrenia (III), a žiadostiam o poskytnutie pomoci súvisiacej s trovami (IV). Napokon bude načrtnutá prvá bilancia praxe urovnávania sporov zmierom (V).

I. Hlavné výdobytky rokovacieho poriadku

Súd pre verejnú službu bol vedený snahou zachovať jednotný prístup a prax všetkých troch súdov Spoločenstva. Určité novinky však boli predsa len zavedené s cieľom nadviazať na zvolené postoje Rady, vyjadrené najmä v článku 7 prílohy I k štatútu Súdneho dvora, doplnenej k štatútu rozhodnutím Rady 2004/752/ES, Euratom z 2. novembra 2004, ktorým sa zriaďuje Súd pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ L 333, s. 7), prípadne s cieľom prihladiť na osobitné črty tak Súdu pre verejnú službu, ako aj sporov, ktoré prejednáva.

Hlavné výdobytky rokovacieho poriadku vychádzajú z týchto troch hlavných myšlienok: zjednodušenie konania, snaha o hľadanie možností urovnania sporu zmierom v každom štádiu konania, ukladanie náhrady trov konania podľa pravidla „neúspešný platí“. Okrem toho si pozornosť zaslúži ešte zopár iných novinek.

Zjednodušenie konania

Písomná časť konania sa v zásade obmedzuje na jednu výmenu písomných vyjadrení, ibaže Súd rozhodne, že je potrebná druhá výmena. Druhá výmena písomných vyjadrení sa môže uskutočniť z úradnej moci alebo na základe odôvodneného návrhu žalobcu. Ak sa uskutočnila druhá výmena písomných vyjadrení, Súd môže so súhlasom účastníkov konania rozhodnúť bez pojednávania.

Skutočnosť, že sa v zásade uskutočňuje len jedna výmena písomných vyjadrení, vysvetľuje, prečo je rokovací poriadok Súdu pre verejnú službu prísnejší, pokiaľ ide o opis žalobných dôvodov a tvrdení v žalobe, v tom zmysle, že tento opis nemôže byť „stručný“, na rozdiel od toho, čo všeobecne stanovuje článok 21 prvý odsek Štatútu Súdneho dvora. Uvedené ustanovenie totiž nemôže článok 7 ods. 3 prílohy I uvedeného štatútu, ktorý má rovnakú právnu silu a zakotvuje zásadu jednej výmeny písomných vyjadrení, pripraviť o všetok jeho praktický účinok.

Skutočnosť, že v zásade existuje len jedna výmena písomných vyjadrení, okrem toho vysvetľuje skrátenie lehoty na podanie návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania: tá je teraz štyri týždne od uverejnenia oznámenia o žalobe v Úradnom vestníku Európskej únie.

Táto skutočnosť bola tiež dôvodom rozhodnutia o nezavedení skráteného konania, ktoré je v Rokovacom poriadku Súdu prvého stupňa charakterizované práve tým, že okrem

prednostného prejednaní veci tu existuje písomná časť konania obmedzená len na jednu výmenu písomných vyjadrení.

Vôľa urýchliť priebeh písomnej časti konania viedla Súd pre verejnú službu k tomu, že stanovil, že námietka neprípustnosti vznesená formou samostatného podania, ktorá v praxi v prípade spojenia s rozhodnutím vo veci samej môže viesť k predĺženiu konania, musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia žaloby, namiesto dvoch mesiacov, ktoré sú stanovené pre predloženie vyjadrenia.

Napokon Súd pre verejnú službu v snahe o zabezpečenie riadneho priebehu postupu pred začatím konania, ako aj svojej schopnosti čo najskôr zistiť prípadnú existenciu problému s prípustnosťou, zaviedol ustanovenie, z ktorého vyplýva, že prípadné predloženie sťažnosti a odpovede na ňu odteraz prislúcha žalobcovi.

Urovanie sporu zmierom

Rokovací poriadok Súdu pre verejnú službu venuje urovnávaniu sporov zmierom samostatnú kapitolu oddelene od kapitoly o opatreniach týkajúcich sa vedenia konania, čím vyjadruje myšlienku, že toto konanie sa líši od bežného súdneho konania.

Rozhodnutie o pokuse o zmier patrí rozhodovaciemu zloženiu, ktoré môže vedením takéhoto pokusu poveriť sudcu spravodajcu.

Osobitné ustanovenia upravujú otázku späťvzatia žaloby v nadväznosti na dosiahnutie zmiernu pred Súdom pre verejnú službu alebo mimo neho. V prvom prípade môžu byť podmienky zmiernu spísané do zápisnice, ktorá predstavuje verejnú listinu. Vec sa tak vymaže z registra na základe odôvodneného uznesenia predsedu rozhodovacieho zloženia, v ktorom sa na návrh hlavných účastníkov konania uvedie znenie zmiernu. V oboch prípadoch sa o trovách konania rozhodne podľa dohody účastníkov, inak podľa voľnej úvahy.

Napokon je stanovené, že Súd pre verejnú službu a účastníci konania nemôžu v rámci súdneho konania použiť stanoviská, pripomienky, návrhy, ústupky alebo dokumenty, ktoré boli vyjadrené, navrhnuté, predložené, uskutočnené, resp. vypracované na účely urovnania sporu zmierom.

Aby totiž pokus o urovanie sporu zmierom mal čo najväčšie šance na úspech, je potrebné zabezpečiť účastníkom konania slobodu slova, a uľahčiť im tak rokovania bez toho, aby im v prípade nezdaru boli vyjadrené stanoviská alebo uskutočnené ústupky na škodu.

Trovy konania a súdne výdavky

V sporoch medzi Spoločenstvami a ich zamestnancami až doposiaľ podľa článku 88 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa žalobca, ktorý nemal vo veci úspech, znášal len vlastné trovy konania, a nie trovy konania, ktoré vznikli inštitúcii, okrem prípadov, keď boli trovy konania spôsobené úmyselne, alebo z mimoriadnych dôvodov.

Článok 7 ods. 5 prílohy I k Štatútu Súdneho dvora stanovuje, že pokiaľ osobitné ustanovenia rokovacieho poriadku neustanovujú inak, je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V tejto súvislosti článok 87 ods. 2 rokovacieho poriadku stanovuje, že ak to vyžaduje spravodlivé zaobchádzanie, Súd pre verejnú službu môže rozhodnúť, že neúspešný účastník konania nemusí vôbec nahradiť trovy konania alebo musí nahradiť iba časť z nich.

Článok 94 písm. a) Rokovacieho poriadku Súdu pre verejnú službu stanovuje, že účastníka konania možno zaviazat' na náhradu výdavkov, ktoré zbytočne vznikli Súdu pre verejnú službu, najmä z dôvodu zneužitia žaloby, a to až do výšky paušálnej sumy 2 000 eur. Ide o to, aby sa Súdu pre verejnú službu vo výnimočných prípadoch umožnilo zaviazat' žalobcu, ktorý nepotrebné zaťažuje Súd pre verejnú službu napríklad opakovanými a slabo odôvodnenými žalobami, na náhradu časti súdnych výdavkov, ktoré bol súdny orgán nútený vynaložiť. Táto možnosť je v súlade so zámerom Rady obmedziť v záujme riadneho výkonu spravodlivosti neodôvodnené žaloby, ktorý je konkretizovaný uplatnením pravidla „neúspešný platí“ na každého účastníka konania, ktorý nemá vo veci úspech.

Iné dôležité výdobytky

Snaha o kontinuitu, pokiaľ ide o spôsob fungovania súdneho orgánu, priebeh konania a prípravu vecí na prejednanie, nebola prekážkou zavedenia niekoľkých novínok, najmä v oblasti:

- prerušenia konania, riadny výkon spravodlivosti teraz môže byť dôvodom prerušenia konania, ak boli vypočutí účastníci konania,
- súvisiacich vecí, kde bola zrušená príliš prísna požiadavka, aby konania mali „rovnaký predmet“, ak majú byť spojené na konanie a rozhodnutie,
- objasnenia režimov opatrení týkajúcich sa vedenia konania a opatrení týkajúcich sa potreby nariadiť dokazovanie, pričom prvé sú určené účastníkom konania, presnejšie ich zástupcom, a druhé buď tretím osobám alebo samotným účastníkom konania,
- postúpenia veci trojčlennou komorou plénu alebo komore zloženej z piatich sudcov, ktoré si viac nevyžaduje vypočutie účastníkov konania, keďže ich právo na spravodlivý proces je zabezpečené tým, že sa vec postúpi rozhodovaciemu zloženiu s vyšším počtom sudcov,
- vedľajšieho účastníctva: rokovací poriadok zaviedol možnosť, aby predseda rozhodovacieho zloženia vyzval tretiu osobu, ktorá má oprávnený záujem na rozhodnutí veci, aby vstúpila do konania ako vedľajší účastník konania,
- uznesení, ktorých režim je objasnený rovnako ako režim rozsudkov.

II. Sporové konania vo veci zákonnosti a náhrady škody

Procesné hľadiská

1. Zamietnutie uznesením

Súd pre verejnú službu mal možnosť podať výklad článku 111 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, uplatniteľného *mutatis mutandis*, v zmysle ktorého môže Súd pre verejnú službu ak je zjavne nepríslušný rozhodnúť o žalobe, alebo ak je žaloba zjavne neprípustná, alebo ak jej zjavne chýba akýkoľvek právny základ, bez ďalšieho konania rozhodnúť odôvodneným uznesením.

Súd pre verejnú službu najmä rozhodol, že toto ustanovenie sa nemá uplatňovať len na prípady, keď je nedodržanie pravidiel v oblasti prípustnosti natoľko zjavné a flagrantné, že v prospech prípustnosti nemožno uviesť žiaden argument, ale tiež na prípady, keď je rozhodovacie zloženie po preštudovaní spisu absolútne presvedčené o neprípustnosti žaloby, najmä vzhľadom na to, že je v rozpore s požiadavkami stanovenými ustálenou judikatúrou, a navyše sa domnieva, že uskutočnenie pojednávania by v tejto súvislosti nemohlo priniesť ani len nepatrnú novú okolnosť (uznesenia z 27. marca 2007, *Manté/Rada*, F-87/06; z 20. apríla 2007, *L/EMEA*, F-13/07, a z 20. júna 2007, *Tesoka/FEACVT*, F-51/06).

Okrem toho Súd pre verejnú službu upresnil, že posledná uvedená hypotéza tohto ustanovenia musí zahŕňať všetky žaloby, ktoré sú zjavne odsúdené na neúspech z dôvodov týkajúcich sa veci samej (uznesenie z 26. septembra 2007, *Salvador Roldán/Komisia*, F-129/06).

V uvedených konaniach Súd pre verejnú službu zdôraznil, že zamietnutie žaloby uznesením nielenže prispieva k hospodárnosti konania, ale súčasne ušetrí účastníkom konania trovy, ktoré by inak vznikli v súvislosti s pojednávaním.

2. Žiadosť

V rozsudku zo 17. apríla 2007, C a F/Komisia (F-44/06 a F-94/06) Súd pre verejnú službu vyvodil procesný dôsledok z článku 233 ES a z judikatúry, podľa ktorej v prípade rozsudku, ktorým sa zrušuje určitý akt, má dotknutý orgán povinnosť konať a z vlastnej iniciatívy prijať opatrenia na vykonanie právoplatného rozsudku, pričom sa nevyžaduje, aby úradník v tejto súvislosti predložil žiadosť. Súd pre verejnú službu rozhodol, že ak sa žiada náhrada škody za neprimerané omeškanie pri výkone rozsudku alebo za úplnú absenciu opatrení na vykonanie rozsudku, nemožno riadny priebeh konania pred začatím súdneho pojednávania podmieniť podaním žiadosti úradníka na základe článku 90 ods. 1 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „služobný poriadok“).

3. Akt spôsobujúci ujmu

V uznesení z 24. mája 2007, Lofaro/Komisia (F-27/06 a F-75/06) Súd pre verejnú službu upresnil, že správa na konci skúšobnej doby, na základe ktorej správny orgán prepustil zamestnanca, predstavuje iba prípravný akt pre rozhodnutie o prepustení, a preto nespôsobuje ujmu dotknutej osobe v zmysle článku 90 ods. 2 služobného poriadku.

4. Lehoty

Judikatúra, podľa ktorej prijatie novej právnej úpravy je novou podstatnou skutočnosťou, a to aj v prípade úradníkov, na ktorých sa nevzťahuje jej pôsobnosť, ak táto právna úprava spôsobuje neodôvodnené nerovnosti v zaobchádzaní medzi týmito úradníkmi a úradníkmi, na ktorých sa vzťahuje, našla uplatnenie vo veci Genette/Komisia (rozsudok zo 16. januára 2007, F-92/05) v súvislosti so spojenými účinkami nového služobného poriadku a belgického zákona z roku 2003, ktorým sa menia podmienky prevodu nárokov na dôchodok nadobudnutých v Belgicku do systému Spoločenstva.

V rozsudku z 1. februára 2007, Tsarnavas/Komisia (F-125/05) Súd pre verejnú službu v súvislosti s údajným protiprávnym konaním inštitúcie pripomenul judikatúru, podľa ktorej majú úradníci alebo zamestnanci podať na inštitúciu žiadosť o náhradu škody v primeranej lehote od okamihu, keď sa dozvedeli o skutočnostiach, na ktoré sa sťažujú. Primeranosť sa posudzuje v závislosti od osobitých okolností každej veci, najmä v závislosti od významu sporu pre dotknutú osobu, zložitosti veci, ako aj od správania účastníkov konania. Takisto je namieste vziať do úvahy ako porovnávací prvok päťročnú premľaciu dobu stanovenú v prípade žaloby pre mimozmluvnú zodpovednosť v článku 46 Štatútu Súdneho dvora.

Z uznesenia z 25. apríla 2007, Kerstens/Komisia (F-59/06) vyplýva, že pokiaľ je z histórie konzultácií systému Sysper 2 zjavné, že žalobca otvoril zložku obsahujúcu akt, ktorý mu bol oznámený elektronickou poštou, je namieste sa domnievať, že žalobca sa riadne oboznámil s obsahom aktu, čím začala plynúť lehota na podanie sťažnosti proti tomuto aktu.

O veci samej

V rámci tejto správy nie je možné vyčerpávajúcim spôsobom rozobrať judikatúru Súdu pre verejnú službu v roku 2007. Uvediem preto len najväčšie výdobytky tohto roka, pokiaľ ide predovšetkým o všeobecné zásady práva verejnej služby Spoločenstva, a ďalej o výklad hlavných ustanovení nového služobného poriadku, ktoré budú prebraté v poradí podľa vnútorného členenia uvedeného služobného poriadku.

1. *Všeobecné zásady práva verejnej služby Spoločenstva*

a) **Povinnosť starostlivosti**

Vo veci *Giraudy/Komisia* (rozsudok z 2. mája 2007, F-23/05) sa Súd pre verejnú službu musel vysporiadať s otázkami týkajúcimi sa súladu vážnosti a riadneho priebehu vyšetrovania Úradu pre boj proti podvodom (ďalej len „OLAF“) s právom verejnosti na informácie a rešpektovaním prezumpcie neviny, cti a odbornej povesti úradníka opätovne preloženého v záujme služby. V predmetnej veci Súd pre verejnú službu zaviazal Komisiu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi, ktorá pozostávala z poškodenia jeho cti a odbornej povesti porušením povinnosti starostlivosti pri jeho opätovnom preložení po začatí vyšetrovania zo strany OLAF-u. Súd pre verejnú službu dospel k záveru, že Komisia nerešpektovala náležitú rovnováhu medzi záujmami žalobcu a záujmami inštitúcie, keď na začiatku vyšetrovania OLAF-u poskytla mimoriadnu publicitu skutočnosti, že žalobca bol opätovne preložený, z čoho vyplývalo, že žalobca bol osobne zapojený do možných protiprávných konaní, pričom zo strany Komisie nebola vyvinutá žiadna iniciatíva, aby sa rozšírila záverečná správa OLAF-u, ktorá zbavila žalobcu obvinenia, pokiaľ ide o tvrdenia vedúce k začatiu vyšetrovania. Zaujatie stanoviska hovorca Komisie, v ktorom vyjadril žalobcovi účasť za seba, aj za celú inštitúciu, nebolo ani svojimi podmienkami, ani svojou intenzitou porovnateľné s publicitou, ktorá sprevádzala preloženia žalobcu na začiatku vyšetrovania. Súd pre verejnú službu konštatoval, že tým, že Komisia neznížila na prísne minimum ujmu, ktorá bola žalobcovi spôsobená začatím vyšetrovania, porušila povinnosť starostlivosti, ktorá jej prináleží vo vzťahu k jej úradníkom a zamestnancom, a dopustila sa pochybenia, ktoré môže založiť jej zodpovednosť.

b) **Povinnosť poskytnúť pomoc**

Vo veciach *Vienne a i./Parlament* (rozsudok zo 16. januára 2007, F-115/05) a *Frankin a i./Komisia* (rozsudok zo 16. januára 2007, F-3/06) Súd pre verejnú službu prejednával žalobu o neplatnosť smerujúcu proti rozhodnutiam Parlamentu a Rady, ktorými boli zamietnuté žiadosti o poskytnutie pomoci v zmysle článku 24 služobného poriadku, podané asi 650 úradníkmi a dočasnými zamestnancami, ktorým už pred nadobudnutím účinnosti novej belgickej legislatívy boli v systéme Spoločenstva zohľadnené nároky na dôchodok získané v belgických dôchodkových inštitúciách a ktorí od Parlamentu a Komisie žiadali, aby im poskytli pomoc pri získaní nového prepočtu ich nárokov na dôchodok získaných v Belgicku podľa ustanovení nového zákona. V uvedenom rozsudku *Vienne a i./Parlament* Súd pre verejnú službu upresnil, že povinnosť inštitúcie poskytnúť pomoc nie je viazaná na podmienku, aby nezákonnosť konania, ktoré bolo dôvodom podania žiadosti o pomoc, bolo najprv zistené súdnym rozhodnutím. Takáto podmienka by bola v mnohých prípadoch v rozpore so samotným predmetom žiadosti o poskytnutie pomoci, keď je žiadosť podaná práve s cieľom získať za pomoci inštitúcie súdne rozhodnutie, ktorým bude určená protiprávnosť uvedeného konania. V každom prípade je však potrebné, aby takéto konanie mohlo „byť oprávnené považované za konanie poškodzujúce práva úradníkov“. Keďže žalobcovia neboli schopní predložiť „ani neúplný dôkaz o tom, že sa v dôsledku konania tretích osôb stali obeťami diskriminácie“, Parlament sa mohol oprávnenne domnievať, že

nedošlo k žiadnemu porušeniu ich práv vyplývajúcich zo služobného poriadku, ktoré by odôvodňovalo pomoc zo strany inštitúcie.

c) Ochrana legitímnej dôvery

V rozsudku z 1. marca 2007, Neirinck/Komisia (F-84/05) Súd pre verejnú službu usúdil, že skutočnosť, že vedúci oddelenia bol v kontakte s uchádzačom o miesto dočasného zamestnanca, aby preskúmal možnosti jeho začlenenia do svojho tímu, a to, že mu prejavil svoj záujem o toto jeho začlenenie, nepreukazuje existenciu prísľubu prijatia do zamestnania. Súd pre verejnú službu preto dospel k záveru, že uchádzač o zamestnanie nemôže tvrdiť, že správny orgán v ňom vzbudil legitímnu dôveru, pokiaľ ide o jeho prijatie do zamestnania.

2. Služobný postup úradníka

a) Prijímanie do zamestnania

i) Nová štruktúra služobného postupu

V rozsudku z 28. júna 2007, Da Silva/Komisia (F-21/06) Súd pre verejnú službu zrušil rozhodnutie o zaradení žalobcu do platovej triedy; žalobca bol vymenovaný za riaditeľa na základe postupu prijímania do zamestnania podľa článku 29 ods. 2 služobného poriadku a zaradený do rovnakej platovej triedy, v akej bol predtým, ale do nižšieho platového stupňa. Podľa Súdu pre verejnú službu, keďže takéto vymenovanie predstavuje postup v kariére úradníka, nemôže byť spojené so znížením jeho platovej triedy alebo platového stupňa a následne poklesom jeho odmeny, ak nemá byť porušená zásada, podľa ktorej je každý úradník oprávnený na služobný postup v rámci svojej inštitúcie.

V rozsudku z 5. júla 2007, Dethomas/Komisia (F-93/06) Súd pre verejnú službu v nadväznosti na konštatovanie, že nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 z 22. marca 2004 (Ú. v. L 124, s. 1; Mim. vyd. 01/002, s. 130) neobsahuje žiadne prechodné ustanovenie, ktoré by malo vplyv na aplikovateľnosť článku 32 tretieho odseku služobného poriadku od 1. mája 2004, dospel k záveru, že ak neexistuje prechodné ustanovenie, je tento článok po nadobudnutí účinnosti uvedeného nariadenia plne aplikovateľný na zaradenie každého dočasného zamestnanca, ktorý bol vymenovaný za úradníka vo svojej doterajšej platovej triede, do platového stupňa.

Tiež je potrebné poukázať na rozsudok z 8. novembra 2007, Deffaa/Komisia (F-125/06), ktorý ilustruje technické problémy spojené s výkladom nových ustanovení služobného poriadku, pokiaľ ide o prepojenie článku 44 druhého odseku služobného poriadku a článku 7 ods. 4 prílohy XIII uvedeného služobného poriadku týkajúcich sa „príplatku za vedenie“, ktorého priznanie sa viaže na prevzatie funkcií vedúceho útvaru, riaditeľa alebo generálneho riaditeľa.

ii) Výberové konania

Súd pre verejnú službu rozhodoval mnohé spory týkajúce sa výberových konaní, spomedzi ktorých treba poukázať na vec De Meerleer/Komisia (rozsudok zo 14. júna 2007, F-121/05). Súd pre verejnú službu v uvedenom rozsudku upresnil, že právomoc výberovej komisie preskúmať svoje rozhodnutia nie je porovnateľná s kontrolou, ktorú vykonáva menovací orgán (ďalej len „MO“) v rámci sťažnosti a súd Spoločenstva v rámci konania o žalobe, a žalobca má preto osobitný a skutočný záujem na tom, aby jeho žiadosť o preskúmanie preskúmala výberová komisia, aj keď mohol proti pôvodnému rozhodnutiu výberovej komisie podať sťažnosť a žalobu. V tom istom rozsudku Súd pre verejnú službu preskúmal, či mali uchádzači reálnu možnosť dozvedieť sa pôvodné rozhodnutie výberovej komisie prostredníctvom konzultovania svojej elektronickej zložky EPSO, aby mohli v stanovenej lehote podať žiadosť o preskúmanie rozhodnutia výberovej komisie.

iii) Lekárske vyšetrenie

V rozsudku z 13. decembra 2007, N/Komisia (F-95/05) Súd pre verejnú službu upresnil, že aj pri uchádzačoch vo výberovom konaní v tretej krajine musí byť dodržaný postup lekárskeho vyšetrenia tak, ako je stanovený v článku 33 služobného poriadku.

b) Služobné postavenie

V rozsudku z 13. decembra 2007, Duyster/Komisia (F-51/05 a F-18/06), ktorý sa týkal definovania podmienok rodičovskej dovolenky, Súd pre verejnú službu pri výklade článku 42a služobného poriadku odkázal na smernicu Rady 96/34/ES z 3. júna 1996 o rámcovej dohode o rodičovskej dovolenke uzavretej medzi UNICE, CEEP a ETUC (Ú. v. ES L 145, s. 4; Mim. vyd. 05/002, s. 285). Vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora upresnil, že ak MO rozhoduje o žiadosti o zrušenie alebo prerušenie rodičovskej dovolenky, miera voľnej úvahy, ktorú má k dispozícii, je obmedzená, ak dotknutá osoba na rodičovskej dovolenke v žiadosti o prerušenie tejto dovolenky preukáže, že udalosti, ktoré nastali po poskytnutí rodičovskej dovolenky, mu jednoznačne znemožňujú starať sa o dieťa za pôvodných podmienok. Tak to môže byť najmä v prípade, keď je úradník postihnutý chorobou, ktorej závažnosť alebo príznaky ho stavajú do takejto situácie znemožňujúcej starostlivosť. Keďže v predmetnom prípade nebolo splnenie týchto podmienok preukázané, žaloba bola zamietnutá.

c) Hodnotenie – Povýšenie

Aj tento rok sa relatívne veľa sporov týkalo hodnotenia a povýšenia.

V rozsudku z 22. novembra 2007, Michail/Komisia (F-67/05) Súd pre verejnú službu najprv zdôraznil, že žalobcovi, hoci je v aktívnom služobnom pomere v zmysle článku 36 služobného poriadku, nebola počas referenčného obdobia zverená žiadna funkcia, ktorá by mohla byť predmetom hodnotenia, z čoho vyvodil záver, že Komisia mu omylom pridela známku za zásluhy, a z tohto dôvodu zrušil hodnotenie služobného postupu dotknutej osoby.

V rozsudku z 13. decembra 2007, Sundholm/Komisia (F-42/06) Súd pre verejnú službu zrušil hodnotenie služobného postupu úradníka z dôvodu, že Komisia mu v období, ktorého sa hodnotenie týkalo, nestanovila ciele a hodnotiace kritériá, a pri hodnotení jeho zásluh túto skutočnosť nevzala do úvahy.

V rozsudkoch z 22. novembra 2007, Dittert/Komisia (F-109/06) a Carpi Badia/Komisia (F-110/06) Súd pre verejnú službu zrušil zamietnutie povýšenia žalobcov z dôvodu, že konanie o povýšení obsahovalo podstatnú procesnú vadu. Mená žalobcov boli totiž kvôli problému s výpočtovou technikou vynechané zo zoznamu, na základe ktorého generálny riaditeľ prideloval prednostné body generálneho riaditeľstva, takže im nebol udelený žiaden bod.

3. *Pracovné podmienky*

V rozsudku zo 16. januára 2007, Gesner/ÚHVT (F-119/05) Súd pre verejnú službu v súvislosti so žiadosťou dočasného zamestnanca o zvolanie posudkovej komisie, ktorý chcel dosiahnuť, aby sa naňho vzťahovalo invalidné poistenie, zrušil zamietavé rozhodnutie orgánu povereného uzatváraním zmlúv (ďalej len „OPUZ“) z dôvodu, že tento orgán nesprávne vychádzal z článku 59 ods. 4 služobného poriadku, keď usúdil, že žalobca nedosiahol aspoň 12 mesiacov pracovnej neschopnosti počas obdobia troch rokov. Súd pre verejnú službu upresnil, že toto ustanovenie má za cieľ „nie stanoviť podmienku predchádzajúcej pracovnej neschopnosti, ktorú musia splniť úradníci alebo ostatní zamestnanci, ktorí žiadajú o zvolanie posudkovej komisie, ale stanoviť podmienky použitia voľnej úvahy zo strany MO alebo OPUZ, keď bez návrhu úradníka alebo dočasného zamestnanca z úradnej povinnosti skúmajú, či je potrebné začať takéto konanie. Odmietnutie OPUZ začať konanie o invalidite si podľa Súdu pre verejnú službu zasluhovalo kritiku tým väčšmi, že tento orgán nie je oprávnený rozhodovať o invalidite dotknutej osoby. V tejto súvislosti Súd pre verejnú službu zdôraznil, že úradník alebo zamestnanec má právo, aby jeho zdravotný stav posúdila posudková komisia, s výnimkou prípadov, keď možnosť podať žiadosť zneužíva.

V rozsudku z 22. mája 2007, López Teruel/ÚHVT (F-99/06) Súd pre verejnú službu upresnil priebeh nového revízneho lekárskeho konania opísaného v článku 59 ods. 1 piatom a ôsmom pododseku služobného poriadku, v ktorom môže úradník na nemocenskej dovolenke napadnúť výsledky lekárskeho vyšetrenia sprostredkovaného inštitúciou, ak záverom tohto vyšetrenia je, že jeho neprítomnosť v práci je neodôvodnená.

4. *Príjmy a sociálne zabezpečenie úradníkov*

a) Odmena a náhrada výdavkov

V rozsudku zo 16. januára 2007, Borbély/Komisia (F-126/05) Súd pre verejnú službu zamietol tvrdenie Komisie, že od zmeny článku 5 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku, vykonanej novelou z roku 2004, sa už za bydlisko v zmysle tohto ustanovenia nemôže považovať miesto, v ktorom sú sústredené záujmy úradníka, ako to vyplývalo z ustálenej

judikatúry. Výraz „bydlisko“ sa preto stále musí chápať tak, že označuje miesto, v ktorom sú sústredené záujmy úradníka alebo zamestnanca.

Vo veci Chassagne/Komisia (rozsudok z 23. januára 2007, F-43/05) Súd pre verejnú službu zamietol námietku protiprávnosti článku 8 prílohy VII nového služobného poriadku. Súd pre verejnú službu upresnil, že paušálna náhrada cestovných výdavkov na cestu z miesta zamestnania na miesto pôvodu nie je v rozpore s účelom uvedeného článku, ktorým je umožniť úradníkovi aspoň raz do roka prísť na miesto, odkiaľ pochádza, aby si zachoval rodinné, sociálne a kultúrne väzby, a takisto neprekračuje široké medze voľnej úvahy, ktorú má zákonodarca Spoločenstva v danej oblasti.

b) Sociálne zabezpečenie

Vo veci Roodhuijzen/Komisia (rozsudok z 27. novembra 2007, F-122/06) Súd pre verejnú službu rozhodol, že dohoda o spolužití spísaná pred notárom v Holandsku medzi úradníkom a jeho družkou umožňuje úradníkovi, aby sa naňho na základe článku 72 služobného poriadku a článku 12 spoločnej právnej úpravy vzťahoval spoločný systém zdravotného a nemocenského poistenia Európskych spoločenstiev.

c) Dôchodky

i) Sadzba príspevku

Vo veci Wils/Parlament (rozsudok z 11. júla 2007, F-105/05) plénum Súdu pre verejnú službu zamietlo žalobu, v ktorej bol formou námietky napadnutý nový spôsob výpočtu sadzby príspevku úradníkov do dôchodkového systému, definovaný v prílohe XII služobného poriadku. Súd pre verejnú službu najprv zamietol žalobný dôvod založený na tom, že pri prijímaní uvedenej prílohy nebol dodržaný postup tripartitnej dohody zavedený rozhodnutím Rady z 23. júna 1981 v oblasti vzťahov so zamestnancami. Ďalej Súd pre verejnú službu rozhodol, že skutočnosť, že sa zákonodarca rozhodol definovať v článku 10 ods. 2 prílohy XII služobného poriadku poistnomatematickú hodnotu ako priemer reálnych priemerných úrokových sadzieb za 12 rokov predchádzajúcich bežnému roku, nemôže mať vplyv na platnosť metódy poistnomatematických výpočtov vymedzenej v prílohe XII služobného poriadku, ani ohroziť cieľ poistnomatematickej rovnováhy dôchodkového systému Spoločenstva, a že preto obdobie 12 mesiacov nie je ani nesprávne, ani zjavne neprimerané. Za týchto okolností, aj keď zo spisu vyplývalo, že referenčné obdobie pre výpočet poistnomatematickej hodnoty bolo predmetom politických rokovaní a bolo stanovené na 12 rokov aj s ohľadom na rozpočtové dôvody, žalobca nemohol tvrdiť, že voľba takejto dĺžky obdobia bola poznačená zneužitím právomoci. Žalobca napokon tvrdil, že príloha XII služobného poriadku porušila dôveru, ktorú mohli úradníci legitímne mať, pokiaľ ide o dodržanie pravidla obsiahnutého v článku 83 ods. 2 starého aj nového služobného poriadku, ktorý obmedzuje príspevok úradníkov na financovanie dôchodkového systému na jednu tretinu. Podľa žalobcu príloha XII služobného poriadku v skutočnosti nezohľadnila prebytok príspevkov zaplatených úradníkmi do 30. apríla 2004. Súd pre verejnú službu dospel k záveru, že nie je schopný posúdiť opodstatnenosť tvrdení žalobcu k tejto otázke, keďže vzhľadom na absenciu akejkoľvek poistnomatematickej štúdie dôchodkového systému Spoločenstva pred rokom 1998 čiastka príspevku úradníkov

potrebná na zabezpečenie poistnomatematickej rovnováhy systému nebola pred týmto dátumom známa.

ii) Prevod nárokov na dôchodok

V už citovanej veci Genette/Komisia, ktorú Komisia uvádza ako „pilotnú“, sa Súd pre verejnú službu vyjadril k otázke, ktorá sa týka úradníkov – v danej veci mnohých – ktorí do dôchodkového systému Spoločenstva previedli nároky na dôchodok, ktoré predtým získali v dôchodkových inštitúciách v Belgicku. Žalobca žiadal, aby boli jeho predtým prevedené nároky prepočítané tak, že zohľadnia výhodnejšie podmienky prevodu zavedené belgickým zákonom z roku 2003. Komisia zamietla odvolať svoje rozhodnutia týkajúce sa žalobcových nárokov na dôchodok prevedených do systému Spoločenstva, a to z dôvodu, že toto späťvzatie rozhodnutí by bolo protiprávne vzhľadom na neexistenciu ustanovení práva Spoločenstva, ktoré by to výslovne dovoľovali. Súd pre verejnú službu rozhodol, že tento dôvod sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení. Usúdil totiž, že všeobecné podmienky späťvzatia individuálneho rozhodnutia zakladajúceho práva, tak ako vyplývajú z judikatúry, nie sú prekážkou späťvzatia takéhoto rozhodnutia, ani vtedy, ak bolo rozhodnutie zákonné, pokiaľ o jeho späťvzatie požiada ten, komu bolo určené, a toto späťvzatie nepoškodí práva tretích osôb.

V dvoch veciach Tsirimokos/Parlament a Colovea/Parlament (rozsudky z 13. novembra 2007, F-76/06 a F-77/06) Súd pre verejnú službu upresnil, že z doslovného, ako aj zo systematického výkladu článku 4 písm. b) prílohy IVa služobného poriadku vyplýva, že na odpracované roky získané v nadväznosti na prevod nárokov na dôchodok do dôchodkového systému Spoločenstva, sa tento článok nevzťahuje. Súd pre verejnú službu z tohto dôvodu zamietol návrhy žalobcov na zrušenie rozhodnutí, v ktorých bolo zamietnuté zohľadnenie odpracovaných rokov, získaných v nadväznosti na prevod nárokov na dôchodok nadobudnutých v rámci vnútroštátnych systémov, na účely výpočtu mzdy vyplácanej za prácu na polovičný úväzok vykonávanú v rámci ich prípravy na odchod do dôchodku.

iii) Opravné koeficienty

V rozsudku z 19. júna 2007, Davis a i./Rada (F-54/06) Súd pre verejnú službu usúdil, že nový dôchodkový systém, ktorý zrušuje opravné koeficienty pre nároky na dôchodok získané počínajúc 1. májom 2004 a mení nároky na dôchodok získané pred týmto dátumom tak, že opravné koeficienty sa odteraz určujú podľa životných nákladov v členskom štáte bydliska dôchodcu, a nie podľa životných nákladov v hlavnom meste členského štátu miesta výkonu práce úradníka, neporušuje zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie, ani zásady voľného pohybu a slobody usadiť sa.

5. Disciplinárne opatrenia

V rozsudku z 8. novembra 2007, Andreasen/Komisia (F-40/05) Súd pre verejnú službu aplikoval nový služobný poriadok, pokiaľ ide konkrétne o kontrolu závažnosti okolností, ktoré viedli k odvolaniu úradníka z funkcie. Článok 10 prílohy IX služobného poriadku

stanovuje, že uložený disciplinárny postih musí byť primeraný závažnosti priestupku, a vymenúva hlavné kritériá, ktoré musí MO zohľadniť pri uložení postihu. Práve v tomto právnom rámci Súd pre verejnú službu prijal argumenty žalobcu týkajúce sa údajného nerešpektovania proporcionality postihu. Súd pre verejnú službu sa tiež vyjadril k časovej pôsobnosti ustanovení prílohy IX služobného poriadku týkajúcich sa zriadenia a organizácie činnosti disciplinárnej komisie, ktoré nadobudli účinnosť v priebehu disciplinárneho konania.

6. Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločností

V rozsudku zo 4. októbra 2007, de la Cruz a i./Európska agentúra pre bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci (F-32/06) Súd pre verejnú službu vyhovel návrhu žalobcov, bývalých miestnych zamestnancov, ktorí napadli skutočnosť, že boli zaradení ako zmluvní zamestnanci vo funkčnej skupine II, a to z dôvodu úloh, ktoré skutočne vykonávali.

O trovách konania

Súd pre verejnú službu viackrát aplikoval článok 87 ods. 3 rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, použiteľný *mutatis mutandis*, aby rozhodol buď v zmysle prvého pododseku tohto ustanovenia o rozdelení trov konania medzi účastníkov konania z osobitných dôvodov (rozsudok zo 7. novembra 2007, Hinderyckx/Rada, F-57/06, a uznesenie zo 14. decembra 2007, Steinmetz/Komisia, F-131/06), alebo v zmysle druhého pododseku o tom, že úspešnému účastníkovi konania uloží náhradu časti trov konania, ktoré vznikli druhému účastníkovi a ktoré Súd prvého stupňa uzná za spôsobené jeho úmyselným zavinením (rozsudky z 9. októbra 2007, Bellantone/Dvor audítorov, F-85/06, a Duyster/Komisia, už citovaný), a to dokonca aj v prípade žaloby, o ktorej bolo rozhodnuté, že je zjavne neprípustná (uznesenie z 27. marca 2007, Manté/Rada, F-87/06).

III. Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia

V roku 2007 boli podané štyri návrhy na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré boli zamietnuté z dôvodu absencie naliehavosti požadovaných opatrení, definovaných ustálenou judikatúrou tak, že musia byť nariadené a musia vyvolať účinky pred vydaním rozhodnutia vo veci samej, aby sa tak zabránilo vážnej a nenapraviteľnej ujme na záujmoch navrhovateľa (uznesenia predsedu Súdu prvého stupňa z 1. februára 2007, Bligny/Komisia, F-142/06 R, z 13. marca 2007, Chassagne/Komisia, F-1/07 R, z 10. septembra 2007, Zangerl-Posselt/Komisia, F-83/07 R, a z 21. novembra 2007, Petrilli/Komisia, F-98/07 R).

V už citovaných veciach Chassagne/Komisia a Petrilli/Komisia sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení pripomenul ustálenú judikatúru Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa, podľa ktorej škodu čisto peňažnej povahy v zásade nemožno považovať za nenapraviteľnú, dokonca ani za ťažko napravitelnú, ak môže byť predmetom neskoršej finančnej náhrady.

V už citovaných veciach Bligny/Komisia a Zangerl-Posselt/Komisia sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení pripomenul ustálenú judikatúru Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa, podľa ktorej pokračovanie skúšok v rámci verejného výberového konania nemôže spôsobiť nenapraviteľnú ujmu uchádzačovi, ktorý bol znevýhodnený nezrovnalosťou v priebehu uvedeného výberového konania. Ak sa totiž v rámci určitého výberového konania zorganizovaného s cieľom vytvoriť zoznam uchádzačov o prijatie do zamestnania zruší určitá skúška, práva uchádzača sú primerane chránené, ak výberová komisia a MO prehodnotia svoje stanoviská a snažia sa nájsť spravodlivé riešenie pre jeho prípad.

IV. Žiadosti o poskytnutie pomoci súvisiacej s trovami

V roku 2007 bolo prijatých 17 uznesení o žiadostiach o poskytnutie pomoci súvisiacej s trovami. Vyhovieť bolo možné iba trom z nich, ostatné boli zamietnuté buď z dôvodu zjavne neprípustnej alebo zjavne nedôvodnej zamýšľanej alebo podanej žaloby, prípadne z dôvodu, že žiadateľ nebol z dôvodu svojej ekonomickej situácie neschopný, resp. nepreukázal, že je neschopný celkom alebo sčasti platiť náklady spojené s právnou pomocou a zastupovaním v konaní.

V. Prvá bilancia praxe urovnávania sporov zmierom

Súd pre verejnú službu sa vo svojej súdnej praxi usiloval reagovať na výzvu zákonodarcu, aby napomáhal zmierlivému urovnávaniu sporov v každom štádiu konania. A tak sa na základe článku 7 ods. 4 prílohy I štatútu Súdneho dvora a článku 64 ods. 2 písm. d) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, primerane uplatniteľného na Súd pre verejnú službu až do nadobudnutia účinnosti jeho rokovacieho poriadku, Súd pre verejnú službu viackrát pokúsil o dosiahnutie urovnania sporu zmierom. Na základe zmieru bolo skončených 14 konaní, z toho sedem po intervencii Súdu pre verejnú službu, najčastejšie na neformálnom stretnutí zorganizovanom sudcom spravodajcom alebo počas pojednávania. Tieto údaje sa budú samozrejme v čase meniť pod vplyvom podnetov na pokusy o zmierlivé vyriešenie sporu, ktoré bude dávať Súd pre verejnú službu, ako aj v závislosti od otvorenosti zástupcov účastníkov konania v tejto súvislosti.

Hoci nie je ani možné, ani želateľné zostaviť vyčerpávajúci zoznam okolností, ktoré sú priaznivé pre zmierlivé urovanie sporu, Súd pre verejnú službu identifikoval určitý počet kategórií sporov, pri ktorých je vhodné o zmier sa pokúsiť.

Ide predovšetkým o žaloby, ktoré majú často osobnú povahu a pri ktorých by skutočný výsledok nemohol spočívať v právnom riešení v pravom zmysle slova, pretože to by neukončilo spor alebo konfliktné napätie, z ktorého spor vznikol. Pri tomto druhu vecí by malo byť uprednostnené spravodlivejšie či ľudskejšie riešenie, ktoré by právna analýza neumožňovala. To samozrejme znamená, že spor nevyvoláva žiadnu otázku všeobecného významu pre ostatných úradníkov. Na základe tej istej logiky by aj spory, pri ktorých nie je zverejnenie plne odôvodnené a právny prínos rozsudku nie je zjavný (napríklad v prípade psychického alebo sexuálneho obťažovania, preloženia úradníka z dôvodu konfliktu

s nadriadeným), mohli byť vhodné na pokus o zmier. Tiež je možné uviesť opakujúce sa konania nasledujúce po „pilotnom“ konaní, pre ktoré by sa mohlo použiť rovnaké riešenie ako v rozsudku o „pilotnej“ veci.

Ešte treba doplniť, že správa pri plnení poslania, ktoré je jej zverené, často disponuje veľkou mierou voľnej úvahy a súdna kontrola internej zákonnosti je v tomto kontexte často len okrajová. Ak v rámci konkrétneho sporu sudca nemôže z dôvodu prekročenia právomoci spochybniť zákonnosť aktu, ktorý MO prijal v rámci širokého priestoru voľnej úvahy, ešte nie je vylúčené, že MO mohol sledovaný cieľ dosiahnuť prijatím iného aktu, ktorý by bol rovnako zákonný ako akt napadnutý pred sudcom a ktorým bolo možné vyhnúť sa sporu. A práve to je mimoriadne vhodná pôda na hľadanie možností urovnania sporu zmierom.

B – Zloženie Súdu pre verejnú službu

(Protokolárny poriadok k 1. januáru 2007)

Zľava doprava:

sudca H. Tagaras; sudkyňa I. Boruta; predseda komory H. Kreppel; predseda Súdu pre verejnú službu P. Mahoney; predseda komory S. Van Raepenbusch; sudca H. Kanninen; sudca S. Gervasoni; tajomníčka W. Hakenberg.

1. Členovia Súdu pre verejnú službu

(podľa dátumu nástupu do funkcie)

Paul J. Mahoney

narodený v roku 1946; štúdiá práva (Master of Arts, univerzita v Oxforde, 1967; Master of Laws, University College London, 1969); vyučujúci na University College London (1967 – 1973); barrister (Londýn, 1972 – 1974); referent, hlavný referent na Európskom súde pre ľudské práva (1974 – 1990); hosťujúci profesor práva na univerzite v Saskatchewan, Saskatoon, Kanada (1988); vedúci personálneho oddelenia Rady Európy (1990 – 1993); vedúci sekcie (1993 – 1995), zástupca tajomníka (1995 – 2001), tajomník Európskeho súdu pre ľudské práva (2001 – september 2005); predseda Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Horstpeter Kreppel

narodený v roku 1945; univerzitné štúdiá v Berlíne, Mníchove, Frankfurt nad Mohanom (1966 – 1972); prvá štátna skúška (1972); justičný čakatel' vo Frankfurte nad Mohanom (1972 – 1973 a 1974 – 1975); Collège d'Europe v Bruggách (1973 – 1974); druhá štátna skúška (Frankfurt nad Mohanom, 1976); zamestnanec Federálneho úradu práce a advokát (1976); sudca pracovnoprávneho súdu (spolková krajina Hessensko, 1977 – 1993); vyučujúci na Fachhochschule für Sozialarbeit vo Frankfurte nad Mohanom a na Verwaltungsfachhochschule vo Wiesbadene (1979 – 1990); národný expert v právnej službe Komisie Európskych spoločenstiev (1993 – 1996 a 2001 – 2005); attaché pre sociálne záležitosti na zastupiteľskom úrade Spolkovej republiky Nemecko v Madride (1996 – 2001); sudca pracovnoprávneho súdu vo Frankfurte nad Mohanom (február – september 2005); sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Irena Boruta

narodená v roku 1950; diplom z práva na univerzite vo Wroclawe (1972), doktorka práv (Łodz 1982); advokátka zapísaná v Advokátskej komore Poľskej republiky (od roku 1977); hosťujúca vedecká pracovníčka (univerzita v Paríži X, 1987 – 1988; univerzita v Nantes, 1993 – 1994); expertka „Solidarnosc“ (1995 – 2000); profesorka pracovného práva a európskeho práva sociálneho zabezpečenia na univerzite v Łodz (1997 – 1998 a 2001 – 2005), profesorka na Vyššej škole obchodu vo Varšave (2002), profesorka pracovného práva a práva sociálneho zabezpečenia na univerzite Kardinála Stefana Wyszyńskiego vo Varšave (2002 – 2005); tajomníčka ministra práce a sociálnych vecí (1998 – 2001); členka rokovacieho výboru pre vstup Poľskej republiky do Európskej únie (1998 – 2001); zástupkyňa poľskej vlády v Medzinárodnej organizácii práce (1998 – 2001); autorka viacerých publikácií o pracovnom práve a európskom práve sociálneho zabezpečenia; sudkyňa Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Heikki Kanninen

narodený v roku 1952; diplom na Škole vyšších obchodných štúdií v Helsinkách a na právnickej fakulte univerzity v Helsinkách; súdny referendár na Najvyššom správnom súde Fínska; generálny tajomník výboru pre reformu právnej ochrany vo verejnej správe; hlavný referent na Najvyššom správnom súde; generálny tajomník výboru pre reformu správnych sporov, poradca na riaditeľstve pre legislatívu na ministerstve spravodlivosti; zástupca tajomníka Súdneho dvora EZVO; súdny referendár na Súdnom dvore Európskych spoločností; sudca na Najvyššom správnom súde (1998 – 2005); člen odvolacej komisie pre utečencov; podpredseda výboru pre rozvoj fínskych súdnych orgánov; sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Haris Tagaras

narodený v roku 1955; diplom z práva (univerzita v Solúne, 1977); osobitný diplom z európskeho práva (Inštitút európskych štúdií slobodnej univerzity v Bruseli, 1980); doktor práv (univerzita v Solúne, 1984); právnik – prekladateľ na Rade Európskych spoločenstiev (1980 – 1982); vedecký pracovník v stredisku medzinárodného a európskeho hospodárskeho práva v Solúne (1982 – 1984); referent na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev a v Komisii Európskych spoločenstiev (1986 – 1990); profesor práva Spoločenstva, medzinárodného súkromného práva a ľudských práv na univerzite Panteion v Aténach (od roku 1990); externý spolupracovník pre európske záležitosti na ministerstve spravodlivosti a člen Stáleho výboru pre Luganský dohovor (1991 – 2004); člen Národnej komisie pre hospodársku súťaž (1999 – 2005); člen Národnej komisie pre telekomunikácie a pošty (2000 – 2002); člen advokátskej komory v Solúne, advokát pred Kasačným súdom; zakladajúci člen Únie európskych advokátov (UAE); pridružený člen Medzinárodnej akadémie porovnávacieho práva; sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Sean Van Raepenbusch

narodený v roku 1956; diplom z práva (slobodná univerzita v Bruseli, 1979); osobitný diplom z medzinárodného práva (Brusel, 1980); doktor práv (1989); zodpovedný pracovník za právne oddelenie Société anonyme du canal et des installations maritimes v Bruseli (1979 – 1984); úradník Komisie Európskych spoločenstiev (generálne riaditeľstvo pre sociálne veci, 1984 – 1988); člen právnej služby Komisie Európskych spoločenstiev (1988 – 1994); súdny referendár Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (1994 – 2005); vyučujúci v univerzitnom stredisku v Charleroi (medzinárodné a európske právo sociálneho zabezpečenia, 1989 – 1991), na univerzite v Mons-Hainaut (európske právo, 1991 – 1997), na univerzite v Liège (právo európskej verejnej služby, 1989 – 1991; inštitucionálne právo Európskej únie, 1995 – 2005; európske právo sociálneho zabezpečenia, 2004 – 2005); autor viacerých publikácií v oblasti európskeho práva sociálneho zabezpečenia a ústavného práva Európskej únie; sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Stéphane Gervasoni

narodený v roku 1967; diplom získaný na Inštitúte politických vied v Grenoble (1988) a na École nationale d'administration (1993); člen Conseil d'Etat (oddelenie súdnych sporov, 1993 – 1997, oddelenie pre sociálne záležitosti, 1996 – 1997; „maître des requêtes“ od roku 1996); prednášajúci na Inštitúte politických vied v Paríži (1993 – 1995); prokurátor (commissaire du gouvernement) pred osobitnou dôchodkovou kasačnou komisiou (1994 – 1996); právny poradca ministerstva pre verejnú službu a mesta Paríž (1995 – 1997); generálny tajomník na prefektúre departementu Yonne, „sous-préfet“ okrsku v Auxerre (1997 – 1999); generálny tajomník prefektúry departementu Savojsko, „sous-préfet“ okrsku Chambéry (1999 – 2001); súdny referendár na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (september 2001 – september 2005); riadny člen odvolacej komisie NATO (2001 – 2005); sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Waltraud Hakenberg

narodená v roku 1955; štúdium práva v Ratisbonne a Ženeve (1974 – 1979); prvá štátna skúška (1979); postgraduálne štúdium práva Spoločenstva na Collège d'Europe v Bruggách (1979 – 1980); justičná čakatelka v Ratisbonne (1980 – 1983); doktorka práv (1982); druhá štátna skúška (1983); advokátka v Mníchove a Paríži (1983 – 1989); úradníčka Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (1990 – 2005); súdna referendárka na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (kancelária sudcu Jann, 1995 – 2005); vyučovanie na viacerých univerzitách v Nemecku, Rakúsku, Švajčiarsku a Rusku; čestná profesorka na univerzite Sarre (od roku 1999); členka rôznych výborov, združení a právnych komisií; početné publikácie v oblasti práva a sporov Spoločenstva; tajomníčka Súdu pre verejnú službu od 30. novembra 2005.

2. Protokolárny poriadok

od 1. januára 2007 do 31. decembra 2007

Pán P. MAHONEY, predseda Súdu
Pán H. KREPPEL, predseda komory
Pán S. VAN RAEPENBUSCH, predseda komory
Pani I. BORUTA, sudkyňa
Pán H. KANNINEN, sudca
Pán H. TAGARAS, sudca
Pán S. GERVASONI, sudca
Pani W. HAKENBERG, tajomníčka

C – Súdne štatistiky Súdu pre verejnú službu

Všeobecná činnosť Súdu pre verejnú službu

1. Konania začaté, skončené, prebiehajúce (2005 – 2007)

Začaté konania

2. Percentuálny podiel na počte vecí podľa hlavných žalovaných inštitúcií (2006 – 2007)
3. Jazyk konania (2006 – 2007)

Skončené konania

4. Rozsudky a uznesenia – rozhodovacie zloženia (2007)
5. Význam rozhodnutia (2007)
6. Vydané uznesenia o nariadení predbežného opatrenia: výsledok rozhodnutia (2007)
7. Dĺžka trvania konaní (2007)

Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka

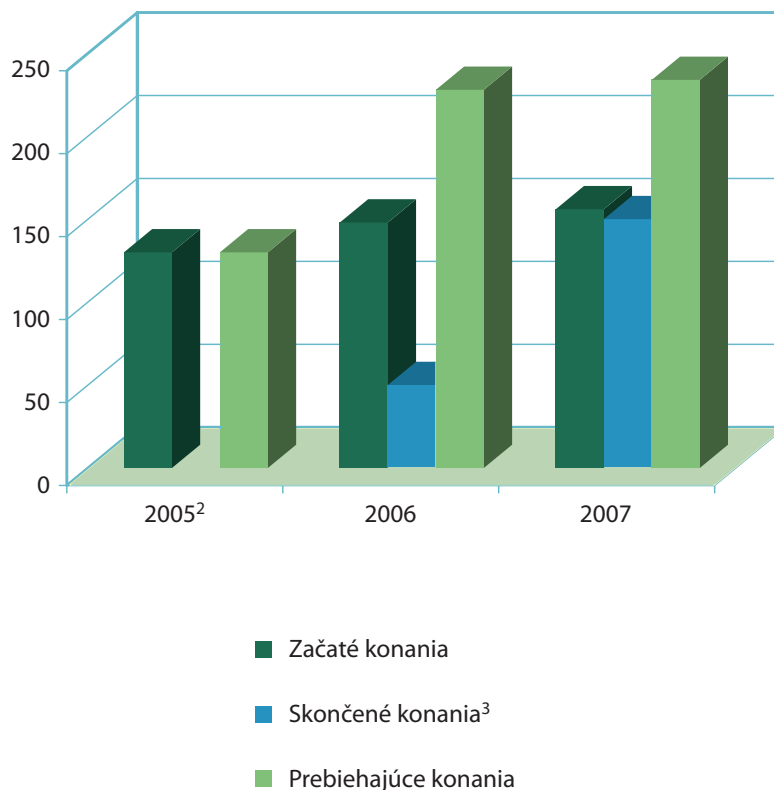
8. Rozhodovacie zloženie (2007)
9. Počet žalobcov (2007)

Rôzne

10. Rozhodnutia Súdu, proti ktorým bolo podané odvolanie na Súde prvého stupňa (2006 – 2007)
11. Výsledky odvolaní na Súde prvého stupňa (2006 – 2007)

1. Činnosť Súdu pre verejnú službu vo všeobecnosti

Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2005 – 2007)¹

	2005 ²	2006	2007
Začaté konania	130	148	157
Skončené konania ³	0	50	150
Prebiehajúce konania	130	228	235 ⁴

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

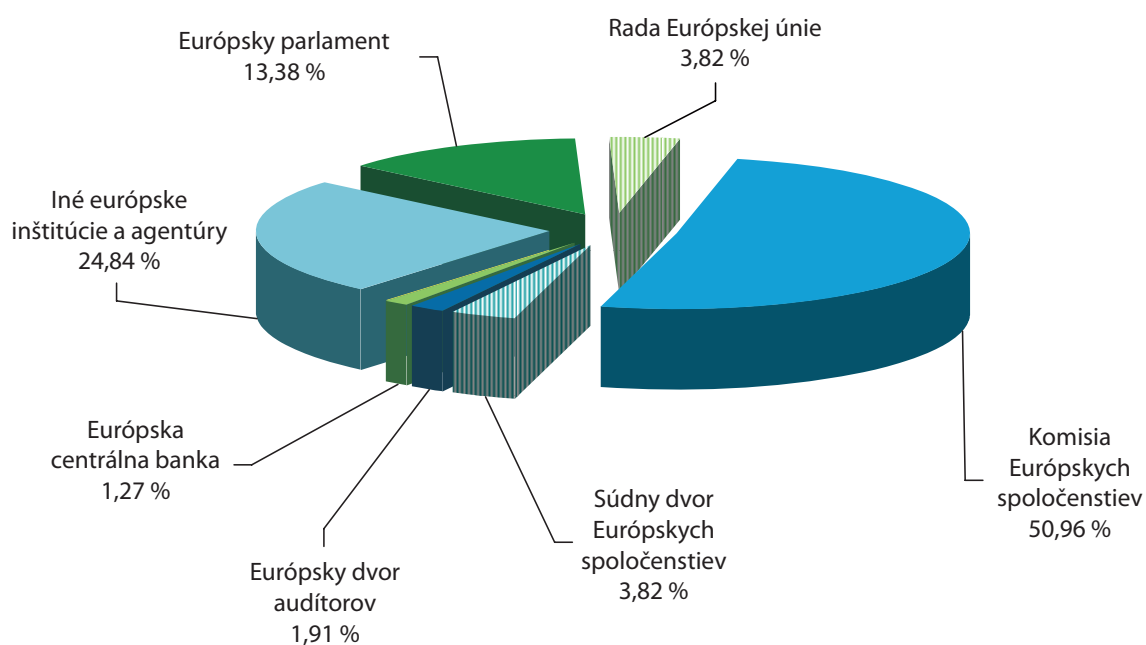
² 2005: Súd prvého stupňa postúpil 117 vecí novozriadenému Súdu pre verejnú službu.
2006: Súd prvého stupňa postúpil ešte 1 vec novozriadenému Súdu pre verejnú službu.

³ Pokiaľ nie je uvedené inak, táto tabuľka a tabuľky na nasledujúcich stranách vyjadrujú všetky konania za rok 2007 okrem konaní o nariadení predbežného opatrenia. S konaniami o nariadení predbežného opatrenia: 52 vecí v roku 2006 (okrem toho 1 medzitýmny rozsudok), 154 vecí v roku 2007 a spolu celkovo 206 vecí.

⁴ Z toho v 77 veciach bolo konanie prerušené.

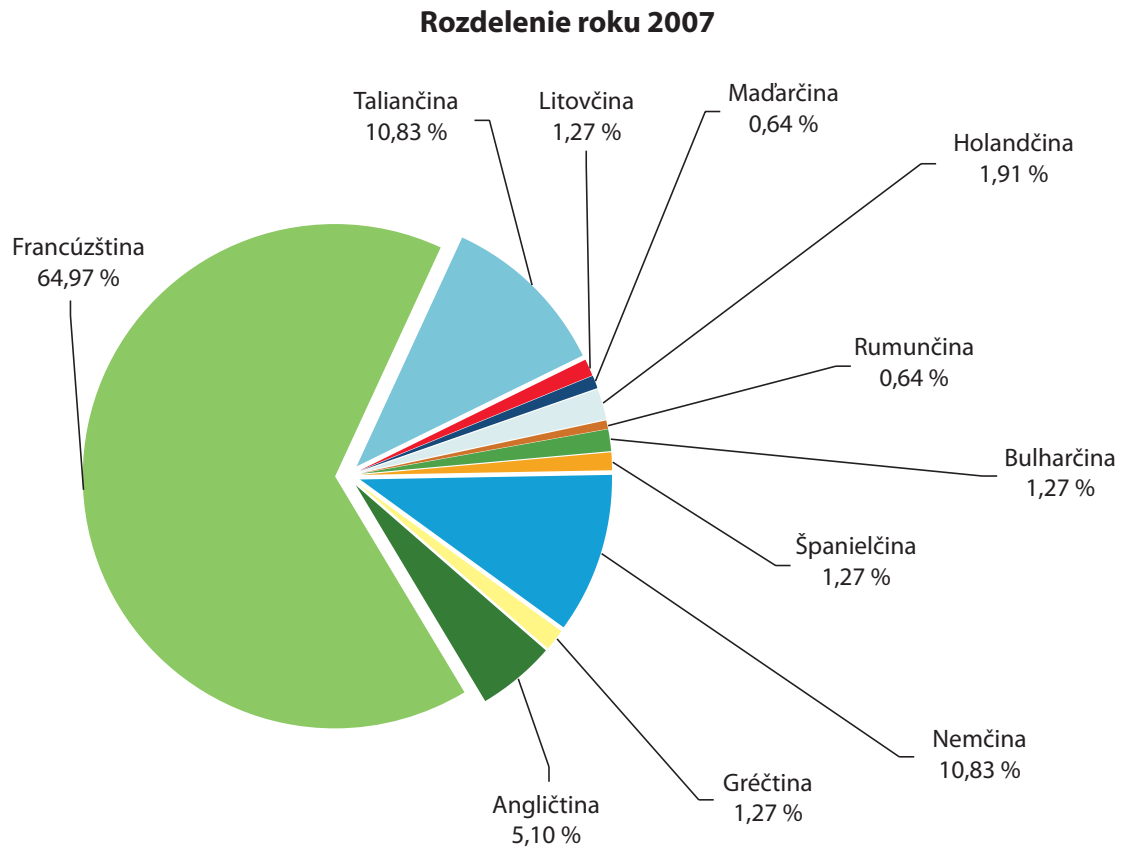
2. *Začaté konania* – Percentuálny pomer počtu vecí podľa hlavných žalovaných inštitúcií (2006 – 2007)

Percentuálny pomer počtu začatých konaní (2007)

	2006	2007
Európsky parlament	7,14 %	13,38 %
Rada Európskej únie	6,07 %	3,82 %
Komisia Európskych spoločenstiev	75,00 %	50,96 %
Súdny dvor Európskych spoločenstiev	3,57 %	3,82 %
Európsky dvor audítorov	1,79 %	1,91 %
Európska centrálna banka	1,07 %	1,27 %
Iné európske inštitúcie a agentúry	5,36 %	24,84 %
Spolu	100,00 %	100,00 %

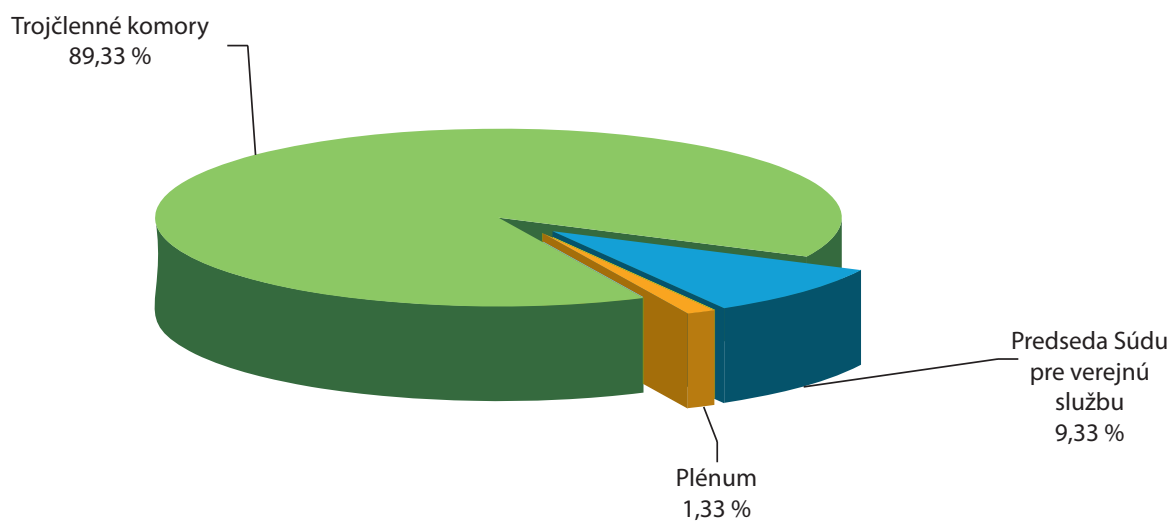
3. Začaté konania – Jazyk konania (2006 – 2007)

Jazyk konania	2006	2007
Bulharčina	-	2
Španielčina	1	2
Nemčina	2	17
Gréčtina	3	2
Angličtina	8	8
Francúzština	113	102
Taliančina	10	17
Litovčina	-	2
Maďarčina	2	1
Holandčina	7	3
Rumunčina	-	1
Slovinčina	1	-
Fínčina	1	-
Spolu	148	157

Jazyk konania predstavuje jazyk, v ktorom bola podaná žaloba a nie materinský jazyk alebo národnosť žalobcu.

4. Skončené konania – Rozsudky a uznesenia – Rozhodovacie zloženie (2007)

	Rozsudky	Uznesenia, ktorými sa konanie končí ¹	Iné uznesenia	Spolu
Plénum	1	1	0	2
Trojčlenné komory	65	48	21	134
Predseda Súdu pre verejnú službu	0	12	2	14
Spolu	66	61	23	150

¹ Uznesenia vo veci samej, ktorými sa konanie končí, vrátane uznesení o výmaze v nadväznosti na urovanie sporu zmierom medzi účastníkmi konania v dôsledku zásahu Súdu pre verejnú službu (iné ako uznesenia o skončení konania výmazom z iných dôvodov).

5. Skončené konania – Výsledok rozhodnutia (2007)

	Rozsudky		Uznesenia				Spolu
	Zrušenie rozhodnutia	Zamietnutie žaloby	Uznesenie (nepripustné žaloby, zjavne nepripustné žaloby alebo nedôvodné žaloby)	Urovnania sporu zmierom po zásahu Súdu pre verejnú službu	Výmazy z iného dôvodu	Iné	
Pridelenie/Preloženie	1	1	2	1	2		7
Výberové konania		3	6		1		10
Pracovné podmienky / Dovoľenka	1	2	2				5
Hodnotenie/Povýšenie	6	13	4		12		35
Starobné dôchodky a invalidné dôchodky	3	6	4		1	1	15
Disciplinárne konania		1					1
Prijatie do služobného pomeru / Vymenovanie / Zaradenie do platovej triedy	7	4	6		5		22
Odmena a príspevky	2	6	6	2	2		18
Výpoveď podaná zamestnancom		3	3	1		1	8
Sociálne zabezpečenie/Choroba z povolania/Pracovné úrazy	4		4	2		2	12
INÉ oblasti ako verejná služba	2	1		1			4
Spolu	26	40	37	7	23	4	137¹

¹ K tomuto číslu sa pripočítava 13 skončených konaní v oblasti právnej pomoci, ako aj 4 uznesenia o nariadení predbežného opatrenia.

6. Vydané uznesenia o nariadení predbežného opatrenia: výsledok rozhodnutia (2007)

Počet uznesení o nariadení predbežného opatrenia	Výsledok rozhodnutia	
	Zrušenie napadnutého rozhodnutia	Zamietnutie / Potvrdenie napadnutého rozhodnutia
4		4

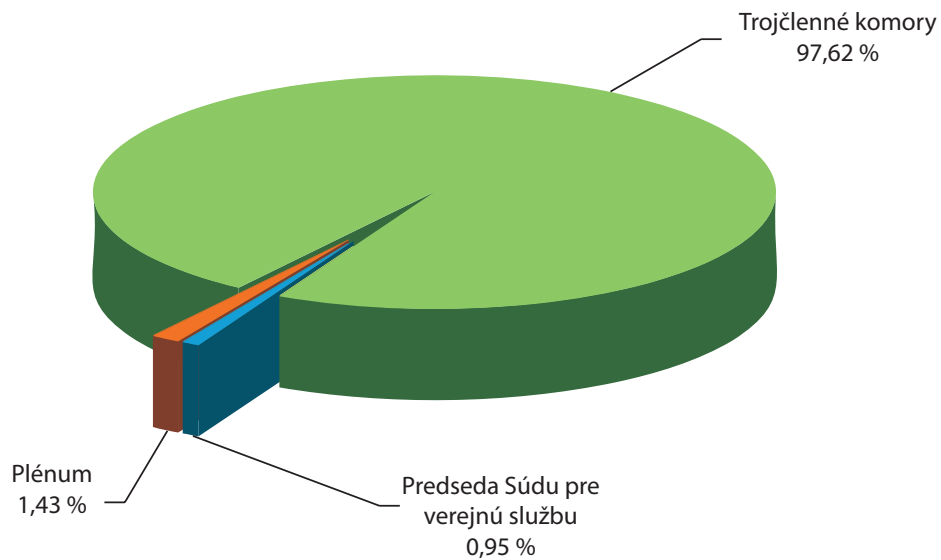
7. Skončené konania – Dĺžka trvania konaní (2007)

Rozsudky		Priemerná dĺžka trvania konania	Celkový priemer
Začaté konania na Súde pre verejnú službu	48	14,7	
Začaté konania na Súde prvého stupňa ¹	18	22,7	16,9
Spolu	66		
Uznesenia			
Začaté konania na Súde pre verejnú službu	72	7,6	10,3
Začaté konania na Súde prvého stupňa ¹	12	25,1	
Spolu	84		
SPOLU CELKOVO	150		13,2

Dĺžka trvania konania je vyjadrená v mesiacoch a v desatinách mesiaca.

¹ 2005: Súd prvého stupňa postúpil 117 vecí novozriadenému Súdu pre verejnú službu.
2006: Súd prvého stupňa postúpil ešte 1 vec novozriadenému Súdu pre verejnú službu.

8. Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka – Rozhodovacie zloženie (2007)

	2007
Plénum	3
Trojčlenné komory	205
Predseda Súdu pre verejnú službu	2
Spolu	210¹

¹ K tomuto číslu sa pripočítava 25 nepridelených konaní.

9. Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka – Počet žalobcov (2007)

Začaté konania s najväčším počtom žalobcov v jednej veci

Počet žalobcov podľa konania ¹	Oblasti ²
309	Služobný poriadok – Starobný dôchodok – Uplatnenie opravného koeficientu stanoveného vzhľadom na priemerné životné náklady v štáte bydliska
181	Služobný poriadok – Prijímanie do zamestnania – Zmluvní zamestnanci – Doba trvania zmlúv, obnovenie a/alebo predĺženie na dobu určitú alebo neurčitú
143	Služobný poriadok – Vymenovania – Uchádzači zapísaní na zoznam úspešných uchádzačov pred nadobudnutím účinnosti nového služobného poriadku
76	Služobný poriadok – Vymenovania – Zmena kvalifikácie opakovane uzatváraných zmlúv na dobu určitú na jedinú zmluvu na dobu neurčitú
59	Služobný poriadok – Povýšenie – Obdobie povyšovania 2005 – Dodatočné platové triedy stanovené novým služobným poriadkom
29	Služobný poriadok – Vymenovania – Uchádzači zapísaní na zoznam úspešných uchádzačov pred nadobudnutím účinnosti nového služobného poriadku
21	Služobný poriadok – Zmluvní zamestnanci – Úprava zaradenia a odmeny
20	Služobný poriadok – Starobný dôchodok – Výplatné listiny dôchodku – Koeficient stanovený vzhľadom na priemerné životné náklady v štáte bydliska a nie vzhľadom na životné náklady v hlavnom meste tohto štátu
19	Služobný poriadok – Vymenovania – Zaradenie do platovej triedy – Násobný koeficient a zrušenie bodov na účely povýšenia
15	Služobný poriadok – Vymenovania – Uchádzači zapísaní na zoznam úspešných uchádzačov pred nadobudnutím účinnosti nového služobného poriadku

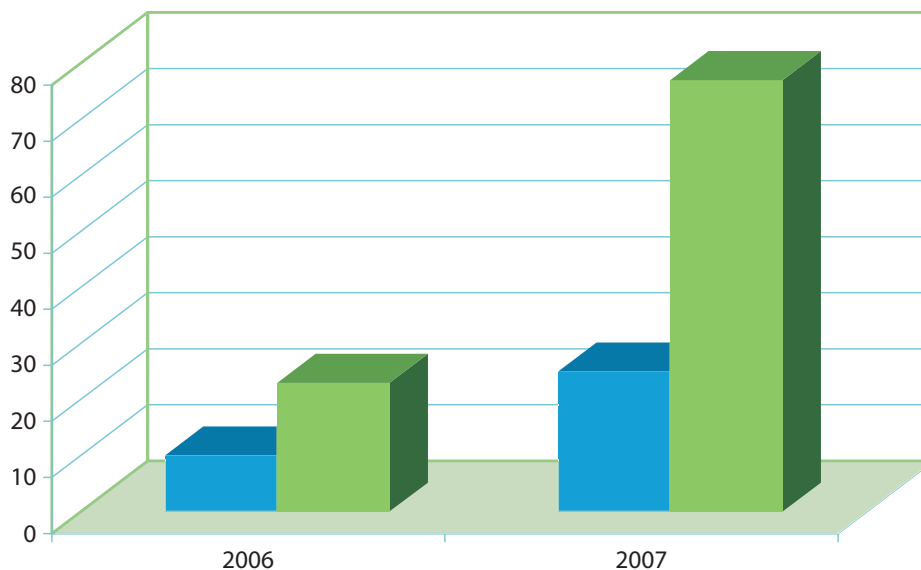
Celkový počet žalobcov vo všetkých prebiehajúcich konaniach

Celkový počet žalobcov	Celkový počet prebiehajúcich konaní
1 267	235

¹ Žalobcovia, ktorí podali niekoľko žalôb, sú počítaní za každú podanú žalobu.

² Ďalej sa výraz „Služobný poriadok“ vzťahuje na Služobný poriadok úradníkov Európskych spoločenstiev a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev.

10. Rôzne – Rozhodnutia Súdu pre verejnú službu, proti ktorým bolo podané odvolanie na Súd prvého stupňa (2006 – 2007)

■ Počet rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie¹

■ Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie²

	Počet rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie ¹	Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie ²	Percentuálny podiel rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie ³
2006	10	23	43 %
2007	25	77	32 %

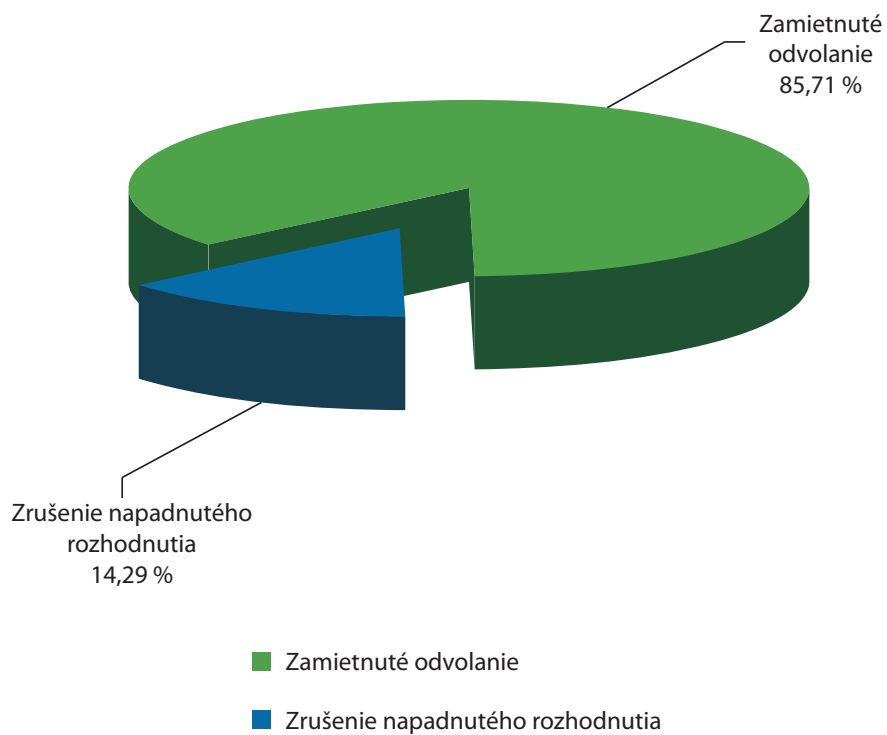
¹ V prípade rozhodnutí vo veciach F-92/05 a F-17/05 boli proti každému z nich podané dve odvolania.

² Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie – rozsudky a uznesenia o neprípustnosti, o nariadení predbežného opatrenia, o zastavení konania a o zamietnutí vstupu vedľajšieho účastníka do konania, pri ktorých lehota na podanie odvolania uplynula alebo bolo podané odvolanie.

³ Roku 2007 percentuálny podiel rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie, zodpovedal 19 % zo všetkých skončených konaní, okrem prípadu jednostranného späťvzatia návrhu na začatie konania jedným z účastníkov konania. Roku 2006 tento percentuálny podiel bol 21 %.

11. Rôzne – Výsledky odvolaní na Súde prvého stupňa (2006 – 2007)

Rozdelenie roku 2007

	Zamietnuté odvolanie	Zrušenie napadnutého rozhodnutia	Výmaz / Zastavenie konania	Spolu
2006	0	0	0	0
2007	6	1	0	7

Kapitola IV

Pracovné stretnutia a návštevy

A – Oficiálne návštevy a udalosti na Súdnom dvore, Súde prvého stupňa a Súde pre verejnú službu

Súdny dvor

1. februára	J. E. pán B. Faure, mimoriadny a splnomocnený veľvyslanec Seychelskej republiky pri Európskej únii
5. februára	J. E. pán R. Prodi, predseda vlády Talianskej republiky
8. februára	pán profesor Köck a pani profesorka Karollus
23. februára	Deutsch-Belgisch-Luxemburgische Parlamentariergruppe Nemec-kého spolkového snemu
26. – 27. februára	Delegácia francúzskej Štátnej rady
1. marca	pani O. I. Navarrete Barrero, predsedníčka Súdneho dvora Andského spoločenstva
5. marca	J. E. pán M. Foucher, veľvyslanec
5. – 6. marca	Delegácia Ústavného súdu Slovinskej republiky
8. marca	J. E. pán M. Burke, veľvyslanec Írska v Luxembursku
14. – 15. marca	Delegácia švajčiarskeho federálneho súdu
26. – 27. marca	Kolokvium pri príležitosti 50. výročia podpisu rímskych zmlúv
19. apríla	J. E. pán R. Cachia Caruana, stály zástupca Maltskej republiky pri Európskej únii
23. apríla	J. E. pán B. Reka, mimoriadny a splnomocnený veľvyslanec, vedúci zastúpenia Bývalej juhoslovanskej republiky Macedónsko pri Európskej únii
23. apríla	pán I. Kalfin, minister zahraničných vecí Bulharskej republiky
23. – 25. apríla	Delegácia Súdnej rady Slovenskej republiky
14. – 15. mája	Delegácia sudcov vyšších súdov Dánskeho kráľovstva
15. – 16. mája	Delegácia Najvyššieho súdu Španielskeho kráľovstva (správny senát)
5. júna	pán V. Hoff, minister pre spolkové a európske záležitosti Spolkovej krajiny Hesensko
5. júna	Informačný deň pre nových sudcov Súdu prvého stupňa
18. júna	Stretnutie splnomocnených zástupcov členských štátov

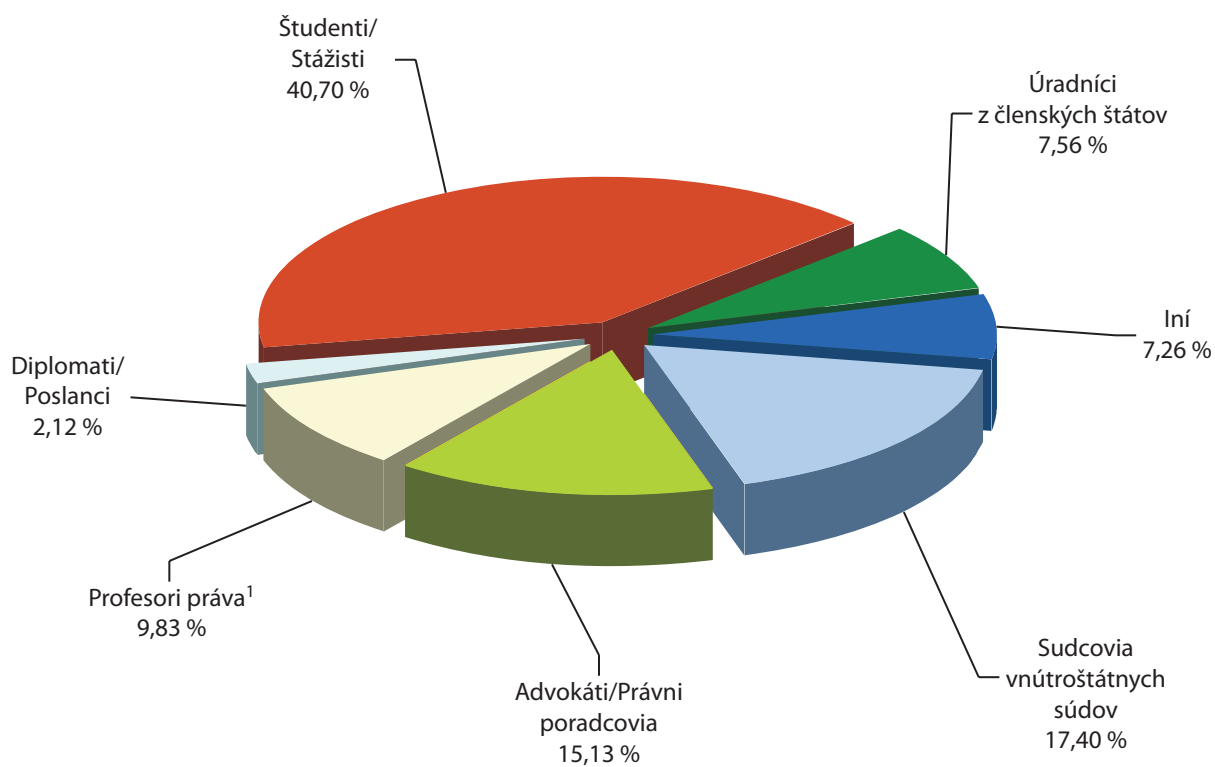
18. júna	pán V. Itälä, spravodajca pre rozpočet 2008 v Európskom parlamente
19. júna	pán L. Fernandes, splnomocnený zástupca portugalskej vlády
25. júna	Delegácia Rady európskych advokátskych komôr (CCBE)
27. júna	pán K. G. Balakrishnan, predseda Najvyššieho súdu Indickej republiky
2. – 3. júla	Delegácia Commonwealth Secretariat
10. – 11. septembra	Delegácia nemeckých sudcov, profesorov a advokátov, ktorí sú odborníkmi na právo Spoločenstva
27. septembra	pán V. Lamanda, prvý predseda francúzskeho Cour de cassation (kasačný súd)
27. septembra	pán A. A. Ivanov, predseda Najvyššieho hospodárskeho súdu Ruskej federácie a pani T. Andreeva, podpredsedníčka Najvyššieho hospodárskeho súdu Ruskej federácie, v sprievode J. E. pána E. Malayana, veľvyslanca Ruskej federácie v Luxembursku
1. – 2. októbra	Delegácia Ústavného súdu Maďarskej republiky
9. októbra	J. E. pán R. Bettarini, veľvyslanec Talianskej republiky v Luxembursku
9. – 10. októbra	Delegácia Najvyššieho súdu Českej republiky
16. októbra	pán M. Lobo Antunes, štátny tajomník pre európske záležitosti Portugalskej republiky
18. októbra	pani D. Wallis, poslankyňa Európskeho parlamentu
25. októbra	J. E. pán C.-H. d'Aragon, veľvyslanec Francúzskej republiky v Luxembursku
5. – 7. novembra	Delegácia Ústavného súdu Litovskej republiky
12. novembra	Konferencia pána F. Frattiniho, podpredsedu Európskej komisie
22. novembra	pani B. Wagener, veľvyslankyňa, ministerstvo zahraničných vecí Spolkovej republiky Nemecko
3. decembra	Fórum sudcov Európskej únie pre životné prostredie
11. – 12. decembra	Delegácia odvolacieho orgánu Svetovej obchodnej organizácie

Súd prvého stupňa

22. októbra	Dr. D. Žalimas, profesor práva na univerzite vo Vilniuse a Dr. S. Žalimienė, zástupca riaditeľa odboru európskeho práva na litovskom ministerstve spravodlivosti
23. novembra	pán Allar Jõks, Legal Chancellor Estónskej republiky
26. – 27. novembra	pán L. Burián, pán M. Maczonkai, pán K. Ligeti, pán C. Nagy, maďarskí profesori
12. decembra	Delegácia odvolacieho orgánu Svetovej obchodnej organizácie

Súd pre verejnú službu

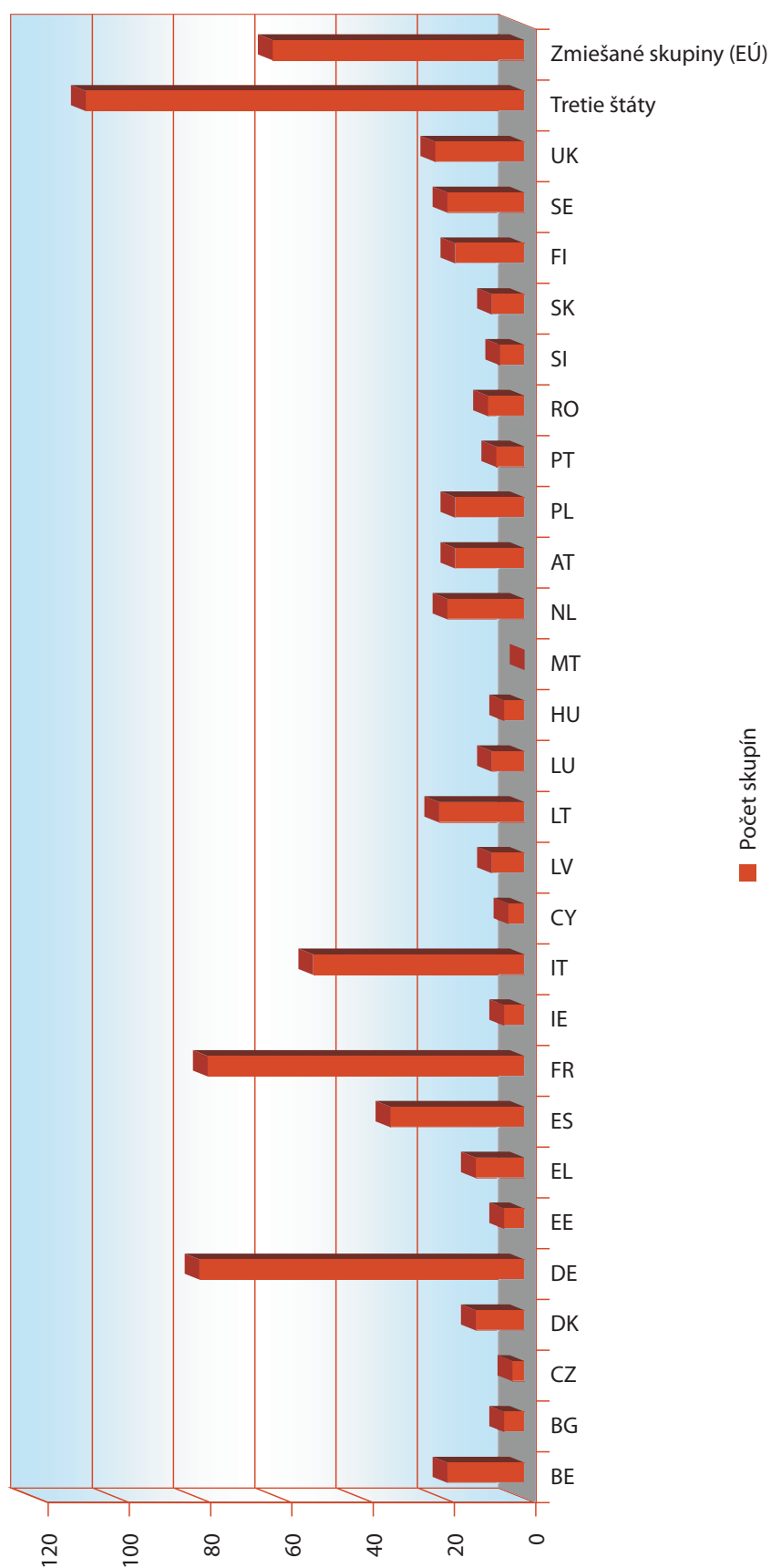
11. júna	pán C. Pennera, právny poradca Európskeho parlamentu
27. júna	pani M. Lanners, predsedníčka Správneho súdneho dvora Luxemburského veľkovojsvodstva a pán G. Ravarani, predseda Správneho súdu Luxemburského veľkovojsvodstva
18. – 19. októbra	Inter-Agency Legal Network

B – Študijné návštevy (2007)**Rozdelenie podľa skupín**

	Sudcovia vnútroštátnych súdov	Advokáti/ Právni poradcovia	Profesori práva ¹	Diplomati/ Poslanci	Študenti/ Stážisti	Úradníci z členských štátov	Iní	Spolu
Počet skupín	115	100	65	14	269	50	48	661

¹ Iní než profesori sprevádzajúci skupiny študentov.

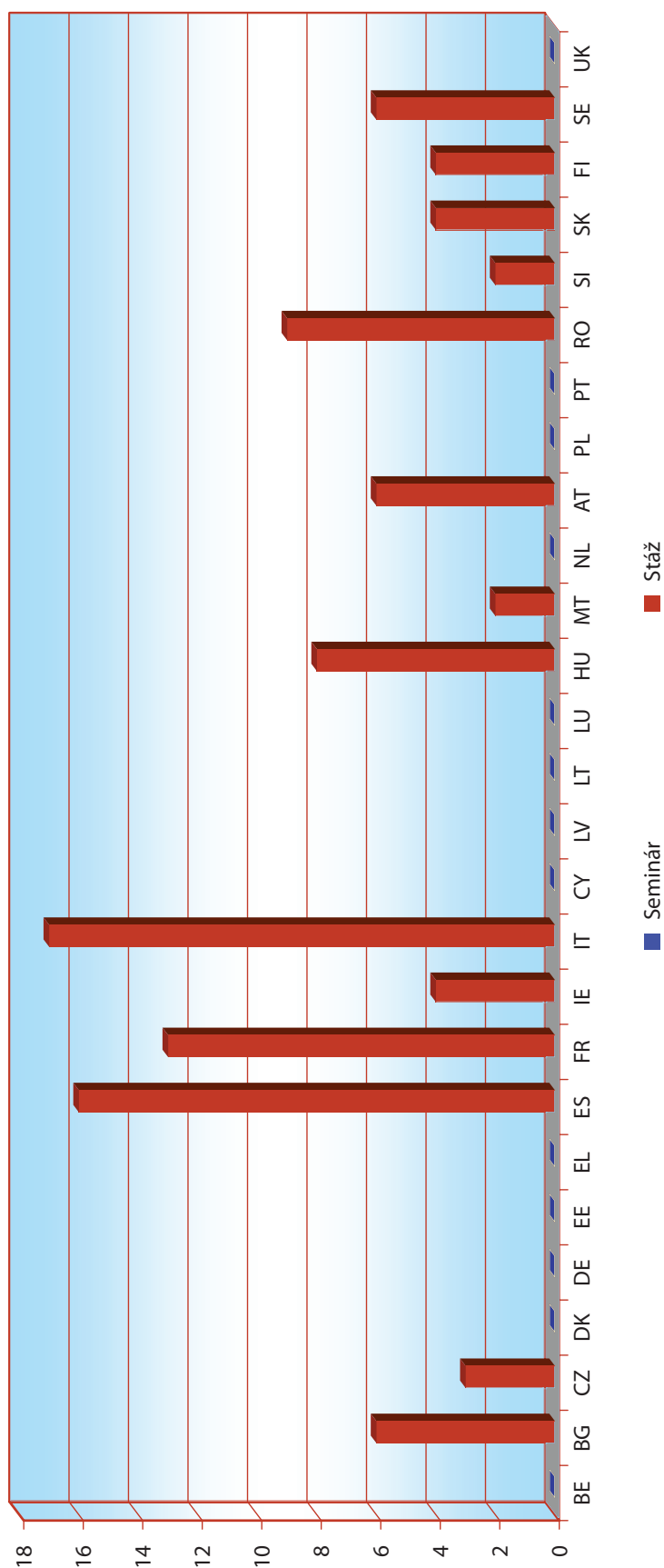
Študijné návštevy – Rozdelenie podľa členských štátov (2007)¹

	Počet návštevníkov							Spolu	Počet skupín
	Sudcovia vnútroštátnych súdov	Advokáti/ Právni poradcovia	Profesori práva ¹	Diplomati/ Poslanci	Študenti/ Stážisti	Úradníci z členských štátov	Iní		
BE	80	12	7	36	393	25	9	562	19
BG	20			1	48	18		87	5
CZ				7	26		26	59	3
DK	10	9			215	50		284	12
DE	385	272	4		800	59	749	2 269	80
EE	2	20		11				33	5
EL	9		5		132	42	18	206	12
ES	62	188	10		279	37	69	645	33
FR	194	176		31	984	29	105	1 519	78
IE	16				58			74	5
IT	1	40	31	13	409		2	496	52
CY	6	4			10			20	4
LV	6	9				8		23	8
LT	91		15	25	20		11	162	21
LU			4		91	29	96	220	8
HU			8		111			119	5
MT								0	0
NL	12	144			311	23		490	19
AT	50	13			337	53	11	464	17
PL	28	127	2		16	38		211	17
PT			7					7	7
RO	29	10				10	42	91	9
SI		60			44	4		108	6
SK	8	68		8	26			110	8
FI	87	32	46		61	5	28	259	17
SE	286	9		39		27	22	383	19
UK	99	70	2		156	28		355	22
Tretie štáty	206	149	16	42	1 641	107	18	2 179	108
Zmiešané skupiny (EÚ)	32	613			1 010	519		2 174	62
Spolu	1 719	2 025	157	213	7 178	1 111	1 206	13 609	661

¹ Iní než profesori prevádzajúci skupiny študentov.

Študijné návštevy – Sudcovia vnútroštátnych súdov (2007)

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	Spolu
Seminár																												0
Stáž		6	3					16	13	4	17					8	2		6			9	2	4	4	6		100

C – Slávnostné zasadnutia

12. januára	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti nástupu do funkcie nových sudcov Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa po rozšírení Európskej únie
22. januára	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti zloženia slávnostného sľubu nových členov Európskej komisie po rozšírení Európskej únie
5. februára	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti zloženia slávnostného sľubu nových členov Európskeho dvora audítorov po rozšírení Európskej únie
17. septembra	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti čiastočnej obmeny Súdu prvého stupňa

D – Návštevy a účasť na oficiálnych podujatiach

Súdny dvor

3. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na novoročnej recepcii usporiadanej belgickým Cour de cassation v Bruseli
10. januára	Účasť delegácie Súdneho dvora na novoročnej recepcii usporiadanej Ich Kráľovskými Výsostami vo Veľkovojskodom paláci v Luxemburgu
18. januára	Účasť predsedu na stretnutí usporiadanom pani B. Zypries, ministerkou spravodlivosti Spolkovej republiky Nemecko v Berlíne
19. januára	Účasť delegácie Súdneho dvora na slávnostnom zasadnutí Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu
29. januára	Účasť predsedu na stretnutí usporiadanom pánom Guy Canivetom, prvým predsedom francúzskeho Cour de cassation, a na slávnostnom otvorení cyklu „Európske právo 2007“ v Paríži
29. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na Rechtspolitischen Neujahrsempfang na ministerstve spravodlivosti v Berlíne
13. februára	Zastúpenie Súdneho dvora na slávnostnom zasadnutí pri príležitosti nástupu do funkcie pána H.-G. Pötteringa ako predsedu Európskeho parlamentu v Štrasburgu
17. – 25. februára	Oficiálna návšteva delegácie Súdneho dvora v Spojených štátoch amerických
28. februára	Zastúpenie Súdneho dvora na oficiálnom ceremoniáli usporiadanom nadáciou Konrada Adenauera pri príležitosti 50. výročia rímskych zmlúv v Berlíne
8. – 9. marca	Zastúpenie Súdneho dvora na konferencii usporiadanej International Bar Association a Európskou komisiou na tému „Cartel enforcement and Antitrust damages actions in Europe“ v Bruseli
15. – 16. marca	Zastúpenie Súdneho dvora na kolokviu usporiadanom Združením štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie na tému „Správna spravodlivosť v Európe“ v Paríži
25. – 28. apríla	Zastúpenie Súdneho dvora na medzinárodnom seminári usporiadanom pri príležitosti 45. výročia činnosti Ústavného súdu Tureckej republiky v Ankare a Istanbule

13. – 14. mája	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadnutí správnej rady a na valnom zhromaždení Združenia štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie vo Varšave
17. – 18. mája	Oficiálna návšteva delegácie Súdneho dvora v Írsku
1. júna	Zastúpenie Súdneho dvora, na základe pozvania prezidenta Talianskej republiky, na slávnostnom akte konanom pri príležitosti štátneho sviatku v Ríme
7. – 8. júna	Zastúpenie Súdneho dvora na valnom zhromaždení európskej siete súdnych rád v Bruseli
25. – 26. júna	Zastúpenie Súdneho dvora na sympóziu usporiadanom Bundespatentgericht v spolupráci s ministerstvom spravodlivosti na tému „Die Zukunft der Patentgerichtsbarkeit in Europa“ v Mníchove
11. – 15. júla	Oficiálna návšteva delegácie Súdneho dvora na Najvyššom súde v Portugalsku
19. júla	Zastúpenie Súdneho dvora na Meeting of Presidents of International Courts and Tribunals
24. júla	Účasť predsedu na recepcii usporiadanej pod záštitou prezidenta Helénskej republiky pri príležitosti 33. výročia obnovenia republiky v Aténach
5. – 7. septembra	Zastúpenie Súdneho dvora na konferencii usporiadanej Najvyšším súdom Estónskej republiky pri príležitosti 15. výročia prijatia Ústavy Estónskej republiky v Tallinne
18. septembra	Účasť predsedu, na základe pozvania pána A. Costu, ministra spravodlivosti Portugalska, a oboznámenie členov Rady pre spravodlivosť a vnútorné záležitosti Rady EÚ v Bruseli s návrhmi o naliehavom prejudiciálnom konaní
27. – 28. septembra	Účasť delegácie Súdneho dvora na 5. sympóziu európskych sudcov v oblasti ochranných známk a vzorov v Alicante
30. septembra	Zastúpenie Súdneho dvora na večeri usporiadanej Lordom Huntom („Parliamentary Under-Secretary“, Ministry of Justice) v Londýne
1. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na Meeting of Regional and International Courts of the World v Manague
1. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora, na základe pozvania Lorda Chancellor, na ceremonii začatia súdneho roka v Londýne

8. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na seminári usporiadanom Výborom pre občianske slobody, spravodlivosť a vnútorné záležitosti na tému „Judges and legislators in a multi-level protection of fundamental rights in Europe“
15. októbra	Účasť predsedu na oslave 175. výročia belgického Cour de cassation v Bruseli
18. – 19. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na 4. konferencii Fóra európskych obchodných sudcov usporiadanej Najvyšším súdom a Súdnou radou Holandského kráľovstva v Haagu
25. – 26. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na konferencii pripomínajúcej si 50 rokov legislatívy Spoločenstva o rodovej rovnosti usporiadanej Európskou komisiou v Bruseli
29. – 30. októbra	Oficiálna návšteva delegácie Súdneho dvora v Maďarsku
8. – 9. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na 5 th Annual Meeting of the Chief Justices of Mercosur v Brazílii
9. novembra	Oficiálna návšteva delegácie Súdneho dvora na Európskom súde pre ľudské práva v Štrasburgu
12. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadnutí správnej rady Združenia štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie v Bruseli
22. – 24. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na IX. Kongrese International Association of Supreme Administrative Juridictions v Bangkoku
23. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadnutí pracovnej skupiny pre prejudiciálne konanie zriadenej Združením štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie v belgickej Štátnej rade v Bruseli
3. decembra	Účasť delegácie Súdneho dvora na stretnutí predsedov medzinárodných súdov usporiadanom Medzinárodným súdnym dvorom v Haagu
3. decembra	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadnutí pracovnej skupiny pre prejudiciálne konanie zriadenej Združením štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie v belgickej Štátnej rade v Bruseli
7. decembra	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadnutí pri príležitosti odchodu do dôchodku predsedu Centrale Raad van Beroep a vystúpenie na kolokviu usporiadanom pri tejto príležitosti na tému „Zodpovednosť štátu v prípade porušenia práva Spoločenstva“ v Utrechte

Súd prvého stupňa

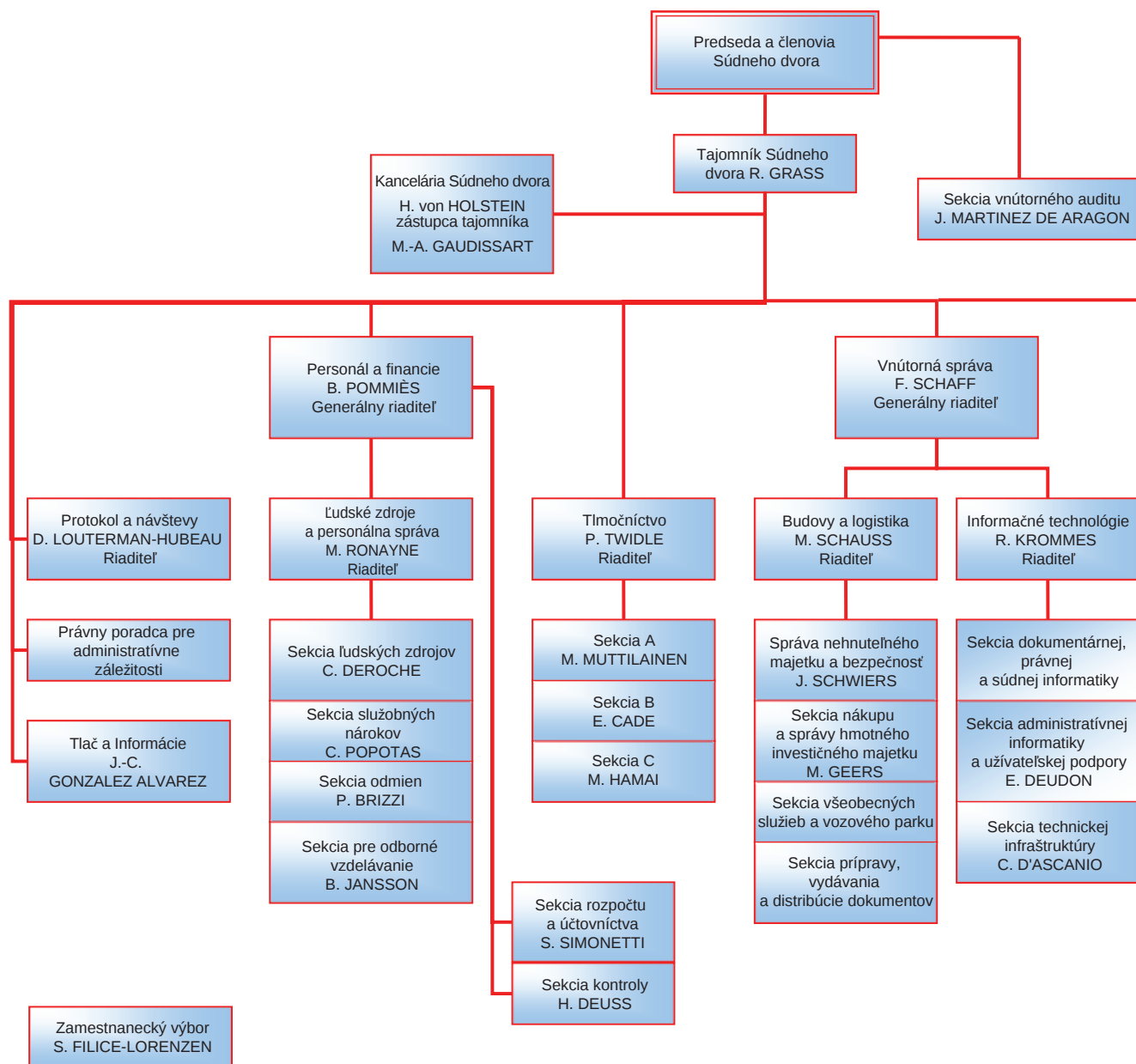
17. januára	Účasť predsedu Súdu prvého stupňa na stretnutí s „The Select Committee“ Snemovne Lordov v Londýne týkajúcom sa zriadenia „Európskeho súdu pre hospodársku súťaž“
5. februára	Účasť a prednáška predsedu Súdu prvého stupňa v rámci konferencie na tému „Where next for EU Merger Control“ usporiadanej v Bruseli
21. februára	Návšteva predsedu Súdu prvého stupňa na ministerstve spravodlivosti v Kodani
15. marca	Účasť a prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na oslave 20. výročia Rady pre hospodársku súťaž v Paríži
17. apríla	Účasť a prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na konferencii „Forum for EU-US Legal-Economic Affairs“ usporiadanej v Bruseli
24. mája	Účasť a prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na konferencii „International Forum on European Competition Law“ usporiadanej Studienvereinigung Kartellrecht v Bruseli
18. júla	Účasť predsedu Súdu prvého stupňa na diskusii okrúhleho stola „EU-US Comparative Law“ v Bruseli
30. augusta	Zastúpenie Súdu prvého stupňa pánom sudcom Marcom Jaegerom na oficiálnom štátnom pohrebe pána Gastona Thorna, čestného štátneho ministra Luxemburského veľkovoľvodstva
19. októbra	Účasť a prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na konferencii „50 years protecting the principle of legality in Community law“ usporiadanej univerzitou vo Vilniuse

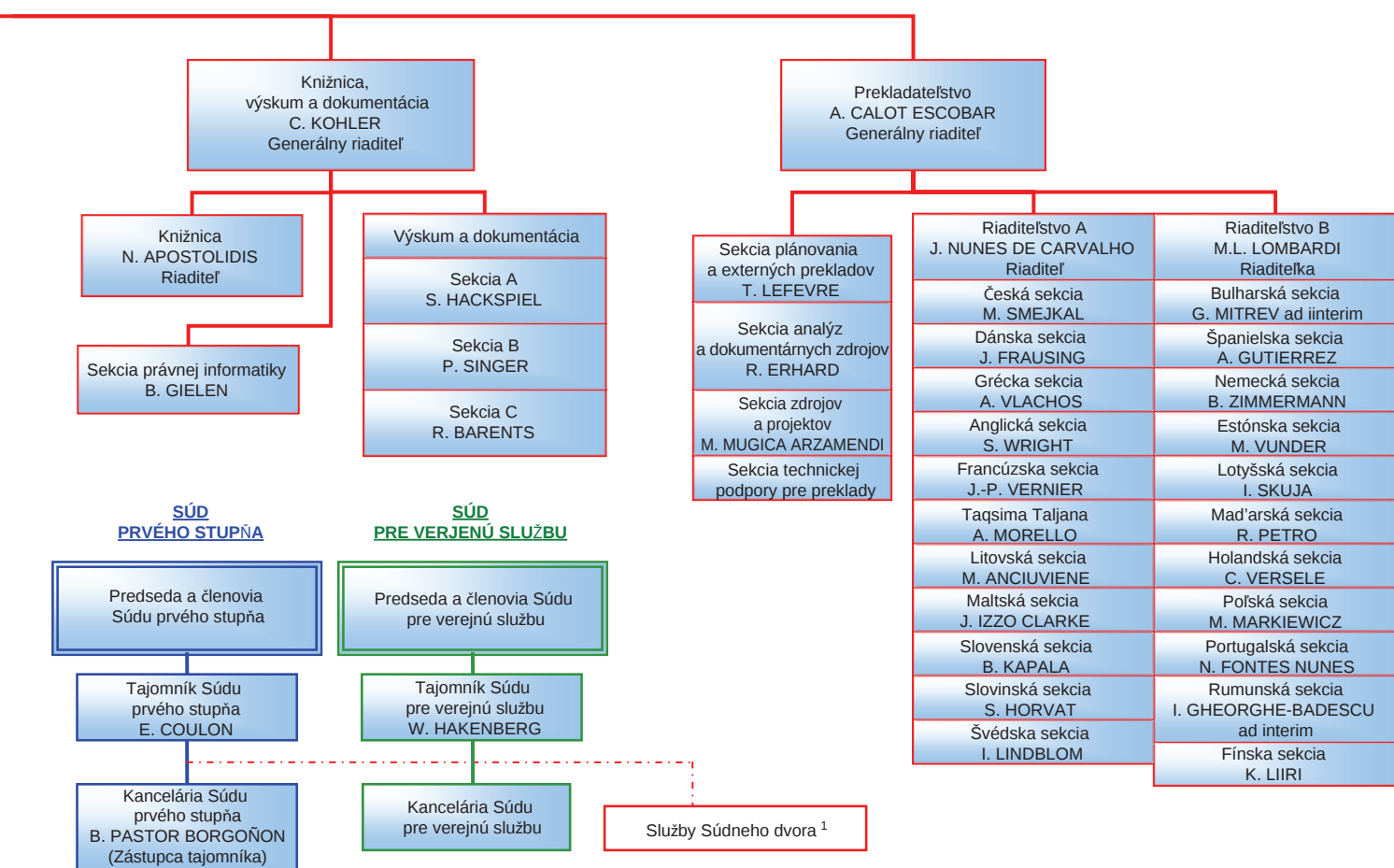
Súd pre verejnú službu

6. – 8. júna	Pracovné stretnutie členov Súdu pre verejnú službu s členmi Bundesverwaltungsgericht (Spolkového správneho súdu) v Lipsku o sporoch týkajúcich sa verejnej služby
18. júna	Účasť predsedu Súdu pre verejnú službu pána P. Mahoneyho a sudcu pána S. Van Raepenbuscha na kolokviu na tému „Dosah zmien a doplnení služobného poriadku úradníkov a zamestnancov Európskej únie na spory týkajúce sa verejnej služby v rámci Spoločenstva“ usporiadanom katedrou európskych právnych štúdií Európskej univerzity v Bruggách (College of Europe) v spolupráci s pánom profesorom G. Vandersandenom a pani advokátkou L. Levi (CMS DeBacker)

Rámcová organizačná štruktúra

¹ Podľa článku 52 Protokolu o štatúte Súdneho dvora a článku 6 prílohy tohto protokolu úradníci a ostatní zamestnanci poskytujú svoje služby Súdu prvého stupňa a Súdu pre verejnú službu, aby umožnili ich fungovanie.

Kontaktné údaje Súdneho dvora

Kontaktné údaje Súdneho dvora sú tieto:

Súdny dvor Európskych spoločenstiev

Adresa: L-2925 Luxembourg

Telefón: (00352) 4303 1

Ďalekopis tajomníka: 2510 CURIA LU

Telegrafická adresa: CURIA

Fax Súdneho dvora: (00352) 4303 2600

Fax tlačovej a informačnej sekcie: (00352) 4303 2500

Fax vnútornej sekcie – Oddelenie publikácií: (00352) 4303 2650

Internetová stránka Súdneho dvora: www.curia.eu.int

Súdny dvor Európskych spoločenstiev

**Výročná správa 2007 – Prehľad činností Súdneho dvora
a Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev**

Luxemburg: Úrad pre vydávanie úradných publikácií Európskych spoločenstiev

2008 — 251 s. — 21 x 29,7 cm

Katalógové číslo: QD-AG-08-001-SK-C

ISBN 978-92-829-0884-6

ISSN 1830-1959

Úrad pre publikácie
Publications.europa.eu

ISBN 978-92-829-0884-6

9 789282 908846

